

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 511 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

**παλεύουμε με μια Αριστερά Επαναστατική
 ανασυγκροτούμε την 4η Διεθνή**

για τη νίκη της Εργατικής Τάξης

	Εργαζόμενοι Βαρέλι δίχως πάτο τα αντεργατικά μέτρα	σελ. 4
	ΕΕ Αντιμεταναστευτική σφηκοφωλιά	σελ. 7
	Ουκρανία Φόβοι ανεξέλεγκτης κλιμάκωσης	σελ. 13
	Ιστορία 80 χρόνια από την απελευθέρωση της Αθήνας	σελ. 14

Δολοφονία στο ΑΤ Παντελεήμονα – ΚΑΜΙΑ ΣΥΓΚΑΛΥΨΗ

Ο 37χρονος πακιστανός μετανάστης Μοχάμεντ Καμράν Ασίκ βρέθηκε νεκρός στο ΑΤ Αγίου Παντελεήμονα το Σάββατο 21/9, με σημάδια άγριου ξυλοδαρμού σε όλο το σώμα του. Είχε συλληφθεί από τις 13 Σεπτεμβρίου (ως ύποπτος για ενδοοικογενειακή βία) και από τότε η αστυνομία τον μετέφερε διαρκώς: πέρασε από συνολικά πέντε αστυνομικά τμήματα, ενώ όλες αυτές τις μέρες οι συγγενείς του δεν μπορούσαν να επικοινωνήσουν μαζί του. Όταν μάλιστα εντοπίστηκε νεκρός, αυτό δεν έγινε στο κρατητήριο του ΑΤ, αλλά στην αίθουσα προσωρινής κράτησης – το μόνο σημείο στο κτίριο που δεν το πιάνουν κάμερες.

ΕΛΑΣ, κυβέρνηση και ΜΜΕ έχουν ήδη ξεκινήσει την επιχείρηση συγκάλυψης ακόμα μίας κρατικής δολοφονίας, όπως των Ρομά, του Κώστα Μανιουδάκη στα Χανιά, του Βασίλη Μάγγου στον Βόλο... και τόσων ακόμα. Ενώ ο Μοχάμεντ βρισκόταν στην Ελλάδα από το 2004 (έχοντας έγγραφο στο όνομά του και έχοντας πάρει άδεια παραμονής από το 2017), η αστυνομία έχει ισχυριστεί ότι δε μιλούσε ελληνικά. Στην ανακοίνωσή της δεν γί-

νεται καμία αναφορά τι προηγήθηκε του θανάτου και γίνεται λόγος ότι αρχικά είχε μόνο ένα τραύμα στο πρόσωπο... Η «διερεύνηση» έχει μείνει στο ΑΤ του Αγ. Παντελεήμονα, δηλαδή στα χέρια αυτών που –σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις– σακάτεψαν και δολοφόνησαν τον Μοχάμεντ. Το συγκεκριμένο ΑΤ είναι από παλιότερα μια από τις πιο γνωστές σφηκοφωλιές χρυσαυγίτων και φασιστών.

Τα αστυνομικά τμήματα έχουν γίνει κολαστήρια για μετανάστες και φτωχοδιάβολους. Η ένταση της κρατικής καταστολής. Η οργανωμένη αυθαιρεσία, ασυδοσία και ατιμωρησία της αστυνομίας: Αυτή είναι η σταθερή πολιτική της κυβέρνησης Μητσοτάκη, μαζί με τα κάθε λογής «συγχαρητήρια» σε μπάτσους. Αυτό τους έχει απομείνει για να «κυριαρχούν», καθώς η απαξίωση και η οργή εναντίον τους μεγαλώνουν διαρκώς εξαιτίας της ακραία ταξικής, εγκληματικής πολιτικής τους. Η θωράκιση ενός «μαύρου» Κράτους Έκτακτης Ανάγκης (επιδίωξη όλων των αστικών δυνάμεων, που παραπαίουν μέσα στην κρίση), πάει χέρι χέρι με το μαζικό πνιγμό των προσφύγων στην Πύλο. Με

τις διώξεις αγωνιστών συνδικαλιστών και νέων. Με την αιματοβαμμένη υποστήριξη των Σιωνιστών-δολοφόνων του Ισραήλ στη γενοκτονία των Παλαιστίνιων, στο φούντωμα του πολέμου στη Μ. Ανατολή. Με το ρόλο μπροστάρη στα σχέδια των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΕΕ, που επιδιώκουν παντού κλιμάκωση του πολέμου (Ουκρανία κ.ά.).

Ο υπουργός «προστασίας του πολίτη» Χρυσοχοϊδης είναι από τους βασικούς ενόχους της δολοφονίας: με αγώνες πρέπει να επιβάλλουμε το ξήλωμά του και **ΝΑ ΔΙΩΞΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΠΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ.**

Η ΣΥΓΚΑΛΥΨΗ ΘΑ ΣΠΑΣΕΙ ΜΕ ΑΓΩΝΕΣ

- ▶ Βαριά τιμωρία των μπάτσων-δολοφόνων
- ▶ Να παραιτηθεί η ηγεσία της ΕΛΑΣ και ο υπουργός «προ.πο» Χρυσοχοϊδης
- ▶ Αφοπλισμός της αστυνομίας
- ▶ Ταξικό Μέτωπο, για τη Μαχητική
- ▶ Υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων

- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο

στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή

- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπία, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγοντας απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημοποιημένου μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Η επικαιρότητα του τροτσκισμού**

Συνέντευξη του Ερνέστ Μαντέλ

από την Critique Communiste, no 25

Χρονολογία έκδοσης: Ιούνιος 2004

Σελίδες: 32

Τιμή: 2 ευρώ

Η σειρά εκδόσεων με τον γενικό τίτλο «Τετράδια της Εργατικής Πάλης» είναι μικρά αυτοτελή κείμενα, με σκοπό να παρουσιάσουν βασικά προβλήματα του εργατικού κινήματος, της κομμουνιστικής θεωρίας και πρακτικής. Σε μια περίοδο που χαρακτηρίζεται από την κρίση του καπιταλισμού, τους πολέμους, τη νεοφιλελεύθερη βαρβαρότητα, αλλά και από την ανοδική πορεία των αγώνων και του εργατικού και κοινωνικού κινήματος, ο θεωρητικός και πολιτικός εξοπλισμός των αγωνιστών -ιδιαίτερα των νέων- είναι εξαιρετικά αναγκαίος. Η εποχή μας είναι δύσκολη και αντιφατική. Το κενό που αφήνει η διάλυση της σοσι-

αλδημοκρατίας και του σταλινισμού ανοίγει πολλές προοπτικές για τους επαναστάτες μαρξιστές, αλλά κρύβει και πολλές παγίδες.

Τα «Τετράδια της Εργατικής Πάλης» θέλουν να συμβάλουν ακριβώς σ' αυτό το τελευταίο. Στην οικοδόμηση μιας επαναστατικής αριστεράς στη χώρα μας, ικανής να αντιστέκεται στις σειρήνες του «εύκολου δρόμου», και να αποτελεί μια δύναμη των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας απέναντι στην αστική τάξη και το κράτος της, θεωρητικά, πολιτικά και πρακτικά.

Από το οπισθόφυλλο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Φέτος συμπληρώνονται 90/50 χρόνια ιστορίας της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ). 90 χρόνια από την ίδρυσή της από τον Παντελή Πουλιόπουλο τον Οκτώβριο του 1934 και 50 από την πτώση της Χούντας, όπου μετονομάστηκε το Κομμουνιστικό Διεθνιστικό Κόμμα Ελλάδας ((ΚΔΚΕ) σε ΟΚΔΕ, τον Δεκέμβριο του 1974. Μια ιστορία συνεχούς προσφοράς στο εργατικό κίνημα και τις ιδέες του Σοσιαλισμού, όχι μόνο στο πλαίσιο της χώρας μας αλλά και σε παγκόσμια κλίμακα.

1. Η ανάλυση του ελληνικού καπιταλισμού, βασική προϋπόθεση, για την χάραξη μιας σωστής επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής είναι μια από τις σημαντικές προσφορές του ελληνικού τροτσκισμού στο εργατικό, επαναστατικό και κομμουνιστικό κίνημα της χώρας μας και όχι μόνο. Η προσπάθεια της ανάλυσης του ελληνικού καπιταλισμού αποτελεί βασικό καθήκον της ΟΚΔΕ και της Αριστερής Αντιπολίτευσης μέσα από περιοδικό «ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ»¹. Το περίφημο βιβλίο του Παντελή Πουλιόπουλου *Δημοκρατική η Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα*² που γράφτηκε λίγο μετά τις αποφάσεις της 6ης Ολομέλειας 1934 του ΚΚΕ, δεν είναι μόνο μια απάντηση στις ρεφορμιστικές/μενσεβίκικες απόψεις περί καθυστερημένης φισοφουδαρχικής, αστικοσιφικαδικής και εξαρτημένης χώρας, όπου πρέπει να περάσει πρώτα από ένα στάδιο «αστικοδημοκρατικής επανάστασης» πριν το στάδιο του Σοσιαλισμού, αλλά ταυτόχρονα και η εξαιρετική ανάλυση του ελληνικού καπιταλισμού και η χάραξη της επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής για νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης. Αντίθετα η ανάλυση του ΚΚΕ (και της σταλινοποιημένης 3ης Διεθνούς) αποτέλεσε το πολιτικό υπόβαθρο που επέβαλε περιορισμούς στο επαναστατικό προτσές που καθιστούσε αναγκαία την «Θεωρία των Σταδίων», την κατάργηση της «ανεξαρτησίας της εργατικής τάξης», την ανάγκη «συμμαχιών» με την τμήματα της αστικής τάξης και την τακτική των «Λαϊκών Μετώπων».

Αυτές οι αντιμαρξιστικές αναλύσεις, προγραμματικές αρχές και πολιτικές του ΚΚΕ με διάφορες ονομασίες θα κρατήσουν μέχρι το 2013 και το 19ο Συνέδριό³,

Η προσφορά της ΟΚΔΕ στο εργατικό κίνημα και τις ιδέες του Σοσιαλισμού

δηλαδή σχεδόν 80 χρόνια.

2. Μετά την μεταπολίτευση η ΟΚΔΕ, θα πολεμήσει την σταλινική, αντιλενινιστική θεωρία του Κρατικομονοπωλιακού Καπιταλισμού (ΚΜΚ), που αποτέλεσε τη βάση για το ΑΑΔΜ (Αντιμπεριαλιστικό Αντιμονοπωλιακό Δημοκρατικό Μέτωπο) γιατί, ανάμεσα σε πολλά άλλα: α) αποσπά αυθαίρετα τον ιμπεριαλισμό και τα μονοπώλια από τον καπιταλισμό, β) χωρίζει με σινικά τείχη την αντιμπεριαλιστική πάλη από την αντικαπιταλιστική.

3. Για τον ελληνικό καπιταλισμό όλες οι οργανώσεις χρησιμοποιούσαν τον όρο της Εξάρτησης για να τον χαρακτηρίσουν (υπήρχαν και απόψεις που μιλούσαν για ιμπεριαλισμό από το 1922 περίπου!). Ωστόσο, από τη δεκαετία του '90 μια σειρά οργανώσεων της Άκρας αριστεράς (ΣΕΚ, ΔΕΑ, ΝΑΡ, ομάδα γύρω από το περιοδικό **Θέσεις**) – είναι αλήθεια χωρίς σοβαρά επιχειρήματα – χαρακτήρισε τον ελληνικό καπιταλισμό ιμπεριαλισμό και λίγο αργότερα στο 19ο συνέδριο και το ΚΚΕ. Η ΟΚΔΕ πολέμησε τις θέσεις και απόψεις για τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα του ελληνικού καπιταλισμού, άλλωστε η πραγματικότητα της διαρκούς υποχώρησης και χρεοκοπίας ανάγκασε και τους υποστηρικτές αυτών των απόψεων – έστω και σιωπηρά – να τις εγκαταλείψουν. Τέλος η ΟΚΔΕ πολέμησε εξίσου και τις αντιμαρξιστικές απόψεις του ΚΚΕ και των μαοϊκών και σταλινικών οργανώσεων περί εξάρτησης, μια που την ταυτίζουν με την «υποτέλεια» ή την «υποδούλωση» σε «ξένους» ή στους «ιμπεριαλιστές» και όχι σαν εξάρτηση από την παγκόσμια καπιταλιστική αγορά και την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του ελληνικού καπιταλισμού (και της αστικής τάξης) μέσα από την εξυπηρέτηση των γενικών συμφερόντων του ιμπεριαλισμού.

4. Η ΟΚΔΕ σε όλη την ιστορία της πάλεψε για να δείξει ότι ο Σοσιαλισμός δεν

έχει καμιά σχέση με τις μονοκομματικές σταλινικές δικτατορίες. Και κυρίως μετά την Μεταπολίτευση ξεκαθάρισε ότι ο Σοσιαλισμός που θέλει και για τον οποίο παλεύει θα είναι μια πλουραλιστική εργατική δημοκρατία όπου θα λειτουργούν ελεύθερα όχι μόνο τα εργατικά κόμματα αλλά και κόμματα που δέχονται το σοβιετικό σύνταγμα⁴.

Ακόμη και σήμερα, δυστυχώς, καμιά από τις οργανώσεις της Άκρας Αριστεράς δεν έχει ξεκαθαρίσει την άποψή της πάνω στο θέμα, παρά την κρισιμότητά του, ειδικά μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ και του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Τα λίγα μικρά βήματα που έχουν γίνει προς αυτή την κατεύθυνση, δεν αρκούν. Όσο για το ΚΚΕ παραμένει να υποστηρίζει και να οραματίζεται τα δικτατορικά σταλινικά καθεστώτα.

5. Η τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου (Ε.Μ.)⁵, και η κορωνίδα του, η Κυβέρνηση των Εργαζομένων, ήταν πάντοτε η τακτική της ΟΚΔΕ για την οικοδόμηση της σοσιαλιστικής κοινωνίας. Ήταν και είναι η επαναστατική τακτική των επαναστατών μαρξιστών για την ενότητα: α) των διαφόρων στρωμάτων της εργατικής τάξης, β) της εργατικής τάξης με τα ενδιάμεσα κοινωνικά στρώματα. Και βέβαια για την κοινή δράση των εργατικών κομμάτων για κοινούς στόχους και τον σοσιαλισμό.

Χρειάστηκε μια επίμονη προσπάθεια από την μεριά της ΟΚΔΕ για την επιβολή ενιαιομετωπικών δράσεων, κοινών συζητήσεων και γενικά μιας κουλτούρας εργατικού πολιτισμού μεταξύ των οργανώσεων που παλεύουν για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και τον σοσιαλισμό. Μόνο το ΚΚΕ παραμένει εχθρικό (φτάνει ακόμη και σε φυσική βία).

6. Η ΟΚΔΕ σ' όλη την ιστορία της φρόντιζε να εκδίδει εφημερίδες, περιοδικά,

προσούρες, βιβλία για να ενημερώνει για την ταξική πάλη σ' όλο τον κόσμο και στην χώρα μας, να μορφώνει τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία με βάση τον διαλεκτικό υλισμό, τον μαρξισμό. Επίσης, να έχει και τη δική της θεωρητική παραγωγή (αναλύσεις, για το καπιταλιστικό σύστημα, για την παγκόσμια και ελληνική οικονομία, για θέματα που αφορούν το εργατικό κίνημα, την ιστορία και την πάλη του, την κουλτούρα κ.ά.).

7. Η ΟΚΔΕ (γενικότερα το τροτσκιστικό κίνημα) δεν έκανε ποτέ τον από «καθέδρας» καθηγητή, αλλά πάλευε με όλες τις δυνάμεις για τα συμφέροντα των εργαζομένων, για τις επαναστατικές θέσεις της, για την οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης (4ης Διεθνούς) και γενικά για την επιτυχία της ελληνικής και παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης, γι' αυτό και αντιμετώπισε την εχθρότητα και λύσσα – με εκατοντάδες θύματα – των αστών, των ιμπεριαλιστών και των σταλινικών. Η συμμετοχή μας στους αγώνες της εργατικής τάξης είναι τεράστια.

Τέλος βοήθησε έμπρακτα όποιον αγωνιστή, σωματείο εργαζομένων, κίνημα κ.ά., είχε ανάγκη από αλληλεγγύη για τον αγώνα του, είτε γιατί διώκονταν από το αστικό κράτος.

- 1 Το άρθρο του Σεραφείμ Μάξιμου *Μερικά προβλήματα από την εξέλιξη του καπιταλισμού στην Ελλάδα*, που δημοσιεύεται στα 2 πρώτα τεύχη του περιοδικού ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ, Ιανουάριος 1928, είναι μια πρώτη απόπειρα μιας μελέτης του χαρακτήρα του ελληνικού καπιταλισμού.
- 2 Παντελής Πουλιόπουλος, *Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα*, εκδ. Εργατική Πάλη, 2003
- 3 Για περισσότερα βλ. Μπροσούρα Νο 21, Χρήστος Ζάκας, Βασίλ Ζόγκα, Σωφρόνης Παπαδόπουλος, *19ο Συνέδριο ΚΚΕ: Ένα βήμα μπρος, Δύο βήματα πίσω*, εκδ. Εργατική Πάλη, 2014
- 4 Για περισσότερα βλ. α) Σταύρος Σκεύος: *Το Μεταβατικό Πρόγραμμα & Η Κυβέρνηση των Εργαζομένων*, εκδ. Εργατική Πάλη,
- 5 β) ΟΚΔΕ, *Για μια σύγχρονη Επαναστατική στρατηγική (Βελτιωμένη)*, εκδ. Εργατική Πάλη 2021. γ) *Απόφαση του 12ου Παγκόσμιου Συνεδρίου της 4ης Διεθνούς, Σοσιαλιστική Δημοκρατία και Δικτατορία του Προλεταριάτου*, εκδ. Εργατική Πάλη, 2009. Για περισσότερα βλ. Μπροσούρα Νο 16, Σωφρόνης Παπαδόπουλος, *Η Πολιτική των Συμμαχιών, Η τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου*, εκδ. Εργατική Πάλη, 2012

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

Η αυξανόμενη ακρίβεια εντείνει τις ταξικές ανισότητες. Σύμφωνα με τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ, το μερίδιο της μέσης ισοδύναμης δαπάνης (αγορές, τρέχουσες τιμές) του πλουσιότερου 20% του πληθυσμού είναι 5,72 φορές μεγαλύτερο από το μερίδιο της μέσης ισοδύναμης δαπάνης του φτωχότερου 20% του πληθυσμού (5,39 για το 2022). Προκύπτει επι της ουσίας μια χειρότερη συνθήκη για το φτωχότερο κομμάτι του πληθυσμού στην Ελλάδα κατά την περσινή χρονιά. Ειδικότερα, το μερίδιο της μέσης ισοδύναμης δαπάνης για είδη διατροφής των νοικοκυριών του φτωχότερου 20% του πληθυσμού ανέρχεται στο 33,8% των δαπανών των νοικοκυριών, ενώ το αντίστοιχο μερίδιο του πλουσιότερου 20% του πληθυσμού ανέρχεται στο 13,5%. Η μέση μηνιαία ισοδύναμη δαπάνη των φτωχών νοικοκυριών εκτιμάται στο 31,9% των δαπανών των μη φτωχών νοικοκυριών. Τα φτωχά νοικοκυριά δαπανούν το 33,8% του μέσου προϋπολογισμού τους σε είδη διατροφής και μη οινόπνευματώδη ποτά, ενώ τα μη φτωχά το 19,6%.

Έρευνα και μελέτη δεικτών PMI δείχνουν ανάγλυφα την κατηφόρα της ευρωπαϊκής οικονομίας. Ο συνολικός Δείκτης μειώθηκε από 51 τον Αύγουστο σε 48,9 τον Σεπτέμβριο. Η πτώση κάτω από το 50 σηματοδοτεί ύφεση. Στο σύνολο της ευρωζώνης η μεταποιητική παραγωγή μειώθηκε με τον πιο απότομο ρυθμό εδώ και 9 μήνες υποχωρώντας για 18ο διαδοχικό μήνα! Η πτώση είναι ιδιαίτερα επώδυνη για τη Γαλλία και τη Γερμανία, τις δύο ισχυρότερες οικονομίες της ΕΕ. Στη Γαλλία ο Δείκτης αυξήθηκε στο 53,1 τον Αύγουστο λόγω μεγάλης αύξησης του τομέα των υπηρεσιών εξαιτίας των Ολυμπιακών Αγώνων. Τον Σεπτέμβριο όμως βυθίστηκε στο 47,3. Ιδιαίτερα η εργοστασιακή παραγωγή γνώρισε την πιο απότομη μείωση από τον Ιανουάριο. Στη Γερμανία ο Δείκτης από 48,4 τον Αύγουστο βυθίστηκε περαιτέρω σε 47,2 τον Σεπτέμβριο. Πλέον στις 50 κορυφαίες εταιρείες τεχνολογίας, μόνο οι 4 είναι ευρωπαϊκές, το μερίδιο της ΕΕ στα παγκόσμια έσοδα τεχνολογίας μειώθηκε από 22% το 2013 σε 18% το 2023.

Το παγκόσμιο χρέος αυξάνεται με λιγγωδείς ρυθμούς. Το Institute of International Finance (IIF), ένας εμπορικός όμιλος χρηματοοικονομικών υπηρεσιών, ανακοίνωσε ότι το παγκόσμιο χρέος αυξήθηκε κατά 2,1 τρισ. το πρώτο εξάμηνο, και ανήλθε στα 312 τρισ., ένα νέο υψηλό σημείο μετά την αναθεώρηση των χαμηλότερων προηγούμενων στοιχείων. Το IIF χτύπησε καμπανάκι για την συνεχιζόμενη τάση του αυξανόμενου κρατικού δανεισμού στην τελευταία του έκθεση Global Debt Monitor, προβλέποντας ότι ο παγκόσμιος δημόσιος δανεισμός θα αυξηθεί από το τρέχον επίπεδο των 92 τρισ. έως το 2030 στα 145 τρισ. και θα ανέλθει στα 440 τρισ. έως το 2050. Ο λόγος του παγκόσμιου χρέους προς το ΑΕΠ – ένας δείκτης για την ικανότητα αποπληρωμής του χρέους – έχει σταθεροποιηθεί γύρω στο 327%-328%.

Αντεργατικά μέτρα

Βαρέλι δίχως πάτο

Επιτακτική ανάγκη η μαχητική απάντηση του εργατικού κινήματος

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, παρόλο που «θριαμβολογεί» για την πορεία της ελληνικής οικονομίας, συνεχίζει απτόητη την νεοφιλελεύθερη αντεργατική πολιτική της. Νόμος Χατζηδάκη, νόμος Γεωργιάδη, απόφαση για 9ωρο και βήμερο από την υπ. Εργασίας Κεραμέως, και η λίστα δεν έχει τελειωμό. Το επόμενο χτύπημα στοχεύει στο επίδομα ανεργίας, καθώς, όπως ανακοίνωσε ο Μητσοτάκης στη ΔΕΘ, θα αποσυνδεθεί από τον κατώτατο μισθό και θα μειωθεί ώστε να «δώσει κίνητρο» στους άνεργους να βρουν δουλειά. Επίσης, στο νέο ασφαλιστικό νομοσχέδιο που έρχεται το φθινόπωρο προβλέπεται νέα μείωση συντάξεων ενώ ανοίγει πάλι η συζήτηση για νέα αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης. Σα να μην έφταναν όλα αυτά, η κυβέρνηση συνεχίζει τη δολοφονική πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων. Μετά το ξεπούλημα της ΛΑΡΚΟ (όπου 1.300 εργαζόμενοι μένουν χωρίς δουλειά και σπίτι), ολοκληρώθηκε η ιδιωτικοποίηση του λιμανιού του Ηρακλείου στον ιταλικό όμιλο Grimaldi για μόλις 80 εκ. ευρώ! Επίσης ετοιμάζεται νέο εργασιακό νομοσχέδιο για την αλλαγή του συνδικαλιστικού νόμου 1264/82 και για την «διευθέτηση» του χρόνου εργασίας. Δηλαδή πέρα από το χτύπημα στην απεργία με ποινικές διώξεις(!) συνδικαλιστών και το «δικαίωμα» στην απεργοσπασία, προετοιμάζουν το έδαφος για νέο, πιο σκληρό χτύπημα στον συνδικαλισμό. Τέλος, οι διαρκείς αναφορές του Μητσοτάκη (στην ομιλία του στη ΔΕΘ) για «περισσότερη ευελιξία» των εργαζομένων προμηνύει περαιτέρω ξεχείλωμα του ωραρίου, την κατάργηση κάθε έννοιας σταθερού χρόνου εργασίας και την μετατροπή των εργαζομένων σε σύγχρονους δουλπαρόικους.

Κυβέρνηση και αντιπολίτευση σε διαρκή κρίση

Παρά τις συνεχείς δηλώσεις κυβερνητικών στελεχών περί «ισχυρής κυβέρνησης» και «σταθερότητας», η κρίση στο εσωτερικό της ΝΔ βαθαίνει διαρκώς. Η εκλογική κατάρρευση της ΝΔ, σε συνδυασμό με την πλήρη απουσία της αντιπολίτευσης να παρουσιάσει μια εναλλακτική πρόταση διακυβέρνησης, συνομολογούν στο πόσο σαθρή ήταν η υποτιθέμενη «κυριαρχία» του 41%.

Η κατάσταση του εργατικού κινήματος

Αυτή η κατάσταση μπορεί να αποδειχθεί ελπιδοφόρα για το εργατικό κίνημα καθώς εγκυμονεί δυνατότητες αμφισβήτησης της σημερινής κατάστασης. Ωστόσο το εργατικό κίνημα βρίσκεται σε βαθιά κρίση και αδυνατεί να προτάξει τις δικές του λύσεις. Πρώτα απ' όλα με ευθύνη της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, τόσο της αστικής (ηγεσίες ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ) όσο και της σταλινικής του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ. ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ πλέον υπονομεύουν ανοιχτά την οργάνωση και την ενότητα των εργαζομένων καθώς δεν προκηρυσσούν καν κοινή απεργία. Το μόνο που κάνουν είναι να συνομιλούν με τον ΣΕΒ και να προσπαθούν να προωθήσουν την κυβερνητική πολιτική στους χώρους δουλειάς και στα σωματεία. Το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, παρά τις αγωνιστικές κορώνες, στην πραγματικότητα μπλοκάρει και εμποδίζει οποιαδήποτε μαχητική διάθεση των εργαζομένων. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα της ΛΑΡΚΟ. Κούφια αγωνιστικά λόγια χωρίς καμία προσπάθεια ενίσχυσης του αγώνα ενώ πλέον έχουν αποδεχθεί το ξεπούλημα της εταιρίας και το μόνο που «διεκδικούν» είναι αποζημιώσεις στους εργαζομένους. Σημαντικές αδυναμίες παρουσιάζουν και οι δυνάμεις της Άκρας Αριστεράς καθώς δεν έχουν ένα σχέδιο οργάνωσης της εργατικής τάξης, χάνονται στα ταυτοτικά κινήματα και τον ατομικό διακηματισμό

και υποκλίνονται στην ρεφορμιστική πολιτική του ΚΚΕ ή σέρνονται πίσω ακόμα και από αστικά κόμματα (ΜΕΡΑ25).

Απέναντι στις αντεργατικές επιθέσεις της κυβέρνησης, η εργατική τάξη δεν έχει απαντήσει ακόμα με τον τρόπο που απαιτείται. Παρά το γεγονός ότι η αναγκαιότητα για την ανάπτυξη των αγώνων των εργαζομένων ενισχύεται αντικειμενικά, το εργατικό κίνημα στέκεται ανίκανο να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων. Η αύξηση των κινητοποιήσεων αποτελεί σημάδι προς την αναζήτηση μιας εναλλακτικής, απέχουν όμως αρκετά από το να αποτελέσουν μια τομή. Η υπαρκτή δυσανεμία και η πλήρης απόρριψη της νεοφιλελεύθερης πολιτικής του Μητσοτάκη είναι δεδομένο ότι θα οδηγήσει σε νέα ξεσπάσματα και νέους αγώνες πιθανόν μαζικούς και μαχητικούς. Η επιτυχία τους όμως θα κριθεί από το επίπεδο της οργάνωσης, της αποφασιστικότητας και της ύπαρξης ενός αγωνιστικού σχεδίου και προγράμματος για να πάνε μέχρι τη νίκη. Όσο αυτά απουσιάζουν οποιοσδήποτε νέος αγώνας θα κινδυνεύει να βρεθεί σε αδιέξοδο.

Η πολιτική της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων

Μοναδική διέξοδος από αυτήν την κατάσταση είναι η ενίσχυση και η οικοδόμηση της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων. Για την αυτοοργάνωση των εργαζομένων σε κάθε χώρο δουλειάς, για τη διάσωση και τη μαζικοποίηση των σωματείων, για την ανασυγκρότηση και την ανασύνθεση του εργατικού κινήματος. Η Αντεπίθεση των Εργαζομένων παλεύει σε κάθε χώρο δουλειάς για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς μας και ουσιαστικά μέτρα προστασίας για τους εργαζομένους. Για Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας και σταθερή δουλειά για όλους ώστε να μπει ένα τέλος στο ξεχείλωμα του ωραρίου, για την ενότητα όλων των εργαζομένων κόντρα στις διαιρέσεις των αφεντικών. Για το σταμάτημα της δολοφονικής πολιτικής των ιδιωτικοποιήσεων που ευθύνονται για μια σειρά από κρατικά εγκλήματα (Τέμπη, πυρκαγιές, πλημμύρες κ.ά.), για να βάλουμε φρένο στα δεκάδες αντεργατικά μέτρα και να ανατρέψουμε την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Η ενίσχυση και η οικοδόμηση της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων είναι βασικός και απαραίτητος όρος για το σπάσιμο της απογοήτευσης, της αποπολιτικοποίησης, για το ουσιαστικό προχώρημα των αγώνων με ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα ενάντια στην νεοφιλελεύθερη αντεργατική πολιτική της ΝΔ, για την ενότητα των εργαζομένων μέσα σε σωματεία και επιτροπές αγώνα σε κάθε χώρο δουλειάς, για να υπερασπιστούμε τα δικαιώματά μας και να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας.

■ Πύργος Κούτρης

επίκαιρα...

Έκρηξη στο διυλιστήριο της Motor Oil

Στις 17 Σεπτεμβρίου ξέσπασε φωτιά από εκρήξεις στο διυλιστήριο της Motor Oil, της οικογένειας Βαρδινογιάννη, στην Κόρινθο. Η πυρκαγιά θα μπορούσε να πάρει τεράστιες διαστάσεις (καθώς πρόκειται για διυλιστήριο), ενώ 3 είναι οι εργαζόμενοι με εγκαύματα. Παρά την προειδοποίηση για απομάκρυνση από το 112 και το πάγωμα των δρομολογίων του ΟΣΕ στην περιοχή λόγω της φωτιάς, οι γύρω βιομηχανίες κράτησαν κανονικά τους εργαζομένους στη δουλειά. Την ώρα που εργαζόμενοι μεταφέρονταν στο νοσοκομείο, η εταιρεία φρόντισε να καθησυχάσει τους επενδυτές της, ανακοινώνοντας ότι «η εταιρεία είναι πλήρως ασφαλισμένη, τόσο για τις υποδομές, όσο και για την λειτουργική απώλεια κερδών ως συνέπεια της οποιασ διακοπής εργασιών». Η Motor Oil είχε 362 εκατ. ευρώ καθαρά κέρδη το α' εξάμηνο του 2024, με αύξηση 31,4% από τα 275,4 εκατ. ευρώ του α' εξαμήνου του 2023. Αιτία του ατυχήματος είναι ότι από αυτά δεν έδωσε δεκάρα για την απαραίτητη συντήρηση και την τήρηση των μέτρων ασφαλείας και πρόληψης. Επίσης μέρος αυτών των κερδών προέρχεται από τον ανεφοδιασμό δεξαμενόπλοιων, που προμηθεύουν με καύσιμα τον ισραηλινό στρατό. Τα αρπακτικά, που με τις ευλογίες της κυβέρνησης έχουν επιδοθεί σε ένα πάρτι κερδοσκοπίας στις πλάτες εργαζομένων, είναι οι ίδιοι «πρόθυμοι» που εκμεταλλεύονται και συμμετέχουν στη σφαγή του παλαιστινιακού λαού, κάτω από την καθοδήγηση και προστασία του επίσης «πρόθυμου» Μητσοτάκη.

Hellenic Train: Προσφυγή στα δικαστήρια για την απεργία των σιδηροδρομικών

Σε απεργία καλούν τα σωματεία των εργαζομένων στους σιδηροδρόμους στις 26/09, καθώς η κατάσταση ενάμιση χρόνο μετά τα Τέμπη μονάχα χειροτερεύει. Οι εργαζόμενοι ζητούν άμεσες προσλήψεις, εισαγωγή σύγχρονων συρμών, καθώς και την ολοκλήρωση των έργων υποδομής και ασφάλειας. Η Hellenic Train, μην χάνοντας χρόνο, κατέφυγε στα δικαστήρια για να κηρύξει την απεργία παράνομη, χωρίς το αίτημα να γίνεται δεκτό. Η κατάσταση του σιδηροδρομικού δικτύου ολοένα χειροτερεύει. Στις 13/09 αποφεύχθηκε σύγκρουση συρμών την τελευταία στιγμή στους Αγίους Αναργύρους στην Αττική. Στις 15/09 το δρομολόγιο Χαλκίδα-Αθήνα έπεσε πάνω σε δέντρα πριν τις Αφίδνες. Γενικά, δεν υπάρχει τηλεδιοίκηση. Το προσωπικό διαρκώς μειώνεται. Ο πρόεδρος του σωματείου εργαζομένων στον ΟΣΕ σημειώνει: «Θα έπρεπε να είναι 2.090 εργαζόμενοι, στα Τέμπη ήταν 750 και τώρα 600». Κυβέρνηση και Hellenic Train ακολουθούν τον ίδιο δρόμο που οδήγησε στο έγκλημα των Τεμπών. Αφήνουν το σιδηροδρομικό δίκτυο να ρημάξει, δεν δίνουν φράγκο για προσωπικό, μέτρα ασφαλείας, σήμανση και συντήρηση και παράλληλα αποποιούνται προκλητικά κάθε ευθύνη. Για την παραλίγο σύγκρουση, ο υφυπουργός Μεταφορών Βασίλης Οικονόμου είπε: «Το περιστατικό ήταν σοβαρό μόνο στη θεωρία, αφού στην πράξη δεν υπήρξε κίνδυνος για κανέναν [...] Οι σατανικές συμπτώσεις είναι καλές για τα μυθιστορήματα».

Πειθαρχική ποινή σε γιατρό που κατήγγειλε ελλείψεις

Αγγειοχειρουργός στο νοσοκομείο της Καβάλας δέχθηκε ποινή στέρησης μισθού για 8 μέρες από τη διοίκηση του νοσοκομείου, επειδή ανέφερε δημόσια ότι ο αγγειογράφος δεν λειτουργεί. Αυτή η εκδικητική ποινή εντάσσεται στο γενικότερο πλαίσιο αφενός της τρομοκρατίας των εργαζομένων από τους διοικητές και την κυβέρνηση (βλ. και επιθέσεις Γεωργιάδη κατά υγειονομικών) και αφετέρου της πλήρους διάλυσης και ιδιωτικοποίησης του συστήματος υγείας. Η κυβέρνηση, έχοντας περάσει τα απογευματινά επί πληρωμή χειρουργεία, το νομοσχέδιο για την ψυχική υγεία, τώρα πρόκειται να θέσει τα νοσοκομεία της Αττικής σε καθημερινή εφημερία (δηλαδή να ακυρώσει στην πράξη οποιαδήποτε άλλη λειτουργία τους).

Το Εργατικό Κέντρο Αθήνας, η μεγαλύτερη δευτεροβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση και το μεγαλύτερο εργατικό κέντρο της χώρας, θα βρεθεί στο δρόμο στις 30 Νοέμβρη, με απόφαση της κυβέρνησης. Το ΕΚΑ στεγάζεται στο κτήριο της 3ης Σεπτεμβρίου από τα μέσα της δεκαετίας του 1980, από όπου οι ιδιοκτήτες του κτιρίου απαιτούν να φύγει, παρότι το ΕΚΑ δίνει 6.100 ευρώ ενοίκιο. Στο ίδιο κτήριο στεγάζονται και 60 πρωτοβάθμια σωματεία που πρόκειται επίσης να μείνουν «άστεγα». Οι λόγοι φυσικά είναι γνωστοί, καθώς το κτήριο προορίζεται για ξενοδοχείο, ενισχύοντας την τουριστικοποίηση του κέντρου της Αθήνας, μαζί με τα δεκάδες Airbnb που μετατρέπουν την πόλη σε τουριστικό κατάλυμα και ενισχύουν τη στεγαστική κρίση. Στην προκειμένη περίπτωση, το «όφελος» είναι διπλό για ιδιώτες και κυβέρνηση αφού η κίνηση αυτή πάει χέρι χέρι με την κυβερνητική επίθεση στα συνδικαλιστικά δικαιώματα.

Στην Αθήνα μένουν κενά και αναξιποίητα κτίρια που ανήκουν στη ΔΥΠΙΑ και στον ΕΦΚΑ, κτίρια που υπάρχουν χάρη στις ασφαλιστικές εισφορές των εργαζομένων. Σύμφωνα με την ΚΥΑ 67262/2140/2019 η κυβέρνηση, μέσω της ΔΥΠΙΑ, είναι υποχρεωμένη να εξασφαλίσει στέγαση στο μεγαλύτερο Εργατικό Κέντρο σε κάθε νομό, είτε παραχωρώντας κτίριο είτε καταβάλλοντας το ενοίκιο που απαιτείται. Πιστή στο πρόγραμμά της η κυβέρνηση αρνείται οποιαδήποτε τέτοια λύση, αφού και αυτά τα κτίρια προορίζονται να ξεπουληθούν σε ιδιώτες και ομίλους για να γίνουν ξενοδοχεία στο βωμό του κέρδους της «βαριάς βιομηχανίας» του τουρισμού. Το ίδιο άλλωστε έγινε και στην περίπτωση του Συλλόγου Ελλήνων Αρχαιολόγων πριν από ένα χρόνο, με την έξωση από την έδρα του προκειμένου να εξασφαλιστεί ακόμα

Στον δρόμο ΕΚΑ και σωματεία για χάρη του τουρισμού

ένα «φιλέτο» για τους επιχειρηματικούς φίλους - συνταίρους της κυβέρνησης, πλήττοντας ταυτόχρονα έναν δυναμικό και ανεξάρτητο συνδικαλιστικό φορέα.

Όπως καταγγέλλεται από την ΑΤΕ-ΕΚΑ: «Μπροστά σε αυτή την κατάσταση η ηγεσία του ΕΚΑ επιδόθηκε σε κλειστές συναντήσεις με την υπ. Εργασίας Κεραμέως και στελέχη της κυβέρνησης για τις οποίες ως ΑΤΕ-ΕΚΑ δεν είχαμε καμία ενημέρωση. Η λύση στην οποία συμφώνησαν οι παρατάξεις των ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ με την κυβέρνηση, δηλαδή η επιδότηση του ΕΚΑ από το υπουργείο Εργασίας με ενοίκιο 8.000 ευρώ τον μήνα για την ενοίκιαση του συγκεκριμένου κτιρίου, δεν αποτελεί πραγματική λύση. Γι' αυτό η ηγεσία του ΕΚΑ όφειλε να καλέσει τα σωματεία - μέλη του να συζητήσουν και να οργανώσουν από κοινού τον αγώνα για το πρόβλημα της στέγασης.

Με βάση αυτές τις εξελίξεις το Εργατικό Κέντρο Αθήνας πρέπει να απαιτήσει από την κυβέρνηση της ΝΔ μια λύση που να καλύπτει τις ανάγκες όλων (χωρίς εξαιρέσεις) των πρωτοβάθμιων σωματείων που έχουν πρόβλημα στέγασης. Σε διαφορετική περίπτωση θα πρέπει να προχωρήσει σε κατάληψη δημόσιου κτιρίου (του ΕΦΚΑ ή της ΔΥΠΙΑ που πληρώνει η εργατική τάξη με τις κρατήσεις στον μισθό της) ώστε να καλυφθούν αυτές οι ανάγκες».

Η Εκτελεστική Επιτροπή του ΕΚΑ αποφάσισε πλειοψηφικά πως η στέγασή του θα μεταφερθεί σε νέο χώρο που καλύπτει τις ανάγκες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Ωστόσο τα 60 πρωτοβάθμια σωματεία θα παραμείνουν στο δρόμο καθώς ο χώρος θα είναι μικρότερος. Χαρακτηριστικό είναι ότι με τον ίδιο τρόπο λειτουργούσε και μέχρι τώρα η

συνδικαλιστική γραφειοκρατία του ΕΚΑ, αφού πολλά σωματεία αναγκάζονται να ενοικιάζουν γραφεία παρότι υπήρχαν κλειστές αίθουσες στο κτήριο της 3ης Σεπτεμβρίου.

Το ΕΚΑ θα πρέπει να είναι κέντρο αγώνα για την εργατική τάξη και τα συνδικαλιστικά της όργανα, ειδικά την ώρα που η κυβέρνηση εντείνει την επίθεση απέναντι στις συνδικαλιστικές ελευθερίες και δικαιώματα. Τόσο με τους νόμους Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, όσο και με τις δηλώσεις Μητσοτάκη στη φετινή ΔΕΘ, είναι ξεκάθαρο πως το σχέδιο δεν είναι απλά ο περιορισμός του συνδικαλισμού, αλλά να μπει μια και καλή ταφόπλακα στη συνδικαλιστική δράση. Σε αυτές τις συνθήκες η ύπαρξη ενός αγωνιστικού Εργατικού Κέντρου, χωρίς γραφειοκρατικές αγκυλώσεις, θα μπορούσε να αποτελέσει όαση για τα εργαζόμενα λαϊκά στρώματα, που βρίσκονται χωρίς γραμμή άμυνας απέναντι στις συνεχιζόμενες αντεργατικές επιθέσεις της κυβέρνησης.

Απέναντι στα σχέδιά τους οφείλουμε να υπερασπίσουμε τα συνδικαλιστικά μας δικαιώματα. Η δυνατότητα οργάνωσης των εργαζομένων, φτωχών λαϊκών στρωμάτων, και ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος, είναι το όπλο μας απέναντι σε ακρίβεια, φτώχεια, στεγαστική κρίση, ανεργία. Όταν γκρεμίζεται κάθε κοινωνική ανάγκη και κεκτημένο και πάνω τους χτίζεται ένα ξενοδοχείο, οι εργατικοί αγώνες θα πρέπει να είναι βόμβα στα θεμέλια του.

ΛΑΡΚΟ: οι 1.300 εργαζόμενοι φορτώνονται το φιάσκο με το ξεπούλημα

Από την ίδρυση της μέχρι και σήμερα, η ΛΑΡΚΟ έχει αποτελέσει πολλές φορές αντικείμενο ξεπουλήματος και αγοραπωλησιών μεταξύ ιδιωτών και Δημοσίου. Ιδρύθηκε το 1963 από τον Πρόδρομο Μποδοσάκη, ο οποίος είχε κάθε δυνατή διευκόλυνση τόσο από τις προδικτατορικές κυβερνήσεις όσο και από τη χούντα, ώστε να καταφέρει να στήσει μια από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες της χώρας. Το 1989 η ΛΑΡΚΟ υφίσταται εκκαθάριση και αλλάζει ιδιοκτησιακό καθεστώς. Μέτοχοι στη νέα εταιρεία γίνονται η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος, η ΔΕΗ και ο Οργανισμός Ανασυγκρότησης Επιχειρήσεων (ΟΑΕ). Με αυτόν τον τρόπο θα περάσει στα χέρια του Δημοσίου με ένα ιδιότυπο καθεστώς κρατικής διαχείρισης. Το πέρασμα στα χέρια του ελληνικού κράτους γίνεται στο πλαίσιο της εκκαθάρισης των χρεών της, τα οποία προφανώς επωμίζεται το Δημόσιο. Τη δεκαετία του 1990, η κυβέρνηση Μητσοτάκη θα προσπαθήσει αποτυχημένα να πουλήσει την εταιρεία σύμφωνα με το νεοφιλελεύθερο δόγμα ξεπουλήματος όλης της δημόσιας περιουσίας που θα ακολουθηθεί μέχρι και σήμερα. Μετά από χρόνια κακοδιαχείρισης από το Δημόσιο (προπωλήσεις παραγωγής στο 1/3 της διεθνούς τιμής κ.ά.), η κυβέρνηση Μητσοτάκη - αυτή τη φορά του υιού - την προσφέρει σε εγχώρια και διεθνή αρπακτικά.

Η περίπτωση της ΛΑΡΚΟ είναι από τις πιο χαρακτηριστικές της πολιτικής των νεοφιλελεύθερων ιδιωτικοποιήσεων. Με έγγραφο της διοίκησης και θέμα «Διαδικασία ασφάλισης εγκαταστάσεων και απομάκρυνσης προσωπικού» ανακοινώθηκαν τον Ιούλιο οι μαζικές απολύσεις των εργαζομένων της ΛΑΡΚΟ. Όταν μάλιστα ο υπουργός Υποδομών και Μεταφορών Χρήστος Σταϊκούρας, σε πολιτιστικές εκδηλώσεις στην περιοχή, ερωτήθηκε από εργαζόμενους της ΛΑΡΚΟ σχετικά με το μέλλον τους, απάντησε προκλητικά «Κάθεστε και πληρώνεστε, από Δευτέρα είστε απολυμένοι, δεν υπάρχει επενδυτής, δεν υπάρχει σχέδιο, δεν υπάρχουν προγράμματα». Αυτό φάνηκε και στην πράξη με την πρόσφατη ακύρωση της αγοράς από τη κοινοπραξία ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ- AD Holdings. Η απόσυρση του ενδιαφέροντος της κοινοπραξίας έχει στόχο την εκκίνηση νέου διαγωνισμού, ώστε να αρθούν και οι τελευταίοι όροι που υποχρέωναν τον αγοραστή σε μια έστω υποτυπώδη λειτουργία του εργοστασίου. Είναι προφανές ότι δεν τους ενδιαφέρει οποιαδήποτε παραγωγική επένδυση, πόσω δε μάλλον οι ζωές των 1.300 εργαζομένων και των οικογενειών τους που πετιούνται στο δρόμο. Ενδιαφέρονται μόνο να αγοράσουν την τεράστια ακίνητη περιουσία της ΛΑΡΚΟ (η αξία των κοιτασμάτων της εκτιμάται στα 20 δισεκατομμύρια δολάρια,

καλύπτει δηλαδή το 6% της ζήτησης της ευρωπαϊκής αγοράς σε νικέλιο) μισοτιμής.

Ενδεικτικά, το «φιλέτο» που έχει ετοιμάσει η κυβέρνηση για τους επιδοξους αγοραστές περιλαμβάνει, στην εξουτελιστική τιμή των 6 εκατ. ευρώ, τα μεταλλεία της Εύβοιας, της Καστοριάς και της Λάρυμνας - δηλαδή το σύνολο των κοιτασμάτων νικελίου και κοβαλτίου όλης της Ελλάδας - ένα λιγνιτωρυχείο στα Σέρβια, δύο οικισμούς, οι οποίοι φιλοξενούν τους εργαζόμενους και τις οικογένειές τους, το εργοστασιακό συγκρότημα της Λάρυμνας και το λιμάνι της, καθώς και έναν πρότυπο ΧΥΤΑ που κόστισε πάνω από 40 εκατομμύρια ευρώ.

Για να μετριάσει την οργή των εργαζομένων της ΛΑΡΚΟ και την κατακραυγή της κοινωνίας, η κυβέρνηση υποσχέθηκε την απορρόφησή τους σε θέσεις εργασίας του Δημοσίου, όμως μόνο ένα ελάχιστο ποσοστό τους έχει απορροφηθεί μέχρι στιγμής, ενώ όπως όλα δείχνουν η διαδικασία θα είναι μακρά και επίπονη για τους υπόλοιπους.

Παράλληλα, η Κομισιόν υπέγραψε πρόσφατα με τις ΗΠΑ και άλλες 13 χώρες συμφωνία για κοινό χρηματοδοτικό δίκτυο, τη «Συμμαχία Ασφάλειας Ορυκτών» για επενδύσεις σε εξόρυξη νικελίου και κοβαλτίου στην Τανζανία και άλλες περιοχές του πλανήτη εκτός ΕΕ αγνοώντας επιδεικτικά τους μεταλλευτικούς πόρους της Ευρώπης, μαζί και της ΛΑΡΚΟ, των μοναδικών στην

επικράτεια της ΕΕ στην κατεύθυνση της διαρκούς υποβάθμισης των παραγωγικών τομέων της ευρωπαϊκής οικονομίας και της στροφής της εγχώριας οικονομικής δραστηριότητας σε όλο και πιο παρασιτικούς τομείς της οικονομίας.

Επί τέσσερα χρόνια, οι εργαζόμενοι της ΛΑΡΚΟ έχουν σταθεί εμπόδιο στα σχέδια της κυβέρνησης με έναν σκληρό και ανυποχώρητο αγώνα. Το καθεστώς όμως έχει αυτονομηθεί από την κοινωνία και γίνεται εμφανές καθημερινά με την αλαζονεία και τον κυνισμό που αντιμετωπίζουν τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Βασική του κατεύθυνση είναι η εκποίηση και το ξεκοκκάλισμα κάθε δημόσιας περιουσίας, κοινωνικοποιώντας τις ζημιές και ιδιωτικοποιώντας τα κέρδη. Η ίδια η ΛΑΡΚΟ αποτελεί από τα τελευταία παραγωγικά κομμάτια της χώρας, και η διατήρηση του δημόσιου χαρακτήρα της, η βιωσιμότητα και η παραπέρα ανάπτυξη της πρέπει να εξασφαλιστεί. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε την εκποίηση ή την πτώχευσή της. Ο αγώνας των εργαζομένων της ΛΑΡΚΟ, ένας αγώνας ενάντια στον πυρήνα της νεοφιλελεύθερης πολιτικής, πρέπει να γίνει αγώνας όλης της κοινωνίας.

■ Νίκος Σπ.

ΑΚΡΙΒΕΙΑ ΚΑΙ ΣΤΕΓΑΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ Ζοφερό μέλλον για φτωχούς και εργαζόμενους

Απέναντι στη διαρκή πτώση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, η κυβέρνηση απαντάει με άρνηση και διαστρέβλωση της πραγματικότητας. Σύμφωνα με αυτήν, η εγχώρια οικονομία βελτιώνεται και το ΑΕΠ δήθεν αναπτύσσεται. Ο «πεπεισμένος μεταρρυθμιστής» Μητσοτάκης αποδίδει την ολόενα αυξανόμενη οργή των εργαζομένων και το απογοητευτικό 28% των ευρωεκλογών στο ότι δεν εφάρμοσε τις νεοφιλελεύθερες «μεταρρυθμίσεις» του αρκετά θαρρετά. Μπροστά σε κάθε φιάσκο πετάνε το μπαλάκι στους «εξωγενείς παράγοντες». Στην πραγματικότητα, το μόνο υποτιθέμενο επιστέγασμα για τις ακραία νεοφιλελεύθερες πολιτικές τους είναι μία επιδοματική πολιτική πτωχοκομείου με το σταγονόμετρο, η οποία πέρα από το ότι αποτελεί κοροϊδία, πλέον αρχίζει και εξαυλώνεται.

Στον αντίποδα, εργαζόμενοι και φτωχά λαϊκά στρώματα ματώνουν καθημερινά από την ακρίβεια σε βασικά αγαθά και τον πληθωρισμό, που είναι η αιτία της πλασματικής αύξησης του ΑΕΠ. Η κερδοσκοπία και η αισχροκέρδεια στα ακίνητα, σε συνδυασμό με τον τουρισμό και τις πλατφόρμες βραχυχρόνιας μίσθωσης έχουν μετατρέψει τη στέγη σε προϊόν πολυτελείας. Η περιβαλλοντική κρίση, μαζί με το επιτελικό μπάχαλο του Μητσοτάκη έχουν μετατρέψει τη χώρα σε κρανίου τόπο. Μετά τις πυρκαγιές ήρθε η λειψυδρία, με πολλές περιοχές να μένουν χωρίς νερό.

Σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ, όσον αφορά στα προϊόντα με τη μεγαλύτερη αύξηση σε ετήσια βάση, στην κορυφή βρίσκεται το

ελαιόλαδο με αύξηση 49,1% σε σχέση με τον Αύγουστο του 2023. Η τιμή του λαδιού και των δημητριακών στην Ελλάδα έχει ξεπεράσει την αντίστοιχη στη Γαλλία. Την ίδια στιγμή, ο υπουργός Ανάπτυξης, Θεοδωρικάκος κοροϊδεύει τάζοντας μείωση τιμών στα βασικά αγαθά. Σύμφωνα με το ΙΜΕ/ΓΣΕΒΕΕ, για 6/10 νοικοκυριά ο μισθός φτάνει μόνο μέχρι τις 19 του μήνα. ΦΠΑ και τιμές φαρμάκων βρίσκονται στα ύψη. Την περίοδο 2019-2023 η Ελλάδα καταγράφει τη μεγαλύτερη μείωση του πραγματικού εισοδήματος από εργασία (-8,3%) και το 2023 βρίσκεται προτελευταία σε ποσοστό απασχόλησης σε σχέση με όλες τις χώρες της ΕΕ, σύμφωνα με το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ. Η Ελλάδα βρίσκεται πλέον στην τελευταία θέση της ΕΕ ως προς τον μέσο μισθό, υπολογισμένο σε αγοραστική δύναμη, ξεπερνώντας και τη Βουλγαρία. Έχοντας υπόψη τα παραπάνω, η πενιχρή αύξηση του κατώτατου μισθού (στην πραγματικότητα μείωση με βάση τον πληθωρισμό) είναι σκέτος εμπαιγμός.

Η κατάσταση στο ζήτημα της στέγασης για εργαζομένους και φτωχούς έχει γίνει αποπνικτική. Η αισχροκέρδεια και η κερδοσκοπία στο νοίκι είναι αχαλίνωτη (66,4% αύξηση στα ενοίκια σε σχέση με το 2017 και 10,4% σε ένα χρόνο σύμφωνα με την Τράπεζα της Ελλάδας). Η γιγάντωση των βραχυχρόνιων μισθώσεων τύπου airBnB εκτινάσσει τις τιμές στα ύψη, ενώ η υπόσχεση του Μητσοτάκη για περιορισμό τους σε μόλις 3 δήμους της Αθήνας είναι σκέτη κοροϊδία. Οι σχετιζόμενες με τη στέγαση τιμές έχουν εκτιναχθεί επίσης: το

πετρέλαιο θέρμανσης έχει ακριβύνει 28% από τον Αύγουστο του 2023. Τα funds σπνεχίζουν ακάθεκτα να κλέβουν τα σπίτια φτωχών και εργαζομένων με εξώσεις και πλειστηριασμούς. Σχεδόν 1/2 νοικοκυριά δυσκολεύονται να πληρώσουν το νοίκι, τη δόση δανείου και τους λογαριασμούς (7/10 για τα «φτωχά» νοικοκυριά). Περίπου 7 στους 10 ενοικιαστές χάνουν παραπάνω από το 40% του εισοδήματός τους για το ενοίκιο, ενώ 7 στους 10 των νέων 18-34 ζουν στο παιδικό τους δωμάτιο, σύμφωνα με την Eurostat.

Με την πρόσφατη περίοδο λειψυδρίας, πολλές περιοχές της χώρας ξέμειναν από αποθέματα νερού, ενώ στην Αττική η ΕΥΔΑΠ αναγκάστηκε να καταφύγει σε εφεδρικές της δεξαμενές. Οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι του Μητσοτάκη δεν έχασαν την «ευκαιρία», με τον υπουργό Περιβάλλοντος και Ενέργειας, Σκυλακάκη να ανακοινώνει την «απελευθέρωση» των τιμολογήσεων στο νερό και την τιμολόγηση με βάση το μέγεθος της κατανάλωσης. Ενόψει της λειψυδρίας αφήνουν ανοιχτό το ενδεχόμενο για περιορισμούς στην υδροδότηση. Ταυτόχρονα δρομολογούν την πλήρη ιδιωτικοποίηση του νερού με ιδιώτες να αναλαμβάνουν έργα υποδομής και μεταφοράς μέσω ΣΔΙΤ, για να τα παίρνουν από το δημόσιο.

Η πολιτική της κυβέρνησης Μητσοτάκη βασίζεται σε μία κατάφορη και βίαιη αναδιανομή του πλούτου. Με βασικά όπλα τις ιδιωτικοποιήσεις, τη φοροληστεία, το ξεπούλημα και τα αντεργατικά μέτρα, «ταίζουν» μία ρυπαρή ελίτ με το αίμα των εργαζομένων, των φτωχών και της νεολαίας.

Έχουν οικοδομήσει ένα σάπιο οικονομικό μοντέλο που βασίζεται στον τζόγο, τον τουρισμό, το real estate και τα funds, διαλύοντας παράλληλα σχεδόν ολόκληρη την παραγωγική βάση της οικονομίας. «Προστατεύουν» αυτό το μοντέλο, υποτασσόμενοι πλήρως στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό και εμπλεκοντάς μας στον πόλεμο και τη σφαγή των Παλαιστινίων. Πρόκειται για ένα καθεστώς που βυθίζεται στη σήψη και τα σκάνδαλα, απολαμβάνοντας πλήρη ατιμωρησία, την ίδια στιγμή που δικάζει και ξυλοφορτώνει εργαζόμενους και αγωνιστές για ψύλλου πήδημα.

Μόνη επιλογή αποτελεί η ανατροπή τους! Με ενωτικούς αγώνες διάρκειας, κόντρα στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία (αστικοποιημένη και σταλινική), να ξηλώσουμε το καθεστώς των ιδιωτικοποιήσεων. Να επιβάλλουμε κατάργηση του ΦΠΑ στα είδη βασικής κατανάλωσης και ουσιαστική αύξηση μισθών. Εθνικοποίηση των σημαντικών επιχειρήσεων (βιομηχανία, μεταφορές, ενέργεια) κάτω από εργατικό έλεγχο, για την παραγωγική ανασυγκρότηση της οικονομίας και τη δημιουργία σταθερών θέσεων εργασίας. Δημόσιο πρόγραμμα φθηνών λαϊκών κατοικιών για την αντιμετώπιση του στεγαστικού. Να επιβάλλουμε ουσιαστικά ένα μεταβατικό πρόγραμμα σωτηρίας και μία κυβέρνηση των εργαζομένων. Να οικοδομήσουμε τη μόνη ρεαλιστική εναλλακτική στον επιθανάτιο ρόγχο του καπιταλισμού, την επανάσταση και τον σοσιαλισμό!

Συμπληρώνονται έντεκα χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα (18 Σεπτεμβρίου 2013) από μέλη του τάγματος εφόδου της Χρυσής Αυγής, με την συνενοχή της Ελληνικής Αστυνομίας. Μέσα σε ένα πλαίσιο ανόδου της ακροδεξιάς σε ολόκληρη την Ευρώπη η πάλη ενάντια στον φασισμό και σε ακροδεξιά μορφώματα όπως η ΧΑ που τροφοδοτούνται από την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος είναι πιο επίκαιρη από ποτέ.

Το σχέδιο των αστικών δυνάμεων για ανάδειξη της ΧΑ σε μια δύναμη με έρεισμα στα φτωχά λαϊκά στρώματα βρήκε ανάχωμα στην αντίδραση των εργαζομένων και της νεολαίας. Οι μαζικές και δυναμικές διαδηλώσεις οι οποίες ξέσπασαν αμέσως μετά τη δολοφονία Φύσσα, συνεχίστηκαν παρά την καταστολή, και δημιούργησαν ένα ισχυρό αντιφασιστικό κίνημα, το οποίο απομόνωσε τη Χρυσή Αυγή και οδήγησε την τότε κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ να συλλάβει μεγάλο μέρος της ηγεσίας της οργάνωσης και να την οδηγήσει στα δικαστήρια. Παρά τις καθυστερήσεις και τα εμπόδια που προέκυψαν από τις επόμενες κυβερνήσεις, τελικά στις 7 Οκτωβρίου 2020 επιβλήθηκε η ιστορική καταδίκη, ενώ δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές συγκρούστηκαν με

Ο Παύλος Φύσσας ζει, μέσα στους αγώνες ενάντια στον φασισμό!

την αστυνομία στη μεγαλειώδη συγκέντρωση έξω από το Εφετείο στην Αθήνα.

Το φασιστικό δηλητήριο παραμονεύει

Σήμερα, η συστημική επιδίωξη των ευρωπαϊκών ελίτ να ενισχύσουν τον εθνικισμό και τον ρατσισμό, ώστε η λαϊκή οργή να κατευθυνθεί προς ακίνδυνες για αυτούς διόδους (όπως εχθρικά γειτονικά κράτη, τον «ρωσικό κίνδυνο» ή τους «λαθρομετανάστες μουσουλμάνους»), δημιουργεί το υπόβαθρο πάνω στο οποίο καλλιεργούνται και αναπτύσσονται φασιστικές ιδέες.

Η θηριώδης αύξηση των στρατιωτικών εξοπλισμών και η συστημική καλλιέργεια του μιλιταρισμού στις ευρωπαϊκές κοινωνίες μετατοπίζει την πολιτική

ατζέντα συνεχώς προς τα δεξιά και στην αναζήτηση ενός εξωτερικού ή εσωτερικού εχθρού. Η ακροδεξιά σε ολόκληρη την Ευρώπη έχει αυξήσει τα ποσοστά της. Τα ευρωπαϊκά κράτη – ανάμεσά τους και η Ελλάδα – σκοτώνουν καθημερινά γυναίκες και παιδιά στη Μεσόγειο μέσω των παράνομων επαναπροωθήσεων, κρατούν πρόσφυγες και μετανάστες σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, στέλνουν όπλα στο καθεστώς Ζελένσκι και στηρίζουν την γενοκτονία των Παλαιστινίων από τους σιωνιστές.

Η ακροδεξιά τροφοδοτείται από την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος. Ο ελληνικός καπιταλισμός, συνεχώς σε καθεστώς χρεοκοπίας, την γεννά και την στηρίζει. Από την άλλη, η αστική δικαιοσύνη και οι θεσμοί

της προστατεύουν μόνο τα συμφέροντα των πλουσίων. Καμία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση δεν έχει τη βούληση να αντιμετωπίσει πραγματικά την ακροδεξιά απειλή. Αυτό φαίνεται και από το ότι τρία μέλη της Χρυσής Αυγής έχουν αποφυλακιστεί, ενώ επιτράπηκε και η υποψηφιότητα του Κασιδιάρη στον Δήμο Αθηναίων.

Η σάπια αστική τους δημοκρατία είναι ένας διαρκής ταξικός πόλεμος. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη εφαρμόζει μια ακροδεξιά ατζέντα που στηρίζεται και ενισχύει συνεχώς το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, την καταστολή με τα ΜΑΤ και τα δικαστήρια. Ταυτόχρονα, θρέφει μια ισχυρή, ζάπλουτη ελίτ, αφήνοντας τους εργαζόμενους έρμαιο της αντεργατικής νομοθεσίας, της

ποινικοποίησης των απεργιών και της διάλυσης των δημόσιων υπηρεσιών.

Η αστυνομία προστατεύει τους δράστες ρατσιστικών και νεοφασιστικών επιθέσεων και σκοτώνει μετανάστες. Η πολιτική τους καταστρέφει τη χώρα και το περιβάλλον, αφήνοντάς μας στο έλεος των φυσικών καταστροφών, της κατάρρευσης του συστήματος Υγείας και Παιδείας, της ακρίβειας και της άγριας εκμετάλλευσης από τους καπιταλιστές. Ξαν να μην ήταν αρκετά όλα τα παραπάνω μετατρέπουν την χώρα σε απέραντη στρατιωτική βάση του ΝΑΤΟ, υποστηρίζοντας με όλα τα μέσα τα πολεμικά σχέδια των δυτικών ιμπεριαλιστών.

Μόνο οι μαζικοί και ανυποχώρητοι αγώνες των εργαζομένων μπορούν να ανακόψουν την κοινωνική κατάρρευση. Ένα ενιαίο ταξικό μέτωπο μπορεί να ξεριζώσει οριστικά τις ακροδεξιές και φασιστικές ομάδες. Χρειάζεται να οργανωθεί η αντίσταση ενάντια στην κρατική καταστολή και να οικοδομηθεί μια δυναμική απερίθρητη για την ανατροπή της κυβέρνησης και των πολιτικών της, με στόχο την οικοδόμηση μιας κοινωνίας χωρίς φτώχεια, πόλεμο, φασισμό, ρατσισμό με προτεραιότητα τις ανάγκες των εργαζομένων σε μια σοσιαλιστική κοινωνία.

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΕΤΟΣ 2024-2025

Οι καμπάνιες της ΣΣΠ

Μέριμνα - Εξώσεις

Η φοιτητική μέριμνα είναι κοινωνική κατάσταση, που προέκυψε μέσα από τους αγώνες των εργαζομένων και των φτωχών, στο Πολυτεχνείο. του '73. Δεν αποτελεί παραχώρηση κάποιας κυβέρνησης ή πρυτανείας, εμείς πληρώνουμε για την φοιτητική μέριμνα μέσα από την φορολογία και η διάλυσή της είναι καθαρή κλοπή. Συνοπτικά η φοιτητική μέριμνα περιλαμβάνει τις εστίες, τις λέσχες, δομές ιατρικής περίθαλψης και ψυχικής υγείας, συγγράμματα, κομμάτια της περιουσίας του πανεπιστημίου, φοιτητικά επιδόματα, την ασφάλιση των φοιτητών από το ίδρυμα στο οποίο σπουδάζουν κ.ά.

Γιατί κυβέρνηση και ελληνικός καπιταλισμός θέλουν τη διάλυση της μέριμνας;

Κεντρική στόχευση της ΝΔ και συνολικά της ελληνικής αστικής τάξης είναι η ιδιωτικοποίηση - εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης. Γιατί αυτό; Η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού κλείνει τις βιομηχανίες, τη μία μετά την άλλη και όλη η οικονομία βασίζεται στον επισιτισμό-τουρισμό. Έτσι, δεν υπάρχει ανάγκη για εξειδικευμένο εργατικό δυναμικό, η παιδεία μετατρέπεται σε περιττό έξοδο.

Η φοιτητική μέριμνα αποτελεί τον πυρήνα της Δημόσιας- Δωρεάν Παιδείας γιατί επιτρέπει σε όλους να σπουδάζουν, ακόμα κι αν είναι φτωχοί. Ιδιώτες - αρπακτικά φίλοι της κυβέρνησης θα μπουν μέσω των ΣΔΙΤ (Συμπράξεις Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα: στην ουσία το πανεπιστήμιο ή το κράτος παραχωρεί κομμάτια της περιουσίας του για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα σε ιδιώτες ώστε να τα διαχειρίζονται και ταυτόχρονα τους δίνει και μια χρηματοδότηση για την υπηρεσία τους αυτή) στο δημόσιο πανεπιστήμιο και θα «μασουλίσουν» ότι μπορούν από την περιουσία του, ενώ ταυτόχρονα θα επιβάλλουν νέους όρους λειτουργίας για εστίες, λέσχες κ.λπ.

Τι προφασίζεται η κυβέρνηση (& οι απαντήσεις μας)

Α) **Οι εστιακοί τρώνε το δωμάτιο των πρωτοετών:** Η κυβέρνηση είναι αυτή που δεν δίνει ούτε ένα ευρώ από την φορολογία μας για την ανέγερση νέων εστιών και την επισκευή των δωματίων μας. Κάθε εστιακός έχει πληρώσει για το δωμάτιό του, δεν μπορεί όποτε αποφασίζει η κυβέρνηση ή η πρυτανεία να τον πετάει.

Β) **Οι εστιακοί δεν περνάνε μαθήματα, δεν έχουν καλούς βαθμούς, διαγωγή και δεν πληρώνουν το ενοίκιο τους:** Με αυτό τον τρόπο προσπαθούν να αντικαταστήσουν τα κοινωνικο-οικονομικά κριτήρια για την απόκτηση εστίας σε ένα διαγωνισμό αριστείας που εξαρχής δεν χωράνε οι φτωχοί. Γι' αυτούς η καλή διαγωγή και η αποπληρωμή του ενοικίου συνεπάγεται και να έχει κανείς βαθιά τσέπη για να μείνει στην εστία. Γι' αυτό τον λόγο στις εστίες Κρήτης που λειτουργούν με ΣΔΙΤ, οι 20 «καλύτεροι» φοιτητές παίρνουν δωμάτιο είτε το χρειάζονται είτε όχι. Επίσης δεν μπορούμε να αγνοούμε ότι το μεγαλύτερο ποσοστό των φοιτητών αναγκάζεται να εργάζεται παράλληλα με τις σπουδές του (ειδικά σε μια περίοδο που το κόστος ζωής αυξάνεται διαρκώς), και προφανώς αυτό τους καθυστερεί από το να πάρουν πτυχίο.

Γ) **Στις λέσχες τρώει όποιος να 'ναι, γι' αυτό ελέγχουμε κάρτες σίτισης:** Όλοι οι φοιτητές θα πρέπει να μπορούν να τρώνε στην λέσχη του πανεπιστημίου τους. Πέρα από το ότι φορολογούμαστε γι' αυτό, η σίτιση και μάλιστα η ποιοτική σίτιση είναι απαραίτητη για να μπορεί κάποιος να σπουδάσει ειδικά με την όλο και αυξανόμενη ακρίβεια. Επίσης, στην λέσχη του ΑΠΘ κλέβουν τους φοιτητές, παίρνουν γιγάντια ποσά από το πανεπιστήμιο τα οποία δεν τα κάνουν μερίδες ούτε μισθούς για τους εργαζόμενους στην λέσχη αλλά τα βάζουν στην τσέπη τους. Τέλος, όντως μπορεί στην λέσχη του ΑΠΘ να τρώνε φοιτητές άλλων πανεπιστημίων γιατί προφανώς δεν έχουν λέσχη στο δικό τους ίδρυμα ή υπάρχει αντίτιμο, επομένως ο αγώνας μας με αυτούς τους φοιτητές πρέπει να είναι κοινός.

Ποιες θα είναι οι συνέπειες;

Ο ταξικός αποκλεισμός κορυφώνεται, γιατί οι φοιτητές θα πρέπει να νοικιάζουν, να τρέφονται, να αγοράζουν τα εργαστήρια και τα βιβλία τους, με αποτέλεσμα να μην έχουν καμία δωρεάν παροχή. Δεν θα υπάρχουν διεκδικήσεις, γιατί όσοι φοιτητές θα μπαίνουν στις εστίες θα πληρούν όλα τα κριτήρια της αριστείας στην τσέπη και στις επιδόσεις, γιατί παγώνεται ήδη από το πρώτο έτος να βγάζουν κάρτα σίτισης. Βάζουν τους φοιτητές σε μια λογική κανιβαλισμού, για να πάρουν ένα δωμάτιο στην εστία, για ένα πιάτο φαί στην λέσχη κ.λπ. Στην ουσία παύει να υπάρχει δημόσια - δωρεάν Παιδεία, καθώς αυτή δεν υφίσταται χωρίς μέριμνα.

Τα καθήκοντα του φοιτητικού κινήματος

Η πλειοψηφία των δυνάμεων δεν αντιλαμβάνονται ότι η κυβέρνηση επιχειρεί να ιδιωτικοποιήσει - εμπορευματοποιήσει την Παιδεία, μιλάνε απλά για μια αναδιάρθρωσή της. Επίσης δεν βλέπουν την μέριμνα σαν ζωτικό κομμάτι της δημόσιας - δωρεάν Παιδείας, την βλέπουν σαν μια έξτρα κατάσταση του κινήματος, χωρίς να καταλαβαίνουν το βάθος της επίθεσης. Επιπλέον, το γεγονός πως οι εστιακές εκλογές δεν μετράνε στη συνολική καταγραφή των φοιτητικών εκλογών, κάνει πολλές δυνάμεις να μην ασχολούνται.

ΚΝΕ: Στις εστίες Πάτρας έγινε έξωση 100 φοιτητών και η ΚΝΕ, που είναι πρώτη δύναμη, δεν έκανε τίποτα. Στη λέσχη του ΑΠΘ, αποδέχονται την κάρτα σίτισης, λένε ότι πρέπει να βγάλουμε οι φοιτητές κάρτα σίτισης, στην ουσία αποδέχονται ότι κάποιος δεν θα τρώνε.

Το φοιτητικό κίνημα, όσο στην ηγεσία του βρίσκονται τέτοιες δυνάμεις δεν θα μπορέσει να απαντήσει στην διάλυση της Μέριμνας. Το φ.κ. θα πρέπει να ενοποιήσει τα αιτήματα που αφορούν στη μέριμνα, δηλαδή τις εξώσεις, τη λέσχη κ.λπ. και να τα εντάξει στον συνολικό αγώνα για την υπεράσπιση της δημόσιας - δωρεάν Παιδείας. Το φ.κ. θα πρέπει να ενωθεί με τα υπόλοιπα κομμάτια της κοινωνίας, τους εργαζόμενους (πρωτίστως αυτούς που εργάζονται στο πανεπιστήμιο) και τους μαθητές και να βγει μπροστά με συγκεκριμένα αιτήματα που θα ενοποιούν, όπως το «Όχι στις ιδιωτικοποιήσεις». Τα αιτήματα αυτά θα πρέπει να υπερασπίζονται τις κατακτήσεις της Μεταπολίτευσης και να γίνει σαφές σε όλη την κοινωνία ότι αυτά χτυπιούνται όταν διαλύεται η Μέριμνα άρα η Παιδεία, όταν διαλύονται τα εργασιακά δικαιώματα, η Υγεία, η κοινωνική ασφάλιση κ.λπ.

Σχέδιο πάλης της ΣΣΠ

Στη Θεσσαλονίκη τα μέτωπα που έχουμε είναι συγκεκριμένα. Είναι οι δύο εστίες και οι δύο λέσχες (ΠΑΜΑΚ και ΑΠΘ). Θα πρέπει να βγάλουμε έναν συγκεκριμένο σχεδιασμό για να γνωστοποιήσουμε αρχικά τα ζητήματα αυτά με: α) Παρέμβαση στις εισδοχές των εστιών με κείμενο, ώστε να εξηγήσουμε στους πρωτοετείς την κατάσταση. β) Παρέμβαση σε κεντρικά σημεία των εστιών (φουαγιέ, εστιατόριο κ.λπ.) και πόρτα-πόρτα. γ) Παρεμβάσεις στην λέσχη, με κείμενο και προσπάθεια σπασίματος των ελέγχων. δ) Σε κάθε σχολή, όταν η φοιτητική μέριμνα χτυπιέται (π.χ. Αγγλικό που αγοράζουν συγγράμματα), αντιδράμε. ε) Ανοίγουμε το ζήτημα της μέριμνας και στις σχολές, με μοιράσματα, πανό ανακοινώσεις κ.λπ. στ) Όπου μπορούμε τρέχουμε γενικές συνελεύσεις γι' αυτά τα θέματα, κινητοποιούμε τους συναδέλφους μας, αφού τους έχουμε εξηγήσει, για να παλέψουν για την Μέριμνα. ζ) Όταν αυτό δεν είναι εφικτό, παίρνουμε πρωτοβουλίες, όπως π.χ. κάναμε στο ΠΑΜΑΚ, πηγαίνουμε για κινητοποιήσεις σε προέδρους, διευθυντές μέριμνας, πρυτάνεις. η) Να εξετάσουμε την συγκρότηση επιτροπών/πρωτοβουλιών αγώνα, όπου κι αν χρειάζεται. θ) Ανοίγουμε το ζήτημα και γενικά στην πόλη, με μοιράσματα, πανό, μικροφωνικές.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ: Συνεχίζουμε κόντρα στην τρομοκρατία κυβέρνησης - υπ. Παιδείας

Η κυβέρνηση της ΝΔ, στην προσπάθειά της να εφαρμόσει την αξιολόγηση των σχολικών μονάδων, βρίσκει τη σθεναρή αντίσταση των εκπαιδευτικών. Πάνω από τρία χρόνια με τον αγώνα μας ενάντια στην αξιολόγηση της σχολικής μονάδας, του εκπαιδευτικού έργου με τις εξετάσεις τύπου PISA και την ατομική αξιολόγηση έχουμε καταφέρει να ορθώσουμε το μεγαλύτερο εμπόδιο στην εφαρμογή των αντι-εκπαιδευτικών νόμων που έχουν ήδη ψηφιστεί και στο προχώρημα της ιδιωτικοποίησης - διάλυσης του δημόσιου σχολείου.

Τα μόνα μέσα που έχει η κυβέρνηση απέναντι στον αγώνα είναι η τρομοκρατία, ο εκφοβισμός και η καταστολή των κινητοποιήσεων. Τις απανωτές προσφυγές στα δικαστήρια του προηγούμενου Μάρτη, συμπληρώνουν οι κατ' εντολή του Γενικού Γραμματέα του υπουργείου Παιδείας κλήσεις σε έγγραφες εξηγήσεις και οι παραπομπές σε πειθαρχικά συμβούλια των εκπαιδευτικών που απεργούν από κάποιους Διευθυντές Εκπαίδευσης. Όλα αυτά ξεκίνησαν μέσα στο καλοκαίρι για να συντηρήσουν τον φόβο και την τρομοκρατία και να επιβάλουν την αξιολόγηση. Είναι νίκη του κινήματος που με τις προσφυγές στα δικαστήρια δεν κατάφερε και πολλά, ειδικά μετά τις μαζικότατες συνελεύσεις του προηγούμενου Μάρτη κυρίως στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Οι απεργίες - αποχές από ΑΔΕΔΥ, ΔΟΕ, ΟΛΜΕ και πολλά πρωτοβάθμια σωματεία είναι σε ισχύ και το υπουργείο επιχειρεί τώρα να εκφοβίσει ατομικά με τις παραπομπές στα πειθαρχικά. Επιχειρεί να αξιοποιήσει σε αυτήν την επίθεση τη διοικητική ιεραρχία, καλώντας την να δράσει πολιτικά ως διώκτης των απεργών. Μέχρι πού μπορεί να τραβήξει αυτήν την παράνομη και χουντική διαδικασία εκφοβισμού θα εξαρτηθεί από τη μαζική πάλη των εκπαιδευτικών, που τώρα κρατούν ένα ακόμη στοιχείο υπέρ τους, τις αποφάσεις των δικαστηρίων για τους νεοδιόριστους του 2020-2022 που τους δικαιώνουν και επιβάλουν την αυτόματη μονιμοποίησή τους (χωρίς αξιολόγηση).

Την εικόνα ενός υπουργείου που επιχειρεί να αντεπιτεθεί συμπληρώνουν οι πάνω από 1.000 συγχωνεύσεις τμημάτων για την εξοικονόμηση προσωπικού, μιας και οι 10.000 διορισμοί που αναγκάστηκε να κάνει κάθε άλλο παρά αρκούν να καλύψουν τα 20.000 κενά.

Υπονόμευση του αγώνα από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία

Παλιός και νέος κυβερνητικός συνδικαλισμός (ΔΑΚΕ-ΝΔ, ΔΗΣΥ/ΠΕΚ-ΠΑΣΟΚ, ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΔΙΚΤΥΟ/ΣΥΝΕΚ-ΣΥΡΙΖΑ, ΝΕΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ) σταμάτησαν την απεργία - αποχή από την αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας και επιχειρήσαν να την σταματήσουν και από την ατομική αξιολόγηση τον περασμένο Μάρτη επικαλούμενοι την απόφαση του δικαστηρίου για παράνομη και καταχρηστική. Και εδώ ήταν καταλυτική η παρέμβαση της βάσης των εκπαιδευτικών με τη μαζική συμμετοχή τους στις Γενικές Συνελεύσεις που επέβαλαν την συνέχιση του αγώνα στις παραπάνω παρατάξεις, αλλά και στην ΑΣΕ-ΠΑΜΕ. Η ΑΣΕ-ΠΑΜΕ υποτίθεται στο όνομα της ενιαίας αντίστασης του κλάδου, μετέθετε τις αποφάσεις για συνέχιση της απεργίας στα ΔΣ των ΟΛΜΕ-ΔΟΕ, δηλαδή σε αυτούς που σταμάτησαν την απεργία - αποχή και αρνιόνταν να κατέβουν οι αποφάσεις στα πρωτοβάθμια σωματεία.

Η αξιολόγηση συνδέεται με όλα τα εργασιακά και μισθολογικά

Αν περάσει θα είναι εξαιρετικά δύσκολο να διεκδικηθούν αυξήσεις στους μισθούς πείνας των εκπαιδευτικών, θα ξεχαρβαλώσει το ωράριο και τη διάκριση ελεύθερου και εργάσιμου χρόνου, θα γιγαντώσει το εργασιακό άγχος και την επαγγελματική εξουθένωση, θα καταντήσει τις σχολικές μονάδες στην πλειοψηφία τους σε χρεοκοπημένα μαγαζιά που δεν θα έχουν τα στοιχειώδη για τη λειτουργία τους. Άλλωστε αυτό συμβαίνει αυτήν τη στιγμή με την κατάργηση των Σχολικών Επιτροπών και των Δημοτικών Επιτροπών Παιδείας και την διαχείριση των ήδη πενιχρών κονδυλίων του κρατικού προϋπολογισμού από το εκάστοτε Δημοτικό Συμβούλιο κατά το δοκούν και χωρίς τα αντικειμενικά κριτήρια που ίσχυαν στην κατανομή των πιστώσεων στις δημοτικές επιτροπές παιδείας. Τα εξευτελιστικά 500 ευρώ/σχολική μονάδα που δίνονται ως πάγια προκαταβολή ανά τρίμηνο και θα διαχειρίζεται ο διευθυντής του σχολείου, αποτελούν κοροϊδία.

Οι Γ.Σ. και η συμμετοχή της βάσης να μας δείξουν τον δρόμο

Μόνο αν πάρουμε τις αποφάσεις στα χέρια μας μπορούμε να ξεπεράσουμε τις προδοσίες παλιού και νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού, να επιβάλλουμε δίχως γραφειοκρατικές καθυστερήσεις την απάντησή μας στη νέα επίθεση των πειθαρχικών με κινητοποιήσεις ώστε να μην αφήσουμε χρόνο στη διοίκηση και το υπουργείο να τρομοκρατεί τους συναδέλφους. Μόνο μέσα από τις Γ.Σ. εκφράστηκε και θα ξαναεκφραστεί η θέληση των εκπαιδευτικών που, ιεραρχώντας τα αιτήματα, κρίνουν την αξιολόγηση ως μητέρα των μαχών.

Και σε αυτή τη φάση του μακροχρόνιου και σκληρού αγώνα που δίνουμε πρέπει να ενισχύσουμε τη συμμετοχή μας στις Γ.Σ., να τις μαζικοποιήσουμε και να αποφασίσουμε διαρκείς κινητοποιήσεις στις διευθύνσεις εκπαίδευσης και περιφέρειες για να μην προχωρήσουν σε πειθαρχικές διώξεις απεργών συναδέλφων αλλά και απεργιακά βήματα άμεσα για να παλέψουμε για την κατάργηση όλων των νόμων για την αξιολόγηση, την άμεση μονιμοποίηση όλων των νεοδιόριστων και για πραγματικές αυξήσεις μισθών. Να αποφασίσουμε και να συγκροτήσουμε απεργιακές επιτροπές και επιτροπές αγώνα για την οργάνωση των κινητοποιήσεων ενάντια στις πειθαρχικές διώξεις, τις στάσεις εργασίας και τις κινητοποιήσεις στα σχολεία που μπαίνουν οι αξιολογητές για αξιολόγηση.

Μόνο έτσι θα πετύχουμε τη συνέχιση και μαζικοποίηση του αγώνα, που ήδη έχει πετύχει να καταστήσει την αξιολόγηση της κυβέρνησης μια παρωδία και πηγαίνοντας την εφαρμογή της ακόμη πιο πίσω να την καταργήσει.

Εξαγγελίες Μητσοτάκη στη ΔΕΘ: Άνθρακες ο

“

...τα καρτέλ
σε ενέργεια,
τρόφιμα,
φάρμακα
κ.ά., με τις
πλάτες της
κυβέρνησης
έχουν
στήσει πάρτι
κερδοσκοπίας
έχοντας
αυξήσει
τις τιμές
στα βασικά
προϊόντα άνω
του 50%!

”

■ Νίκος Κτενάς

Στην ομιλία του στην 88η ΔΕΘ, ο Μητσοτάκης μη έχοντας ουσιαστικά να προτείνει κάποια ουσιαστικά μέτρα, έκανε ένα άλμα στο... 2027(!) που υποτίθεται θα βρει «... ένα κράτος που θα έχει καλύψει το χαμένο έδαφος της εποχής των μνημονίων ... μια Ελλάδα πιο δίκαια και παραγωγική, πιο κοινωνική, πιο πράσινη, πιο ψηφιακή ... Με την επόμενη γενιά να αισθάνεται ότι μπορεί να ζήσει καλύτερα από την προηγούμενη». Ωστόσο αυτό προϋποθέτει «μία μακρά διαδρομή μετασχηματισμού σε όλα τα πεδία, ένα πολυδύναμο εκσυγχρονισμό, μια διαδικασία της οποίας τα αποτελέσματα γίνονται σαφή και ορατά μόνο όταν ωριμάζουν. Προϋποθέτουν συνεπώς και επιμονή και χρόνο». Ωστόσο τα παραπάνω αποτελούν όνειρα θερινής νυκτός όπως προδιαγράφεται από την κάκιστη – στα όρια μιας νέας χρεοκοπίας – οικονομική κατάσταση του ελληνικού καπιταλισμού και μαρτυρούν κρίσιμοι δείκτες της οικονομίας (έλλειψη επενδύσεων, αύξηση του εμπορικού ελλείμματος, αύξηση δημόσιου χρέους και εκτόξευση των ιδιωτικών χρεών) όσο και οι δυσμενείς πολιτικές εξελίξεις διεθνώς (εξάπλωση πολέμου, ανταγωνισμοί στην περιοχή).

Ο Μητσοτάκης, πιστός στο δόγμα του αυστηρού δημοσιονομικού πλαισίου που έχει θέσει η ΕΕ με την υποχρέωση των μελών να παράγουν τα ματωμένα ετήσια πρωτογενή πλεονάσματα, αλλά και το ταβάνι στην αύξηση των κρατικών δαπανών στο 3% το χρόνο, ανακοίνωσε μέτρα μόλις 2,6 δισ., από τα οποία μόνο το 1 δισ. θα διατεθεί σε στοχευμένες κοινωνικές κατηγορίες.

Τα 1,6 δισ. θα κατευθυνθούν στην άμυνα, που αποτελεί πρώτη προτεραιότητα για την κυβέρνηση. Τα 850 εκατομμύρια θα πάνε στην πρώτη φρεγάτα Belharrga, ενώ ακόμα 1 δισ. θα αφορά στην αύξηση της στρατιωτικής δαπάνης. Ταυτόχρονα, αυξάνεται κατά 20% η αποζημίωση της νυχτερινής απασχόλησης στις Ένοπλες Δυνάμεις, το Λιμενικό, την Αστυνομία και την Πυροσβεστική. Καμία έκπληξη δεν προκαλούν αυτές οι επιλογές αφού η πολεμοκάπηλη κυβέρνησή του εμπλέκει τη χώρα στην σφαγή των Παλαιστινίων, έχει στείλει τη φρεγάτα ΥΔΡΑ στην Ερυθρά Θάλασσα και μετατρέπει όλη τη χώρα σε πολεμικό ορμητήριο των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, αυξάνοντας τους κινδύνους για τον ελληνικό λαό.

Οι τρεις προτεραιότητες όπου θα κατευθυνθεί το υπόλοιπο 1 δισ., σύμφωνα με τις εξαγγελίες του πρωθυπουργού είναι υποτίθεται η στήριξη

του μέσου εισοδήματος και η προστασία της οικογένειας και των πιο ευάλωτων, η αντιμετώπιση του στεγαστικού προβλήματος και η στήριξη της υγιούς επιχειρηματικότητας. Είναι προφανές ότι μέρος του παραπάνω ποσού που θα δοθεί σε εργαζόμενους, συνταξιούχους και ευάλωτες ομάδες αποτελεί σταγόνα στον ωκεανό μπροστά στον κυκεώνα των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Μάλιστα για το μείζον θέμα της ακρίβειας, σύμφωνα με τον Μητσοτάκη, «η κυβέρνηση δεν υπολόγισε τις αντιδράσεις από τα υψηλά πρόστιμα για όσους βρήκαν την ευκαιρία της αισχροκέρδειας με άλλοθι τον πληθωρισμό. Μία μάχη που θα συνεχιστεί μέχρι η αγορά να ομαλοποιηθεί». Προφανώς πρόκειται για μια πλήρη αντιστροφή της πραγματικότητας, όταν τα καρτέλ σε ενέργεια, τρόφιμα, φάρμακα κ.ά., με τις πλάτες της κυβέρνησης έχουν στήσει πάρτι κερδοσκοπίας έχοντας αυξήσει τις τιμές στα βασικά προϊόντα άνω του 50%! Καμιά αναφορά και για τα «κόκκινα» δάνεια και τους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας που έχουν εκτοξευτεί, πετώντας κυριολεκτικά στο δρόμο χιλιάδες οικογένειες.

«Αυξήσεις» κοροϊδία για συνταξιούχους και εργαζόμενους

Για τους συνταξιούχους ο Μητσοτάκης ανήγγειλε αυξήσεις από 1/1/25, με βάση τον πληθωρισμό και το ΑΕΠ, που θα κυμανθεί από 2,2% ως 2,5%. Πρόκειται για ένα ξεκάθαρο εμπαιγμό, αφού με τη μέση μηνιαία σύνταξη στα 817 ευρώ μικτά, σημαίνει αύξηση 60 λεπτά την ημέρα! Ταυτόχρονα εξήγγειλε ότι 670.000 συνταξιούχοι με εισόδημα ως 1.600 ευρώ που έχουν ακόμα προσωπική διαφορά θα λάβουν έως 200 ευρώ τα Χριστούγεννα. Ωστόσο καμιά αναφορά δεν έκανε για την 13η σύνταξη, που είναι θεσμοθετημένη από το 2019, ούτε και για την κατάργηση της εισφοράς αλληλεγγύης των συνταξιούχων για την οποία η κυβέρνηση είχε δεσμευτεί προεκλογικά.

Για τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα εξήγγειλε ότι από τον Απρίλιο αυξάνεται ο κατώτατος μισθός (χωρίς να διευκρινίσει ποσοστό) από τα 830 ευρώ μικτά, που είναι σήμερα, με στόχο να ανέλθει στα 950 ευρώ μέχρι τον Απρίλιο του 2027. Προφανώς πρόκειται κυριολεκτικά για ψίχουλα. Άλλωστε συγκριτικά με τις χώρες της ΕΕ των 27, οι εργαζόμενοι της χώρας κατέχουν

πλέον την τελευταία θέση του μέσου μισθού ανά δεδουλευμένη ώρα εργασίας, ξεπερνώντας ακόμη και την Βουλγαρία! Τέλος επιβεβαίωσε άλλη μια κλοπή σε βάρος των εργαζομένων με την «αναμόρφωση» του ταμείου ανεργίας με σταδιακή μείωση του επιδόματος από τον 4ο μήνα και μετά.

Για τους εργαζόμενους του δημόσιου τομέα ανέφερε ότι από την άνοιξη του 2025 σχεδόν 700.000 υπάλληλοι θα αρχίσουν να βλέπουν νέες ετήσιες αυξήσεις, οι οποίες σταδιακά θα φτάσουν και τα 100 ευρώ το μήνα, ώστε οι μισθοί των δημοσίων υπαλλήλων να μην υπολείπονται του κατώτατου μισθού. Ο πρωθυπουργός «έχασε» βέβαια να αναφέρει τι θα γίνει με τους κομμένους από τα μνημόνια 13^ο και 14^ο μισθό.

Για στους γιατρούς και τους εργαζόμενους του ΕΣΥ ο Μητσοτάκης ανήγγειλε ότι η αμοιβή των εφημεριών στο ΕΣΥ θα φορολογείται αυτοτελώς με συντελεστή 22%, κάτι που θα αυξήσει μεσοσταθμικά τις αποδοχές των γιατρών έως 130 ευρώ.

Παράλληλα, υπεγράφη ΚΥΑ που δίνει πρόσθετη οικονομική ενίσχυση σε γιατρούς που θα στελεχώσουν δομές υγείας σε απομακρυσμένες περιοχές. Ωστόσο αποτελεί και σε αυτήν την περίπτωση ξεκάθαρο εμπαιγμό, αφού οι προσαυξήσεις υπολογίζονται επί «θεωρητικού» βασικού μισθού, που προκύπτει από την μετατροπή σε ευρώ του βασικού μισθού του 1983 (δηλαδή η προσαύξηση του 40% δίνεται σε θεωρητικό βασικό μισθό 220,10 ευρώ αφού ο γιατρός της αντίστοιχης βαθμίδας το 1983 έπαιρνε 75.000 δρχ.)!

Τέλος, ανακοίνωσε αστείες αυξήσεις – ελεημοσύνες σε διάφορα επιδόματα όπως επίδομα παιδιού, που θα εισπράξουν μια επιπλέον δόση του δικαιούχοι αναπηρικών επιδομάτων από τον ΟΠΕΚΑ και από τον ΕΦΚΑ θα ενισχυθούν με 200 ευρώ. Το ίδιο θα ενισχυθούν και 35.000 ανασφάλιστοι υπερήλικες. Και οι δικαιούχοι του ελάχιστου εγγυημένου εισοδήματος θα το λάβουν τον Δεκέμβριο αυξημένο κατά 50%.

Και μπορεί για εργαζόμενους και συνταξιούχους να ήταν φειδωλός ωστόσο για τους επιχειρηματίες μοίρασε απλόχερα δώρα! Ανακοίνωσε τη μείωση κατά μία μονάδα των ασφαλιστικών εισφορών αντί της μισής που σχεδίαζε αρχικά. Κομπάζοντας μάλιστα πως «το 2027 η Ελλάδα θα έχει περιορίσει τα μη μισθοδοτικά βάρη κατά έξι μονάδες. Έξι μονάδες μέσα σε οκτώ χρόνια. Θα είμαστε κάτω από το μέσο ευρωπαϊκό όρο. Ένα

Θησαυρός!

σημαντικό μέτρο που ανακουφίζει εργαζόμενους και εργοδότες». Ωστόσο το συγκεκριμένο μέτρο πριμοδοτεί ουσιαστικά αποκλειστικά και μόνο τους εργοδότες αφού στην πραγματικότητα αποτελεί ακόμα ένα χτύπημα – ληστεία στα ασφαλιστικά ταμεία των εργαζομένων.

Η στεγαστική κρίση

Για το σημαντικό πρόβλημα της στέγας, με την απογείωση των ενοικίων αλλά και των τιμών αγοράς σπιτιού, ο Μητσοτάκης ανακοίνωσε μέτρα που σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να λύσουν το πρόβλημα. Πιο συγκεκριμένα: Απαλλαγή φόρου εισοδήματος για κενά ακίνητα, απαλλαγή από ΦΠΑ για νέες οικοδομές, ξεκινάει άμεσα δεύτερο πρόγραμμα «Σπίτι μου» με πόρους (2 δισ. ευρώ) από το Ταμείο Ανάκαμψης (θα εξασφαλίσει στέγη σε μόλις 20.000 ζευγάρια στην καλύτερη περίπτωση), απαλλαγή από τον φόρο ενοικίου για τρία χρόνια σε όποιον νοικιάσει κλειστό διαμέρισμα. Το ίδιο ισχύει και αν μετατρέψει μια βραχυχρόνια σε μακροχρόνια μίσθωση. Τέλος απαγόρευση έκδοσης νέων αδειών για βραχυχρόνιες μισθώσεις στα τρία διαμερίσματα του Δήμου της Αθήνας (δεν τόλμησε να το επεκτείνει σε άλλους δήμους), σημαίνει ότι η υπάρχουσα δέσμευση κατοικιών από το Airbnb θα παραμείνει στα ίδια επίπεδα με σήμερα. Καμιά αναφορά για ανέγερση εργατικών κατοικιών, επιβολή πλαφόν στα ενοίκια, περιορισμό των Airbnb, μέτρα που θα μπορούσαν πραγματικά να αμβλύνουν τη στεγαστική κρίση.

Αγρότες

Για τους αγρότες ανακοίνωσε α) την οριστική μονιμοποίηση της επιστροφής του ειδικού φόρου στο αγροτικό πετρέλαιο, μέτρο που είχαν ήδη κερδίσει οι αγρότες με τις κινητοποιήσεις τους το χειμώνα. Ωστόσο δεν ανακοίνωσε κανένα μέτρο για τις πραγματικές ανάγκες των αγροτών: το κόστος παραγωγής με την εκτίναξη του κόστους ενέργειας, τις χαμηλές τιμές που βρίσκονται στα όρια του κόστους, την αντιμετώπιση της λειψυδρίας κ.λπ.

β) την θεσμοθέτηση ενός «θολού» ενέλικτου συστήματος διαχείρισης των «κόκκινων δανείων» αγροτών και συνεταιρισμών, ώστε με βάση τις δυνατότητές τους να μειώνονται οι τόκοι, να καταργείται μέρος του ωφελούμενου κεφαλαίου, χωρίς ωστόσο να προβεί σε λεπτομέρειες.

γ) πρόγραμμα 600 εκατομμυρίων ευρώ για την αύξηση της θερμοκηπιακής καλλιέργειας στην επικράτεια, αλλά και ένα σχέδιο ανταλλαγής και αντιπαροχής των αδρανών δημόσιων γαιών που ανήκουν στο υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων. Τις εκτάσεις αυτές, επενδυτές του χώρου θα αναλάβουν να καλλιεργούν, κατασκευάζοντας θερμοκήπια μεγάλης κλίμακας αποκλειστικά με εξαγωγικά αγροδιατροφικά προϊόντα υψηλής αξίας, πετώντας πρακτικά τους μικρούς αγρότες από τις εκμεταλλεύσεις τους.

ΣΥΡΙΖΑ

Από τον ρεφορμισμό στον νεοφιλελευθερισμό και τη διάλυση

Σε κατάσταση άγριας περιδίνησης και πορεία πρόσωλοταχώς στη διάλυση βρίσκεται το κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ μετά τις αλλεπάλληλες εκλογικές ήττες που το έχουν φέρει από το 36% του 2015 στο 15% του 2024. Η αποτυχία του Κασσελάκη να ανταποκριθεί στο ρόλο του μεσσία για τον οποίο τον προόριζαν τα στελέχη του κόμματος (αυτά που τώρα θέλουν να τον εκδιώξουν) και του αντίπαλου δέους στον Μητσοτάκη για τον οποίο τον επέλεξε η αστική τάξη, έχει ανοίξει διάπλατα τον ασκό του Αϊόλου στο κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης: Μετά τις διασπάσεις, τις αποχωρήσεις στελεχών, τις ομαδοποιήσεις, τις αλληλοκατηγορίες, τις απειλές, τα πισώπλατα μαχαίρωματα και τους εκβιασμούς, φτάσαμε στη δημοσκοπική καταβάρθρωση του ΣΥΡΙΖΑ στην 5η θέση και την πρόταση μομφής και αποπομπή του Κασσελάκη, ένα χρόνο μετά την πανηγυρική εκλογή του. Φαίνεται πως παρακολουθούμε τις τελευταίες πράξεις του δράματος εκφυλισμού του πάλαι ποτέ ρεφορμιστικού ΣΥΡΙΖΑ που μέσα σε μια δεκαετία μεταμορφώθηκε σε ένα καθεστωτικό, νεοφιλελεύθερο, αστικό κόμμα.

Η πορεία από τον ρεφορμισμό στο νεοφιλελευθερισμό...

Ο ΣΥΡΙΖΑ, σαν σοσιαλδημοκρατικό ρεφορμιστικό κόμμα, απόγονος του ευρωκομμουνιστικού Συνασπισμού, ποτέ δεν σκόπευε να έρθει σε ρήξη με την ΕΕ και να βγάλει τη χώρα από αυτήν. Επίσης, ποτέ δεν απέκτησε ρίζες μέσα στο εργατικό και λαϊκό κίνημα. Εκμεταλλεύτηκε το κίνημα των πλατειών και τον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο του 2011 ενάντια στα μνημόνια και τις βάρβαρες πολιτικές της ΕΕ και του ΔΝΤ και πήρε την εξουσία υποσχόμενος ανατροπή των μνημονίων και βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων και λαϊκών στρωμάτων. Ωστόσο, πολύ γρήγορα, ήδη από το 2015, πραγματοποιήθηκε η ιδεολογική του μεταστροφή με την αποδοχή των 2 πρώτων μνημονίων, την υπογραφή του 3ου (και χειρότερου) και το πολιτικό πραξικόπημα ακύρωσης του δημοψηφίσματος του ΟΧΙ που νεκρανάστησε τη δεξιά και το αστικό πολιτικό σκηνικό, βυθίζοντας ταυτόχρονα τις πλατιές λαϊκές μάζες στην απογοήτευση, την αποστράτευση και την παθητικότητα, που ακόμα ταλανίζουν το εργατικό κίνημα. Από τότε ο ΣΥΡΙΖΑ μετατράπηκε σε κόμμα της αστικής τάξης προσανατολισμένο στον κυβερνητισμό, πλήρως δεσμευμένο στη δεξιά νεοφιλελεύθερη πολιτική που εφάρμοσε ως κυβέρνηση και στη συνέχεια ως αντιπολίτευση, στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων του ελληνικού και ευρωπαϊκού κεφαλαίου και του αμερικανονατοϊκού στρατοπέδου.

Η ιδεολογική του μεταστροφή συμπληρώθηκε από το 2022 (3ο Συνέδριο) από την οργανωτική, με την εκλογή προέδρου και Κεντρικής Επιτροπής κατευθειάν από τα μέλη - οπαδούς, δηλαδή από όποιον ήθελε να συμμετέχει στην ψηφοφορία πληρώνοντας ένα ελάχιστο αντίτιμο μερικών ευρώ. Ηθικός αυτουργός της οργανωτικής διάλυσης ήταν ο Τσίπρας που ήθελε, σαν απόλυτος αρχηγός, ελεύθερα τα χέρια από κομματικά όργανα και συλλογικές εσωκομματικές διαδικασίες.

...στον κασσελακισμό και τη διάλυση

Επιστέγασμα και φυσική εξέλιξη αυτής της πολιτικής αποσυλλογικοποίησης και αποπολιτικοποίησης ήταν η υποψηφιότητα - επικράτηση Κασσελάκη. Όταν η πολιτική του κόμματος είναι ο «μονόδρομος» των μνημονίων και όταν υπάρχει τεράστια αδυναμία για οποιαδήποτε ουσιαστική διαφοροποίηση από τις άγριες νεοφιλελεύθερες πολιτικές της ΝΔ, τότε χρειάζεται ένα «ισχυρό πρόσωπο» σαν αντίπαλο δέος στον Μητσοτάκη. Και όταν τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και όσοι αποχώρησαν ή διαγράφηκαν από αυτόν, δεν έκαναν ποτέ την αυτοκριτική τους - στη χειρότερη εξακολουθούν να υπερασπίζονται τα μνημόνια και τα άγρια νεοφιλελεύθερα μέτρα, στην καλύτερη κατηγορούν τον κόσμο ότι δεν κατάλαβε την πολιτική τους - όταν όλοι αυτοί μαζί

υπηρετούν το δόγμα «δεν υπάρχει εναλλακτική» στη νεοφιλελεύθερη βαρβαρότητα και προκαλούν αποστροφή και δυσπιστία στους εργαζόμενους και τα πλατιά λαϊκά στρώματα, τότε, μετά την ήττα του μεσσία Τσίπρα, χρειάζεται ένας άγνωστος, ουρανοκατέβητος, «άφθαρτος» ηγέτης να παίξει το ρόλο του νέου μεσσία. Αυτός βρέθηκε στο πρόσωπο του αυτοδημιούργητου, αμερικανόθρεφτου επιχειρηματία, του golden boy και δεξιοτέχνη των social media Στέφανου Κασσελάκη, εκλεκτού της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών ως εναλλακτική πρόταση στον Μητσοτάκη και την αναπόφευκτη φθορά του. Η ανάδειξη, βέβαια, μιας τέτοιας γελοίας προσωπικότητας, μακριά από τις παραδόσεις και τις αρχές της αριστεράς (ακόμα και της ρεφορμιστικής) στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ είναι, αναμφίβολα, αποτέλεσμα και των αδυναμιών του εργατικού κινήματος, στις οποίες τεράστιο μερίδιο ευθύνης ανήκει στην προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ.

Τι επιφυλάσσει το μέλλον για τον ΣΥΡΙΖΑ

Τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών ανέδειξαν την πλήρη αποτυχία του Κασσελάκη να ανταποκριθεί στο ρόλο που είχε αναλάβει, δηλαδή να ανασυγκροτήσει τον ΣΥΡΙΖΑ και να τον καταστήσει ικανό να αποτελέσει το αντίπαλο δέος στο Μητσοτάκη, στα πλαίσια πάντα της αστικής πολιτικής. Αποτέλεσμα ήταν να φουντώσει ο πόλεμος των φατριών, δηλαδή των επαγγελματιών του κομματικού μηχανισμού που μόνη επιδίωξη έχουν την επανάκτηση της εξουσίας από την «κυβερνώσα αριστερά» που υποτίθεται εκπροσωπούν.

Μετά την εκπαράθυρωση Κασσελάκη, έχουν οριστεί εκλογές για την ανάδειξη συνέδρων στις 19-20 Οκτώβρη, Έκτακτο Συνέδριο στις 1-3 Νοέμβρη και εκλογές για την ανάδειξη προέδρου και ΚΕ στις 24 Νοέμβρη και 1 Δεκέμβρη (2ος γύρος). Μέχρι στιγμής την υποψηφιότητά τους έχουν εξαγγείλει ο Στέφανος Κασσελάκης, εφόσον του επιτραπεί, και ο πρώην ένθερμος υποστηρικτής του, Παύλος Πολάκης. Εκπρόσωπος του παλιού στελεχικού δυναμικού του ΣΥΡΙΖΑ, ή αλλιώς των 87, φαίνεται πως θα είναι ο Σωκράτης Φάμελος. Όπως και να έχει, φαίνεται αδύνατο την επόμενη μέρα των εκλογών και ανεξάρτητα από τον νικητή, οι ομαδοποιήσεις που έχουν προκύψει να μπορέσουν να συνυπάρξουν.

Αν επανεκλεγεί ο Κασσελάκης, διόλου απίθανο ενδεχόμενο λόγω της «δίωξης» που φαίνεται να δέχεται, της αντιπάθειας που συγκεντρώνει πάνω του ο παλιός κομματικός μηχανισμός, αλλά και της ανυπαρξίας προγραμμάτων και ουσιαστικών εσωκομματικών διαδικασιών, ο ΣΥΡΙΖΑ που θα απομείνει θα είναι ένα προσωποπαγές κόμμα. Αν κυριarchήσει ο υποψήφιος των 87, μάλλον θα επιδιωχθεί η δημιουργία μιας μεγάλης κεντροαριστεράς με το ΠΑΣΟΚ και τα διάφορα απολειψάδια του ΣΥΡΙΖΑ, εφόσον, βέβαια, τα αποτελέσματα των εσωκομματικών εκλογών του ΠΑΣΟΚ ευνοούν μια τέτοια προοπτική.

Το σίγουρο είναι πως η αναμενόμενη διάσπαση - διάλυση του ΣΥΡΙΖΑ δεν θα είναι η κατάρρευση ενός αριστερού αλλά ενός αστικού κόμματος και θα σηματοδοτεί την ακόμα μεγαλύτερη κρίση της αστικής πολιτικής.

■ Μαρία Κτιστάκη

Η «ΕΚΘΕΣΗ ΝΤΡΑΓΚΙ» ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΕ

Στα μέσα Σεπτεμβρίου δόθηκε στην δημοσιότητα η «Έκθεση Ντράγκι». Η Έκθεση παραγγέλθηκε από την ίδια την Κομισιόν πριν από ένα χρόνο ώστε να γίνει γνωστή η οικονομική κατάσταση της ΕΕ, η θέση της στον παγκόσμιο ανταγωνισμό και ταυτόχρονα να αναπτυχθούν προτάσεις για το μέλλον της ΕΕ.

Όπως ήταν αναμενόμενο η Έκθεση περιγράφει με ζηλευτή ακρίβεια αλλά ωμότητα την υποχώρηση της ΕΕ, την τελευταία 25ετία, απέναντι στους ανταγωνιστές της: ΗΠΑ και Κίνα. Ως ένα βαθμό εντοπίζει και ορισμένες αιτίες γι' αυτήν την υποβάθμιση. Αλλά εκεί που μοιάζει με όνειρο καλοκαιρινής νυκτός είναι στις προτάσεις της για την ανατροπή της υποβάθμισης της ΕΕ.

Οι αιτίες της υποβάθμισης της ΕΕ

Η Έκθεση σημειώνει ότι το 2002 το ΑΕΠ της ΕΕ ήταν 7,2 τρισ. δολάρια (περιλαμβανομένης και της Βρετανίας), των ΗΠΑ 9 τρισ. και της Κίνας 1,2 τρισ. Το 2022 το ΑΕΠ της ΕΕ είχε αυξηθεί σε 16,7 τρισ., των ΗΠΑ σε 27,3 τρισ. και της Κίνας σε 18 τρισ. δολάρια. Το

χάσμα ως προς το ΑΕΠ μεταξύ ΕΕ και ΗΠΑ διευρύνθηκε από 15% το 2015 σε 30% το 2022. Αυτή η υποβάθμιση της ΕΕ εντοπίζεται και σε άλλους τομείς. Π.χ. το 2000, το μερίδιο της ΕΕ στις παγκόσμιες εξαγωγές μη ενεργειακών αγαθών ανέρχονταν περίπου στο 27% και της Κίνας περίπου στο 7%. Σήμερα της ΕΕ βρίσκεται περίπου στο 17% ενώ της Κίνας έχει εκτιναχθεί στο 20%. Επιπλέον, ενώ στις αρχές της δεκαετίας του 2000 τα κύρια εξαγωγικά αγαθά της Κίνας εντοπιζόνταν σε τομείς κυρίως μικρού και μεσαίου τεχνολογικού επιπέδου (ένδυση, υπόδηση, πλαστικά) σήμερα προέρχονται από το ανώτερο επίπεδο (ηλεκτρικά αυτοκίνητα, εξειδικευμένα μηχανήματα, εναλλακτικές μορφές ενέργειας, κ.α.).

Ενώ μέχρι το 2000 η παραγωγικότητα ανά εργαζόμενο στην ΕΕ είχε περίπου αγγίξει την αντίστοιχη των ΗΠΑ, έκτοτε έχει πέσει κοντά στο 80% της τελευταίας. Στις 50 κορυφαίες εταιρίες τεχνολογίας μόνο 4 είναι ευρωπαϊκές ενώ το μερίδιο της ΕΕ στα παγκόσμια έσοδα τεχνολογίας μειώθηκε μεταξύ 2013 και 2023 από 22% στο 18% (το αντίστοιχο των ΗΠΑ αυξήθηκε από 30% στο

38%).

Αλλά δίπλα στα προαναφερθέντα υπάρχουν και άλλες δυσόλεπτες προβλέψεις όπως η ταχύτερη γήρανση του πληθυσμού στην ΕΕ, οι ακριβότερες τιμές στην ενέργεια, η σταδιακή συρρίκνωση του παγκόσμιου εμπορίου, κ.α.

Πού οφείλεται αυτή η υποβάθμιση; Η έκθεση εντοπίζει το πρόβλημα στην έλλειψη: α) μιας συγκεντροποίησης του κεφαλαίου, ειδικά στις επιχειρήσεις νέων τεχνολογιών, β) στις μειωμένες δαπάνες για Έρευνα και Καινοτομία, ειδικά στις νέες τεχνολογίες, γ) στην προσκόλληση της ΕΕ σε μια βιομηχανική δομή (καταναλωτικά αγαθά, αυτοκινητοβιομηχανία, κ.α.) που ήδη γίνεται παραδοσιακή, αντί για ενίσχυση του κλάδου των νέων τεχνολογιών όπως στις ΗΠΑ.

Στην ανάλυση του Ντράγκι για την υποβάθμιση της ΕΕ οφείλουμε να ομολογήσουμε ότι υπάρχει μια γενναία αίσθηση αυτοκριτικής. Πράγματι, χρειάζεται απίστευτο θάρρος για έναν νεοφιλελεύθερο για να ομολογήσει ότι η ΕΕ, από τότε μάλιστα που εισήχθη το ευρώ και γενικεύτηκαν και βάθυναν οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές, η ΕΕ όχι μόνο δεν προ-

όδευσε αλλά βρίσκεται μπροστά σε μια «υπαρξιακή πρόκληση» δηλαδή, με απλά λόγια, σε μια θανάσιμη πορεία. Αλλά αυτό το θάρρος είναι μάλλον προσωρινό, και πολύ γρήγορα ο νεοφιλελεύθερος Ντράγκι επανακάμπτει δριμύτερος. Παρ' όλο που στην Έκθεση αφθονούν οι στατιστικές συγκρίσεις με την Κίνα, το κέντρο του ενδιαφέροντος είναι οι ΗΠΑ. Ο Ντράγκι αγωνιά για την υποβάθμιση της ΕΕ αλλά βλέπει τη λύση όχι στην Κίνα ή στις BRICS, αλλά στις ΗΠΑ, και μάλιστα παραβλέποντας την οικονομική υποβάθμιση των ΗΠΑ (άσχετα αν υποβαθμίζονται βραδύτερα απ' ότι η ΕΕ) και θαυμάζοντας τις νέες τεχνολογίες.

Με τις νεοφιλελεύθερες προκαταλήψεις και με έναν θαυμασμό απέναντι στις ΗΠΑ, η ανάλυση της Έκθεσης για την υποβάθμιση της ΕΕ θολώνει και εκτρέπεται, παρά τις όποιες επιμέρους σωστές διαπιστώσεις.

Οι ανεφάρμοστες νεοφιλελεύθερες προτάσεις

Αντίστοιχα χωλαίνουν και οι προτάσεις για την ανατροπή της

υποβάθμισης της ΕΕ. Ποιες είναι αυτές; Ο Ντράγκι κινούμενος στη σφαίρα των ευσεβών πόθων του προτείνει ένα γιγαντιαίο δεκαετές πρόγραμμα ενίσχυσης των επενδύσεων, ειδικά στις νέες τεχνολογίες, ύψους 750 με 800 δισ. τον χρόνο, που αντιστοιχεί ετησίως στο 4,4 με 4,7% του ΑΕΠ της ΕΕ το 2023. (Το σχέδιο Μάρσαλ του 1948-51 αντιστοιχούσε περίπου στο 1-2% του ευρωπαϊκού ΑΕΠ). Πώς θα συγκεντρωθεί αυτό το ποσό; Με κοινό δανεισμό σε επίπεδο ΕΕ. Ποιος θα το χρησιμοποίησει; Ο ιδιωτικός τομέας και όχι ο δημόσιος. Αντίστοιχα θα πρέπει να υπάρξει και μια αύξηση των εσόδων του ευρωπαϊκού προϋπολογισμού μαζί με μια ανακατανομή των δαπανών του από ενισχύσεις σε αγρότες κ.α. προς τις νέες τεχνολογίες.

Οι προτάσεις του Ντράγκι είναι κυριολεκτικά ένα όνειρο καλοκαιρινής νυκτός, και αυτό για δύο βασικούς λόγους:

α) Ο Ντράγκι έχει θαμπωθεί από τις ΗΠΑ και τις νέες τεχνολογίες. Αλλά οι ΗΠΑ είναι ένας κόκκινος γίγαντας με μια τεράστια λαμπρότητα αλλά καταδικασμένος να καταρρεύσει. Αντί να διδαχθεί από άλλες περιόδους

ΝΕΑ ΓΑΛΛΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ Η Δεξιά στην κυβέρνηση - η Ακροδεξιά στην εξουσία

Ανακοινώθηκε στις 21 Σεπτεμβρίου η σύνθεση της νέας γαλλικής κυβέρνησης υπό την πρωθυπουργία του Μισέλ Μπαρνιέ, μέλους του ρεπουμπλικανικού κόμματος, πρώην υπουργού στις κυβερνήσεις Σαρκοζί, Μίτερν, και Σιράκ και επικεφαλής της ευρωπαϊκής αποστολής στις διαπραγματεύσεις για το Brexit.

Η νέα κυβέρνηση σχηματίστηκε πλειοψηφικά από την δεξιά πτέρυγα της παράταξης του Μακρόν και με μεγάλη συμμετοχή των Ρεπουμπλικάνων, οι οποίοι ελέγχουν τα υπουργεία Εσωτερικών, Παιδείας και Έρευνας, Υπερπόντιων Εδαφών, Γεωργίας, Πολιτισμού. Είναι χαρακτηριστικό για την σύνθεση της κυβέρνησης ότι η πιο κοντινή σχέση με το αριστερό φάσμα του πολιτικού σκηνικού είναι ο υπουργός Δικαιοσύνης, που ήταν μέλος του Σοσιαλιστικού Κόμματος μέχρι το 2010. Από τις υπόλοιπες συμμετοχές ξεχωρίζουν ο ρεπουμπλικανός υπουργός Εσωτερικών, Ραταγιώ, που είναι γνωστός για την πολιτική

του σταδιοδρομία ως βουλευτής του Φιλίπ Ντε Βιλιέ, ενός μοναρχικού, που πάσχιζε να αναγνωριστεί ο πόλεμος στην Βανδέα ως γενοκτονία και έγκλημα της γαλλικής επανάστασης κατά της ανθρωπότητας.

Η κυβέρνηση έχει ενώπιόν της την παρουσίαση των προγραμματικών της δηλώσεων στις αρχές Οκτώβρη καθώς και την παρουσίαση του προϋπολογισμού του 2025 στις 9 Οκτώβρη. Το ακριβές πρόγραμμα της έτσι παραμένει ακόμα άγνωστο. Η θητεία της ωστόσο ξεκινάει με συζήτηση για το δημοσιονομικό έλλειμμα, που αναμένεται να ξεπεράσει για το 2024 το 6% του ΑΕΠ, και συνακόλουθα η συζήτηση αφορά στην υπερχρέωση της Γαλλίας, το τεράστιο δημόσιο χρέος που άγγιξε τον Σεπτέμβριο τα 3.228 δισεκατομμύρια ευρώ, δηλαδή το 112% του ΑΕΠ, και βαίνει αυξανόμενο. Μάλιστα, η Γαλλία δανειζεται αυτό το διάστημα στις αγορές με επιτόκιο μεγαλύτερο της Ισπανίας και σχεδόν ίδιο με αυτό της Ελλάδος. Έτσι,

κυκλοφορούν διάφορα μεγέθη στα ΜΜΕ σχετικά με αναγκαίες περικοπές και εξοικονόμηση πόρων περί τα 40 δισεκατομμύρια ανά έτος. Ο πρωθυπουργός έκανε λόγο για έκτακτες στοχευμένες συνεισφορές των πλέον πλουσίων, όμως δεν πρόκειται παρά για στάχτη στα μάτια, την στιγμή που η εμμόνη στις περικοπές των επιδομάτων ανεργίας, των κοινωνικών επιδομάτων και γενικά του κοινωνικού κράτους διακατέχει όλη την κυβέρνηση και τα κόμματα που την στηρίζουν. Μάλιστα η υποθετική αύξηση των φόρων αποτελούσε μία κόκκινη γραμμή για την μακροπρόθεσμη παράταξη. Εντέλει, ο λογαριασμός θα σταλεί στην εργατική τάξη, στους φτωχούς και τους μετανάστες.

Η επιλογή του πρωθυπουργού καθώς και ο σχηματισμός της κυβέρνησης ακυρώνουν το υποτιθέμενο Δημοκρατικό/Ρεπουμπλικανικό Μέτωπο που η παράταξη Μακρόν εκούσα - ακούσα είχε κηρύξει ενάντια στην Λεπέν κατά τις πρόσφατες κοινοβουλευτικές εκλογές.

Πρόκειται για μία πρώτη μορφή πολιτικής συγκατοίκησης μαζί της. Διότι, αυτή η κυβέρνηση θα υπάρχει για όσο καιρό ο σχηματισμός της Λεπέν δεν την καταψηφίζει και συγκατανεύει στην ύπαρξή της. Εξάλλου, από τις πρώτες κιόλας μέρες της κυβέρνησης ο πρωθυπουργός αναγκάστηκε να τηλεφωνήσει προσωπικά στην Μαρίν Λεπέν για να της απολογηθεί, καθώς ο μακροπρόθεσμος οικονομικός υπουργός Οικονομικών Αντουάν Αρμάν τολμήσε να δηλώσει ότι το κόμμα της Λεπέν δεν εντάσσεται στο περίφημο δημοκρατικό τόξο, δήλωση που καταδικάστηκε από τον πρωθυπουργό ως ασέβεια στην ετυμολογία του γαλλικού λαού και μάλιστα επέβαλε στον υπουργό συνεργασία με το κόμμα της Λεπέν στην επιτροπή προϋπολογισμού της Εθνοσυνέλευσης.

Έτσι, η Γαλλία διαθέτει πλέον μια κυβέρνηση αποτελούμενη από πολιτικό προσωπικό της σκληρής δεξιάς, υπό την πρωθυπουργία του διασπασμένου και πέμπτου σε αποτελέσματα

σχηματισμού των τελευταίων εκλογών, με την ενεργή στήριξη μιας μικρής μειοψηφίας της Εθνοσυνέλευσης. Είναι μία κυβέρνηση που σχηματίστηκε από τους ηττημένους της εκλογικής διαδικασίας, ενώ η άκρα δεξιά, πρώτη σε απόλυτο αριθμό ψήφων σε πανεθνικό επίπεδο, και το Νέο Λαϊκό Μέτωπο, πρώτο σε αριθμό εδρών στην Εθνοσυνέλευση, αποκλείστηκαν ή δεν συμμετέχουν. Ωστόσο, δεν είναι μία κυβέρνηση ενός κάποιου υποτιθέμενου κέντρου ενάντια «στα δύο άκρα». Η ύπαρξή της εξαρτάται από την πολιτική ανοχή της ακροδεξιάς, η οποία ταλαντεύεται ανάμεσα στο δημαγωγικό παρουσιαστικό της αντί-συστημικής, αντί-μακροπρόθεσμης και στην περιφρονητική υπευθυνότητα και σοβαρότητα που της απαιτεί πλέον η μπουρζουαζία. Είναι μία κυβέρνηση που αντανάκλα την κρίση του αστικού πολιτικού συστήματος, όλων των κλασικών αστικών πολιτικών δυνάμεων, την φθορά του «ακραίου κέντρου», που προσπάθησε να

ανάπτυξης άλλων καπιταλιστικών χωρών ή ακόμη και των BRICS, δηλαδή να προτείνει εκτεταμένες δημόσιες επενδύσεις σε παιδεία, υγεία, αύξηση του βιοτικού επιπέδου, υποδομές, έρευνα και ανάπτυξη, ίδρυση νέων επιχειρήσεων, κ.α., μένει προσκολλημένος στα νεοφιλελεύθερα δόγματά του.

β) Ο κοινός δανεισμός της ΕΕ είναι απλά ευσεβής πόθος γιατί αφενός θα σήμαινε την ανατροπή του Συμφώνου Σταθερότητας και αφετέρου θα έπρεπε να στηρίζεται σε μια ολοένα και μεγαλύτερη, οικονομική και κυρίως πολιτική ενοποίηση της ΕΕ. Στην πραγματικότητα η ΕΕ κινείται επιταχυνόμενα προς την αντίθετη κατεύθυνση, όπως συμβολικά αποδεικνύει και η μερική αναστολή της Συνθήκης του Σέγκεν από την ίδια την Γερμανία!

Δεν είναι λοιπόν τυχαίο που η έκθεση του Ντράγκι συνάντησε την απόλυτη σιωπή. Ο μόνος που ασχολήθηκε μαζί της, αλλά μόνο και μόνο για να την περιφρονήσει, ήταν ο Λίντνερ, υπουργός Οικονομικών της Γερμανίας.

Είναι κοινό μυστικό ότι η μπουρζουαζία στις ΗΠΑ και στην ΕΕ δεν πιστεύει πλέον σε δυνατότητα οικονομικής ανάπτυξης απέναντι στους ανταγωνιστές γι' αυτό και έχει επιλέξει τον πόλεμο απέναντι τόσο στην εργατική τάξη όσο και στους ανταγωνιστές της. Στο μόνο που μπορεί να χρησιμεύσει η Έκθεση, είναι να ενισχυθεί ο τομέας παραγωγής όπλων.

τις αντικαταστήσει, την εκλογική και πολιτική ενίσχυση της άκρας δεξιάς, και τον επισήμως πλέον αναγνωρισμένο ρυθμιστικό της ρόλο. Εκφράζει μία συνολική πολιτική και ιδεολογική μετατόπιση όλου του αστικού πολιτικού σκηνικού προς την δεξιά και αναμφίβολα ενός αξιοπρόσεκτου κομματιού της γαλλικής κοινωνίας. Ταυτόχρονα, όμως, είναι μία κυβέρνηση που δεν εμπνέει κανέναν είδους εμπιστοσύνη, πέραν από μία προσωρινή ανακούφιση στην ανώτατη αστική τάξη, γίνεται αντιληπτή ως αποτέλεσμα παρασκηνακών διαπραγματεύσεων, ξένη, απαξιοτική ή και περιφρονητική προς το εκλογικό αποτέλεσμα.

Είναι μία κυβέρνηση μετέωρη, εύθραυστη λόγω της συνολικής κρίσης και κοινωνικής απομόνωσης του αστικού πολιτικού συστήματος καθώς και λόγω των εσωτερικών ανταγωνισμών και πολιτικών ελιγμών της άκρας δεξιάς, των μακροπρόθεσμων της κλασικής δεξιάς, ενώπιον των προεδρικών εκλογών του 2027. Είναι μία κυβέρνηση, που σχηματίστηκε αναγκαστικά, καθώς η καταφυγή στις κάλπες θα επιτραπεί ξανά σε 9 μήνες. Παραμένει ωστόσο επικίνδυνη για την εργατική τάξη της Γαλλίας, που οφείλει να παρέμβει ενεργητικά για να αναχαίσει τις επιθέσεις λιτότητας που είναι ήδη στα σκαριά και την εμπλοκή της Γαλλίας στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους στην Ουκρανία και την Μέση Ανατολή.

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

ΕΕ

Αντιμεταναστευτική σφηκοφωλιά

Η χειροτέρευση της κρίσης, με επίκεντρο τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, η συσώρευση και ο παροξυσμός των αντιφάσεων του καπιταλιστικού συστήματος, έχουν οδηγήσει σε μια άνευ προηγούμενου επίθεση στην εργατική τάξη, τους μετανάστες και τους κατατρεγμένους. Βασική στρατηγική των αστικών τάξεων της ΕΕ για την αντιμετώπιση αυτής της κρίσης είναι η στροφή προς μια οικονομία πολέμου, σκληρού και μαύρου καθεστώτος. Το δόγμα «ψωμί, κρεβάτι, σαπούνι» για τους μετανάστες και τους αιτούντες άσυλο που εφύηρε το ακροδεξιό AfD της Γερμανίας, ξεκαθαρίζει την όλο και πιο δεξιά μετατόπιση του πολιτικού σκηνικού — κι αυτό είναι αποτέλεσμα των χρόνιων πολιτικών επιλογών των αστικών δυνάμεων της ΕΕ, που κανονικοποίησαν την ακροδεξιά πολιτική, κάνοντας τα ρατσιστικά, ξενοφοβικά και φασίζοντα κόμματα να βγαίνουν από τον βούρκο των καπιταλιστικών κοινωνιών και να αναδεικνύονται σε κυρίαρχες δυνάμεις στο εσωτερικό των χωρών και της ίδιας της ΕΕ.

Σιδερόφρακτα σύνορα οραματίζεται η Γερμανία

Η Γερμανία ανακοίνωσε πως σε συνεργασία με τις αρχές, κλείνει τα σύνορά της προχωρώντας σε δειγματοληπτικούς ελέγχους στα οχήματα που εισέρχονται στο έδαφος της από όλες τις όμορες χώρες, στο πλαίσιο σκλήρυνσης της μεταναστευτικής της πολιτικής. Ο «καγκελάριος της παρακμής» Σολτς δεσμεύτηκε για αυστηρότερους κανόνες για το άσυλο, μείωση των παροχών στους αιτούντες άσυλο, επέκταση του καταλόγου των ασφαλών χωρών προέλευσης και απέλαση των Αφγανών. «Οι Γερμανοί ελπίζουν να πυροδοτήσουν μια αλυσιδωτή αντίδραση σε άλλες χώρες. Το φαινόμενο του ντόμινο θα μπορούσε να βυθίσει την Ευρώπη της Σένγκεν στην πιο σοβαρή κρίση της, από την δημιουργία της το 1985», προειδοποιεί ο Γκέρχαρντ Νάους, Αυστριακός πολιτικός επιστήμονας, που έθεσε τα θεμέλια του μεταναστευτικού συμφώνου ΕΕ - Τουρκίας το 2016. «Η γερμανική κυβέρνηση εξαπατά τον λαό της προτείνοντας ότι το μεταναστευτικό πρόβλημα θα επιλυθεί στα εσωτερικά σύνορα».

Στον ίδιο δρόμο Γαλλία, Ιταλία...

και η λίστα δεν έχει τελειωμό

Πριν καλά καλά βρει τους υπουργούς της κυβέρνησής του, ο νέος πρωθυπουργός της Γαλλίας, Μισέλ Μπαρνιέ ξεκαθάρισε την νεοφιλελεύθερη αντιμεταναστευτική του πολιτική. «Τα σύνορα είναι σαν κόσκινο [...] οι μεταναστευτικές ροές είναι εκτός ελέγχου. Αυτό ακριβώς είναι που θέλουμε να αλλάξουμε», δήλωσε και δεσμεύτηκε να ιδρύσει νέο υπουργείο «για τη μετανάστευση, την ενσωμάτωση και την εθνική ταυτότητα», θυμίζοντας Σαρκοζί που για να «καθαρίσει τα προάστια από τους αλήτες» είχε δημιουργήσει ένα τέτοιο υπουργείο το 2007.

Στην Ιταλία, η ακροδεξιά κυβέρνηση της Μελόνι, έχει βάλει ήδη τα χέρια της με αίμα. Έχει προχωρήσει σε συμφωνίες με αφρικανικές χώρες για να εμποδίζουν τις αναχωρήσεις σκαφών με μετανάστες με προορισμό την Ιταλία, φυλακίζοντάς τους παράλληλα σε κλειστές δομές. Τώρα ανακοίνωσε ότι θα μπλοκάρει τις διασώσεις προσφύγων και μεταναστών στη θάλασσα, επιβάλλοντας μάλιστα πρόστιμα έως 10.000 ευρώ σε οργανώσεις, αδια-

φορώντας πλήρως για τις ανθρώπινες ζωές που πνίγονται.

Στην Ολλανδία, η κυβέρνηση με επικεφαλής το ακροδεξιό PVV του Γκέερτ Βίλντερς ζήτησε εξαίρεση της χώρας από τους ευρωπαϊκούς κανόνες για το Άσυλο, ώστε «η Ολλανδία να γίνει όσο το δυνατόν λιγότερο ελκυστική για τους αιτούντες άσυλο», καθώς «η μετανάστευση ασκεί μια πίεση στον τρόπο που συμβιώνουμε», δήλωσε. Και η ακροδεξιά κυβέρνηση της Ουγγαρίας, πήρε το παράδειγμα και ζητά κι η ίδια εξαίρεση, καθώς «είναι αναγκαίοι πιο αυστηροί έλεγχοι σε εθνικό επίπεδο για να προστατεύσουμε την κυριαρχία μας».

Μητσοτάκης σε αμόκ

Από το συρφετό δεν μπορούσε να λείπει και η κυβέρνηση της ΝΔ, που αποδεικνύεται ο πιο πιστός φίλος των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ, κάνοντας σημαία την ισχυρή φύλαξη των συνόρων από τις «απειλές» των εξαθλιωμένων προσφύγων. Ο Μητσοτάκης έχει πανικοβληθεί από την αντιπροσφυγική στροφή της Γερμανίας και φοβάται τυχόν επιστροφές προσφύγων και μεταναστών, που έχουν πάρει άσυλο, από τη Γερμανία στις χώρες πρώτης υποδοχής. Τον Σεπτέμβρη από την Αυστρία, ανακοίνωσε πως «δεν είναι δυνατόν αυτή τη στιγμή να θεωρούμε ότι το Λιμενικό είναι μια «υπηρεσία υποδοχής» παράνομων μεταναστών. Δεν είναι αυτή η δουλειά του» και τάχθηκε υπέρ της ενίσχυσης των συνόρων της ΕΕ.

Στην Ελλάδα βέβαια, οι μετανάστες θα έχουν πέρα από δικαίωμα σε «ψωμί, κρεβάτι, σαπούνι», «δικαίωμα» και σε μαύρη εργασία αλλιώς θα απελαύνονται αμέσως — αυτό ορίζει άλλωστε η τροπολογία Καιρίδη από το 2023, με τη δήθεν νομιμοποίηση των μεταναστών με βάση τα συμφέροντα των επιχειρήσεων για φτηνά εργατικά χέρια, κάνοντας ουσιαστικά τους μετανάστες έρμαιο των εργοδοτικών εκβιασμών. Γνωρίζουμε καλά πως οι κυβερνητικές «νομιμοποιήσεις» σημαίνουν θεσμικό ρατσισμό, κατηγοριοποίηση, διαίρεση και έλεγχο των εργαζομένων.

Η «πολιτισμένη» Ευρώπη πέφτει μόνο με ταξικούς αγώνες

Όλο και πιο ανοιχτά τα αστικά επιτελεία της «πολιτισμένης» Ευρώπης εφαρμόζουν τις πιο μισάνθρωπες και ρατσιστικές πολιτικές, παραγνωρίζοντας κάθε έννοια «ανθρώπινου δικαιώματος». Οι μεγαλύτεροι σφαγείς στην ιστορία, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, είναι αυτοί που τολμάνε να μιλάνε για «απολίτιστους» λαούς! Η στήριξη στο σιωνιστικό Ισραήλ στη γενοκτονία των Παλαιστινίων, όπως και η δημιουργία άλλων πολεμικών μετώπων στην Μ. Ανατολή, είναι αναπόφευκτο να γεννάνε κατατρεγμένους που προσπαθούν να ξεφύγουν από την φρίκη του πολέμου. Η ΕΕ κρύβεται μπροστά στα δικά της εγκλήματα και εργαλειοποιεί τους μετανάστες με δύο τρόπους: για να εισρέουν φτηνά εργατικά χέρια, με τους μετανάστες πολίτες «δεύτερης κατηγορίας», και για να τους καθιστά το «μαύρο πρόβατο» για όλη την κρίση του συστήματος, εκτονώνοντας και αποπροσανατολίζοντας την οργή των «από κάτω». Μόνο οι ταξικοί αγώνες από κοινού με τους μετανάστες μπορούν να τους σταματήσουν.

■ Εβίνα Κ.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ - ΛΙΒΑΝΟΣ

Ηχούν τα τύμπανα του πολέμου για όλο τον πλανήτη

Στον ένα χρόνο από τη δίκαιη αντεπίθεση της παλαιστινιακής αντίστασης και την έναρξη της γενοκτονίας των Παλαιστινίων από τους σιωνιστές, η φρίκη δεν λείπει να κοπάσει: δεκάδες και εκατοντάδες χιλιάδες νεκροί, τραυματίες, άμαχοι, γυναίκες και παιδιά. Ισοπεδωμένες περιοχές, υποδομές, σχολεία, νοσοκομεία. Λιμός και αρρώστιες. Μεσαιωνικά βασανιστήρια στις ισραηλινές φυλακές. Αντιπαλαιστινιακό πογκρόμ στη Δ. Όχθη. Και τώρα η ανθρωπότητα κρατάει ξανά την ανάσα της, καθώς η Μ. Ανατολή απειλείται με ολοκληρωτικό πόλεμο εξαιτίας των μαζικών δολοφονικών και τρομοκρατικών χτυπημάτων του Ισραήλ στον Λίβανο. Οι ΗΠΑ, οι δυτικοί ιμπεριαλιστές και το Ισραήλ βομβαρδίζουν τον Λίβανο και ετοιμάζονται για χερσαία εισβολή όπως έκαναν και στην Παλαιστίνη.

Οι λόγοι της παλαιστινιακής επίθεσης στις 7/10 ένα χρόνο μετά χρειάζεται να συνοψιστούν και να αναφερθούν κάνοντας μια χρήσιμη ανακεφαλαίωση. Στο πλαίσιο των ανακατατάξεων και ανατροπών της περιόδου που διανύουμε (με τον πόλεμο στην Ουκρανία να έχει σηματοδοτήσει την έναρξη ενός ιδιότυπου Γ' Π. Π.), μια σειρά από χώρες προχωράνε να γίνουν μέλη στις BRICS — ανάμεσά τους η Σαουδική Αραβία, η Αίγυπτος, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, η Τουρκία. Αυτές οι χώρες (παλιότερα οι περισσότερες πλήρως ελεγχόμενες από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό) συσφίγγουν τους δεσμούς τους με τις νέες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Ρωσίας και της Κίνας (η τελευταία έχει και ισχυρή οικονομική παρουσία στην περιοχή της Μ. Ανατολής). Αυτή η εξέλιξη σήμαινε την περαιτέρω υποβάθμιση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην σειρά των χωρών κατάταξης του πλανήτη και την αναβάθμιση των BRICS, κυρίως της Κίνας και της Ρωσίας.

Οι ΗΠΑ με διαμεσολαβητή και εγγυητή το Ισραήλ προχώρησαν σε επιθετικές κινήσεις με τις λεγόμενες Συμφωνίες του Αβραάμ που στόχευαν στην εξομάλυνση των σχέσεων με τις αραβικές χώρες και συνέδεαν αυτές τις συμφωνίες με ευρύτερους σχεδιασμούς στην αντιπαράθεση με την Κίνα και στο σχέδιό της για τον «Νέο Δρόμο του Μεταξίου» (που περνάει και από τη Μ. Ανατολή). Μια τέτοια εξέλιξη, εκτός από το ότι θα αναβάθμιζε το Ισραήλ και φυσικά τις ΗΠΑ (δημιουργώντας ένα πιο ευνοϊκό περιβάλλον στην περιοχή), είχε ως σιωπηρή προϋπόθεση τον οριστικό ενταφιασμό του παλαιστινιακού ζητήματος, την πλήρη εγκατάλειψη και εξόντωση των Παλαιστινίων.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, οι Παλαιστίνιοι ήταν αναγκασμένοι να αντιδράσουν. Η κίνησή τους στις 7/10 ήταν μια κίνηση πολιτική, που προσπάθησε και πέτυχε να διακόψει τις σχέσεις των αραβικών κρατών με τις ΗΠΑ και να φέρει ξανά στην επικαιρότητα το ζήτημα της Παλαιστίνης. Η κίνηση της Χαμάς έβγαλε στην επιφάνεια τη σύγκρουση του Ισραήλ και των ΗΠΑ με τα υπόλοιπα κράτη. Ανάγκασε μια σειρά από αραβικά κράτη να ενώσουν τις δυνάμεις τους όπως το Λίβανο (του οποίου επίσης το Ισραήλ κατέχει εδάφη), την Συρία (όπου το Ισραήλ κατέχει τα υψώματα του Γκολάν), το Ιράν και τους Χούθι της Υεμένης. Η Σαουδική Αραβία διέκοψε την αποκατάσταση των σχέσεων της με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Η Τουρκία έκανε αίτηση για ένταξη της στις BRICS. Ακόμα, η αστική τάξη και το καθεστώς Σίσι στην Αίγυπτο, η οποία κινδυνεύει να δεχτεί τον βασικό όγκο των παλαιστινίων προσφύγων, μετατοπίζεται αδυνατίζοντας τον άξονα συμμαχίας Ελλάδα-Αίγυπτος-Ισραήλ και προσάπτει συμφωνίες με την Τουρκία.

Για τις ΗΠΑ τα αδιέξοδα μεγάλωσαν: ή θα αναγκάζονταν να υποστούν την υποβάθμισή τους ή θα έπρεπε να ανοίξουν τον πόλεμο οπλίζοντας το Ισραήλ ώστε να «καθαρίσει» την περιοχή από τα κράτη που αντιστέκονται, στοχεύοντας να σύρουν στον χορό του πολέμου ολόκληρο τον πλανήτη για να ξεκαθαρίσουν το τοπίο απέναντι στους αντιπάλους τους και να παραμείνουν στην ηγεμονία. Είναι ξεκάθαρο τι επιλέγουν.

Στην Ελλάδα η κυβέρνηση Μητσοτάκη συνεχίζει να εγκληματεί σε βάρος των Παλαιστινίων, των λαών της

Μ. Ανατολής και όλης της περιοχής. Πιστό σκυλί των ΗΠΑ, ο Μητσοτάκης ταξίδεψε στην Νέα Υόρκη για την Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, μίλησε μόνο στην γλώσσα των αφεντικών του και, αγνοώντας τον ελληνικό λαό, δήλωσε πλήρη στήριξη στις ΗΠΑ και τον Νετανιάχου, δίνοντας και φιλικές συμβουλές. Συνάντησε όλη την εβραϊκή κοινότητα, και συνεχίζει να πρωτοστατεί διεθνώς στην υποστήριξη των σιωνιστών δολοφόνων, με όλα τα μέσα: Παρέχοντας βάσεις, εξοπλισμούς, εκπαίδευση. Βοηθώντας στη μεταφορά υψηλόβαθμων αξιωματούχων της κυβέρνησης του φασίστα Νετανιάχου. Συνεργαζόμενη σε στρατιωτικές επιχειρήσεις, όπως ο βομβαρδισμός της Υεμένης και η φρούρηση της Ερυθράς Θάλασσας με τη φρεγάτα «Υδρα». Εν μέσω της σφαγής στη Γάζα και τον Λίβανο, ξεδιάντροπα στήνει την υποθαλάσσια ηλεκτρική διασύνδεση για να τροφοδοτείται ενεργειακά το Ισραήλ, θα μας φέρει το ΝΑΤΟ και μέσα στο ελληνικό Κοινοβούλιο!

Η ΟΚΔΕ προσπαθεί με όλες τις δυνάμεις να συγκροτήσει ένα πραγματικό αντιπολεμικό κίνημα. Την Κυριακή 15/9 πραγματοποιήθηκε συνάντηση μεταξύ αντιπροσωπείας της ΟΚΔΕ και του Δημοκρατικού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Η συνάντηση έγινε με τους συντρόφους Ιμπραήμ Αχμέντ (μέλος του Πολιτικού Γραφείου και βουλευτής της Παλαιστινιακής εθνοσυνέλευσης της PLO), και Μιχιάρ Εκτάμι (μέλος της Κεντρικής Επιτροπής).

Η αντιπροσωπεία του DFLP μάς μετέφερε τον χαιρετισμό του παλαιστινιακού λαού και τόνισε ότι η διεθνής αλληλεγγύη είναι πολύ σημαντική για τον αγώνα των Παλαιστινίων. Ανέλυσε τις δυσκολίες και τον μακροχρόνιο αγώνα που θα χρειαστεί να διεξαχθεί απέναντι στο σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ και τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Τόνισε ότι ένα χρόνο μετά τις 7/10 και την αντεπίθεση που πραγματοποίησαν 300 παλαιστίνιοι μαχητές στα εδάφη του Ισραήλ, η παλαιστινιακή αντίσταση έχει καταφέρει σημαντικά πλήγματα στους σιωνιστές. Παρότι το Ισραήλ και οι δυτικοί ιμπεριαλιστές υπερέχουν σε εξοπλισμούς, η παλαιστινιακή αντίσταση δεν τους έχει επιτρέψει να πετύχουν τους τρεις κύριους στόχους τους (εξουδετέρωση των παλαιστινιακών οργανώσεων, εκτοπισμό των Παλαιστίνων, απελευθέρωση των ομήρων).

Σύμφωνα με τους συντρόφους του DFLP, ο αγώνας της Παλαιστίνης έχει ενώσει στην αντίσταση δυνάμεις από όλη τη Μ. Ανατολή. Μας πληροφόρησε ότι πληθυσμοί που έχουν εκτοπιστεί δεν υπάρχουν μόνο μέσα στην Παλαιστίνη αλλά και στο Ισραήλ: πάνω από 200.000 Ισραηλινοί μεταφέρονται από περιοχές που βρίσκονται στα σύνορα με το Λίβανο σε άλλες πόλεις. Οι αγωνιστές του DFLP εξέφρασαν την πεποίθησή τους πως τα σχέδια του σιωνισμού και του ιμπεριαλισμού θα αποτύχουν και πως ο παλαιστινιακός λαός, όπως και οι άλλοι λαοί της Μ. Ανατολής θα νικήσουν.

Από την πλευρά της ΟΚΔΕ, ευχαριστώντας για την συνάντηση χαιρετίσαμε τον παλαιστινιακό αγώνα. Ενημερώσαμε για την αμέριστη υποστήριξή μας, χωρίς αστερίσκους, στην παλαιστινιακή αντίσταση. Εξηγήσαμε τις θέσεις μας για τα αδιέξοδα των δυτικών ιμπεριαλιστών. Τόνισαμε την αναγκαιότητα ενός διεθνούς κινήματος ενάντια στη γενοκτονία σε Γάζα και Δ. Όχθη και υπέρ της δημιουργίας ανεξάρτητου Παλαιστινιακού Κράτους. Εξηγήσαμε την κατάσταση του κινήματος στην Ελλάδα και την αναγκαιότητα της ενίσχυσής του, τις προσπάθειες που κάνουμε για την μαζικοποίηση ενός αντιπολεμικού κινήματος, ενάντια στη συνεργασία του ελληνικού και ισραηλινού κράτους και στον ρόλο της αιματοβαμμένης κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Συμφωνήσαμε να ενισχυθεί η συνεργασία για την ανάπτυξη του κινήματος αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό και την ενδυνάμωση των σχέσεων. Η σημαντική αυτή συνάντηση/συζήτηση έγινε λίγες ώρες πριν από τη νέα δολοφονική επίθεση του Ισραήλ στο έδαφος του Λιβάνου, πράγμα που επισπεύδει τον κίνδυνο γενίκευσης του πολέμου.

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

στον κόσμο...

ΗΠΑ

Το κεντρικό σύνθημα των αμερικανών εργαζομένων στη φετινή τους Πρωτομαγιά (Labour Day: πρώτη Δευτέρα του Σεπτεμβρίου) ήταν ενάντια στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού. Χιλιάδες εργαζόμενοι διαδήλωσαν μαζικά σε κεντρικούς δρόμους της Νέας Υόρκης, όπου τουλάχιστον 52 συνδικαλιστικές οργανώσεις συμμετείχαν από κάθε γωνιά των ΗΠΑ, καταγγέλλοντας το κράτος – σφαγέα του Ισραήλ.

Ταυτόχρονα, οι κινητοποιήσεις για την Παλαιστίνη στα αμερικάνικα πανεπιστήμια φαίνεται να αναζωπυρώνονται με την έναρξη της νέας ακαδημαϊκής χρονιάς. Φοιτητές του πανεπιστημίου Κολούμπια προχώρησαν σε νέα κινητοποίηση κατά της σφαγής των Παλαιστινίων, ανήμερα της έναρξης των μαθημάτων, όπου έγιναν και δύο συλλήψεις. Το κάλεσμα απευθυνόταν σε φοιτητές, εργαζόμενους και καθηγητές του πανεπιστημίου, ώστε να διαμαρτυρηθούν μαζικά για τη συνεργασία της διοίκησης του Κολούμπια με το Ισραήλ με μονοπώλια όπως τα Elbit, Caterpillar, Hyundai και Lockheed Martin. Οι συνεργασίες όχι απλά συνεχίζονται, αλλά και διευρύνονται με το σιωνιστικό κράτος. Η μαχητικότητα, ειδικά των φοιτητών, δείχνει ότι το νήμα του αγώνα συνεχίζεται, παρά και ενάντια στην άγρια καταστολή που έχουν αντιμετωπίσει από την κυβέρνηση του «γενοκτονικού Τζο».

Σημαντική δράση σημειώνεται και στους κλάδους των ξενοδοχοπαλλήλων και των βιομηχανικών εργατών. Πάνω από 10.000 εργαζόμενοι σε ξενοδοχεία ξεκίνησαν απεργιακές κινητοποιήσεις στις αρχές Σεπτεμβρίου διεκδικώντας αξιοπρεπείς μισθούς, προσλήψεις και καταγγέλλοντας τις εξοντωτικές εργασιακές συνθήκες. Η απεργία έχει εξαπλωθεί σε αρκετές πόλεις και κυρίως σε μεγάλα τουριστικά κέντρα όπως σε Βαλτιμόρη, Βοστώνη, Γκρίνουιτς, Χονολουλού, Σαν Ντιέγκο, Σαν Φρανσίσκο κ.ά. και αφορά ξενοδοχεία-κολοσσούς (Hilton, Hyatt, Marriott). Ο κόμπος έφτασε στο χέλι, καθώς λόγω της ακρίβειας και του στεγαστικού οι εργαζόμενοι αναγκάζονται να κάνουν 4 δουλειές χωρίς καν να τους παρέχεται ιατρική περίθαλψη.

Στον κλάδο της βιομηχανίας, έχει ξεκινήσει από τα μέσα Σεπτεμβρίου ένας σημαντικός απεργιακός αγώνας στην αμερικάνικη πολυεθνική εταιρία Boeing. Περίπου 33.000 εργαζόμενοι σε εργοστάσια του Σιάτλ και του Πόρτλαντ, όπου παράγονται αεροσκάφη, διεκδικούν ουσιαστικές αυξήσεις μισθών κατά 40% σε διάστημα 3 ετών, επιστροφή του συνταξιοδοτικού τους προγράμματος, το οποίο χάθηκε το 2014 και οι εγκαταστάσεις παραγωγής να παραμείνουν στην Ουάσιγκτον.

Η Boeing είναι εταιρεία-μεγαθήριο της αεροδιαστημικής που απασχολεί 66.000 εργαζόμενους στην πολιτεία της Ουάσιγκτον και πάνω από 171.000 σε εθνικό επίπεδο. Ως μεγάλη πολυεθνική, κύρια στόχευσή της δεν είναι η ασφάλεια των αεροσκαφών και οι καλύτερες εργασιακές συνθήκες, αλλά τα όλο και μεγαλύτερα κέρδη. Συνεπώς, οι εργαζόμενοι ζουν και δουλεύουν σε άθλιες συνθήκες και τα σκάνδαλα με θανατηφόρες βλάβες των αεροσκαφών της δεν έχουν τέλος (βλ. Ιανουάριο 2024, 2019, 2018). Έτσι, η Boeing έχει μεταφέρει σταδιακά τις δραστηριότητές της σε περιοχές με χαμηλότερο εργατικό κόστος, όπου εμποδίζουν κάθε προσπάθεια συνδικαλισμού. Μάλιστα, η τελευταία απεργία στην Boeing έγινε το 2008, όταν μεγάλα εργοστάσια είχαν κλείσει για 52 μέρες.

Παρόλα αυτά, υπό την πίεση της αποφασιστικότητας των εργαζομένων, η εργοδοσία συμφώνησε για πρώτη φορά μετά από 16 χρόνια σε νέα συλλογική σύμβαση, στην οποία προβλέπεται γενική αύξηση μισθών κατά 25%, μόνους 3.000 δολαρίων. Όμως, οι εργαζόμενοι διακηρύσσουν ότι το 25% που υποσχεται η εργοδοσία είναι «ψίχουλα», αφού μεταξύ άλλων καταργεί ετήσια μόνους και αναιρεί κατακτήσεις για τη συνταξιοδότησή τους. Οι απεργοί δεν κάνουν πίσω στα αιτήματά τους και συνειδητοποιούν ότι ο μόνος δρόμος για να ζήσουν είναι ο ανυποχώρητος αγώνας στους χώρους εργασίας ενάντια σε εργοδοσία και ξεπουλημένες γραφειοκρατικές ηγεσίες.

ΟΥΚΡΑΝΙΚΟ

Φόβοι ανεξέλεγκτης κλιμάκωσης από το «σχέδιο νίκης» του Ζελένσκι

Εδώ και έναν χρόνο στο πεδίο της μάχης διαμορφώνεται μια κατάσταση υπερίσχυσης του ρωσικού στρατού έναντι του ουκρανικού, παρά τις γιγάντιες ενισχύσεις σε όπλα, εκπαίδευση, λεφτά από το NATO και τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Σημαντικότερο σημείο, το ανατολικό μέτωπο όπου η ουκρανική άμυνα είναι στα πρόθυρα κατάρρευσης, πράγμα που θα σημάνει την ολοκληρωτική κυριαρχία της Ρωσίας στην ανατολική Ουκρανία και μια πιθανή κατάληψη του Χάρκοβου θα ανοίξει το δρόμο για την καρδιά των ουκρανικών εδαφών. Το αδιέξοδο αυτό, επιχείρησε να αναστρέψει ο Ζελένσκι (με την καθοδήγηση των ΗΠΑ) με την παράτολμη εισβολή στο Κουρσκ μέσα στη ρωσική επικράτεια, όπου προχώρησε για περίπου 30 χιλιόμετρα. Η παρακινδυνευμένη αυτή κίνηση είχε ως σκοπό να χαλαρώσει την πίεση στο ανατολικό μέτωπο και να δημιουργήσει, υποτίθεται, διαπραγματευτικά οφέλη για τους Ουκρανούς. Ωστόσο, αποδεικνύεται ένα στρατηγικό λάθος. Οι Ρώσοι, όχι μόνο δεν απέσυραν στρατεύματα από το ανατολικό μέτωπο, αντίθετα επιτέθηκαν σφοδρότερα. Για το Κουρσκ σχημάτισαν μια νέα μεραρχία, που έχει αναλάβει την εκκαθάρισή του, σε συνδυασμό με χτυπήματα πυροβολικού και αεροπορίας. Οι εναπομείναντες ουκρανικές δυνάμεις στο Κουρσκ μάλλον κινδυνεύουν με σύντομη περικύκλωση αν δεν υποχωρήσουν. Ταυτόχρονα, η Ρωσία εξαπέλυσε μαζικές πυραυλικές επιθέσεις. Ξεχωρίζουν οι επιθέσεις στο Αβιβ κοντά στα ουκρανοπολωνικά σύνορα που είναι βασικός σιδηροδρομικός κόμβος για τη μεταφορά δυτικών όπλων, στην Πολτάβα, όπου χτυπήθηκε κέντρο εκπαίδευσης χειριστών drone με δεκάδες νεκρούς (και ξένους εκπαιδευτές), στις ενεργειακές υποδομές της Ουκρανίας (υδροηλεκτρικούς σταθμούς κ.λπ.) απειλώντας τη χώρα με γενικό black out ενόψει χειμώνα. Το Κίεβο και μεγάλες πόλεις έχουν ρεύμα και νερό για λίγες ώρες την ημέρα. Οι ζημιές στο ουκρανικό δίκτυο ενέργειας υπολογίζονται σε 16 δισ.

Κρίση στο καθεστώς Ζελένσκι – Νέα δυτικά πακέτα βοήθειας

Η αποτυχία στο Κουρσκ και το ανατολικό μέτωπο ανατίναξε την κυβέρνηση Ζελένσκι. Καρατομήθηκαν ή παραιτήθηκαν οι υπουργοί Εξωτερικών, Δικαιοσύνης, Περιβάλλοντος, Στρατηγικών Βιομηχανιών, Ευρωπαϊκής

Ο Μπάιντεν δεν έδωσε μια ανοικτή άδεια στον Ζελένσκι να προχωρήσει τα σχέδιά του, τουλάχιστον δημόσια. Όμως, ενέκρινε νέο πακέτο στρατιωτικής βοήθειας 8 δισ. που περιλαμβάνει patriot και βόμβες ακριβείας με βεληνεκές 130 χιλιομέτρων και εκπαίδευση ουκρανών πιλότων στα F16.

Ολοκλήρωσης και άλλα σημαντικά στελέχη. Ο Ζελένσκι παρουσίασε την κρίση ως απαραίτητο ανασηματισμό για την επιτυχία του «σχεδίου Νίκης» που παρουσίασε στους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Ένα «σχέδιο εξαναγκασμού της Ρωσίας σε ειρήνευση», για το οποίο ζητά την έγκρισή του από τις ΗΠΑ. Οι διαρροές για αυτό το σχέδιο μιλάνε για: αποστολή βαρέων όπλων και πυραύλων μεγάλου βεληνεκούς και άδεια χρήσης τους για πλήγματα στο εσωτερικό της Ρωσίας. Προτεινόμενοι στόχοι, η Μόσχα και η Πετρούπολη, η γέφυρα Κερτς που ενώνει Κριμαία με Ρωσία, η Σεβαστούπολη στην Κριμαία, ο ρωσικός στόλος στο Νοβοροσίσκ, εργοστάσια όπλων και σημαντικοί κόμβοι μεταφοράς. Ακόμα, τη συμμετοχή νατοϊκών δυνάμεων στην αεράμυνα της Ουκρανίας με αεροπλάνα και μονάδες αεράμυνας και την άμεση ένταξη της Ουκρανίας στο NATO!

Αυτό το σχέδιο συζητιέται, την ώρα που η ουκρανική κοινή γνώμη – υπό το βάρος 200 χιλιάδων νεκρών στρατιωτών και συντριπτικών καταστροφών – έχει περιορίσει την εμπιστοσύνη της στον Ζελένσκι από το 80% στο 45% και ακούγονται σενάρια για εκλογές το 2025, ώστε να εδραιωθεί/νομιμοποιηθεί η εξουσία του.

Ένα σκοτεινό κομμάτι αυτού του σχεδίου είναι η πιθανή απειλή τα βομβαρδισμού των πυρηνικών εγκαταστάσεων της Ρωσίας, ώστε να διασπείρουν χάος στο εσωτερικό της. Όλοι περιμένουν τις αποφάσεις των αμερικανών ιμπεριαλιστών που είναι όμως διαιρεμένοι και αναμένουν αναγκαστικά το αποτέλεσμα των προεδρικών εκλογών τον Νοέμβριο.

Ο Μπάιντεν δεν έδωσε μια ανοικτή άδεια στον Ζελένσκι να προχωρήσει τα σχέδιά του, τουλάχιστον δημόσια. Όμως, ενέκρινε νέο πακέτο στρατιωτικής βοήθειας 8 δισ. που περιλαμβάνει patriot και βόμβες ακριβείας με βεληνεκές 130 χιλιομέτρων και

εκπαίδευση ουκρανών πιλότων στα F16. Τον Οκτώβρη θα καλέσουν στη Γερμανία νέα σύσκεψη συμμάχων για ενίσχυση της Ουκρανίας (οι ΗΠΑ έχουν δώσει στρατιωτική βοήθεια άνω των 175 δισ. ως τώρα). Ξεχωρίζουν οι διαρκείς επιθέσεις σε Κίνα και Ιράν, που τις κατηγορούν πως προμηθεύουν τη Ρωσία με οπλισμό και ευθύνονται για τη συνέχιση του πολέμου! Ενώ ενισχύουν την παρουσία τους στον Ειρηνικό με την ομάδα QUAD (ΗΠΑ, Αυστραλία, Ινδία, Ιαπωνία), την εγκατάσταση του πυραυλικού συστήματος TYPHOON στις Φιλιππίνες και τη στρατιωτική ενίσχυση της Ταϊβάν, παρά τις σφοδρές αντιδράσεις της Κίνας.

Ωστόσο η βαθιά πολιτική κρίση που διαιρεί το εσωτερικό τους και εκφράζεται με τις δηλώσεις Τράμπ για άμεσο τερματισμό του Πολέμου στην Ουκρανία αν εκλεγεί, είναι δείγμα του στρατηγικού αδιεξόδου που βρίσκονται. Αδυνατώντας να σταματήσουν την υποβάθμισή τους έναντι των ανατολικών ανταγωνιστών, ακόμα και με την ως τώρα καταφυγή τους στα όπλα. (βλ. νατοποίηση Ουκρανίας, επίθεση Ισραήλ σε Γάζα-Λίβανο). Ενδεικτική της έντασης της ενδοαστικής σύγκρουσης στις ΗΠΑ είναι η δεύτερη ένοπλη επίθεση στον Τράμπ από φανατικό φιλοουκρανό.

Η ΕΕ, ακολουθώντας τις ΗΠΑ, ενέκρινε νέα δάνεια ύψους 35 δισ. προς την Ουκρανία χρησιμοποιώντας τα δεσμευμένα ρωσικά αποθεματικά – στοχεύει στην παράδοση 1 εκατ. βλημάτων πυροβολικού και την εκπαίδευση 75 χιλ. ουκρανών στρατιωτών ως το τέλος του χρόνου – ενισχύει με κάθε τρόπο την πολεμική της βιομηχανία (θα επιχορηγηθεί με 500 δισ. τα επόμενα 10 χρόνια). Βρετανία και Γαλλία που έχουν προμηθεύσει και αυτοί με πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς την Ουκρανία, δίνουν άδεια για χτυπήματά τους στο εσωτερικό της Ρωσίας. Ενώ σε ρόλο «λαγού» το Ευρωκοινοβούλιο ενέκρινε κατάπτυστο φιλοπόλεμο ψήφισμα,

που εγκρίνει και προσυπογράφει όλες τις απαιτήσεις της Ουκρανίας για κλιμάκωση του πολέμου.

Ο ελληνικός καπιταλισμός, υποτακτικός σε ΗΠΑ και ΕΕ, οργανώνει τη νατοϊκή αεροπορική άσκηση «Ramstein Flag 24» στην Ανδραβίδα, στέλνει τη φρεγάτα «ΣΠΕΤΣΑΙ» στην επιχείρηση ASPIDES ενάντια στους Χούθι της Υεμένης, στηρίζει αδιάλειπτα τους δολοφόνους του Ισραήλ, κι αν ακολουθήσει τις δεσμεύσεις ως μέλος του NATO και ΕΕ για ενίσχυση της Ουκρανίας θα πρέπει να πληρώσει 5 δισ. τα επόμενα χρόνια, ενώ το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων καταρρέει! Επίσης, η Ελλάδα φιγουράρει στη λίστα με τις 47 χώρες που χαρακτήρισε η Ρωσία ως εχθρικές δυνάμεις (από την ΕΕ δεν είναι Σλοβακία-Ουγγαρία, όπως και η Τουρκία από μέλη του NATO).

Το ανατολικό ιμπεριαλιστικό μπλοκ

Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός προειδοποίησε το NATO πως η χρήση δυτικών πυραύλων για χτυπήματα στο εσωτερικό του θα θεωρηθεί κήρυξη πολέμου από αυτές τις δυνάμεις. Την ίδια προειδοποίηση έκανε για πιθανό χτύπημα στην σύμμαχό του Λευκορωσία. Μπροστά στο ενδεχόμενο κλιμάκωσης, αναθεώρησε το πυρηνικό του δόγμα δικαιολογώντας πυρηνικό χτύπημα ακόμα και ενάντια σε μια μαζική επίθεση με συμβατικά όπλα. Συστηματοποιεί τις κοινές ασκήσεις με το κινεζικό ναυτικό και στρατό και τη συνεργασία με Β. Κορέα-Ιράν. Στις 25/10 στο Καζάν της Ρωσίας θα γίνει η επόμενη σύνοδος των BRICS (αποτελούν το 1/3 της παγκόσμιας οικονομίας) με τη συμμετοχή των νέων μελών (Σαουδική Αραβία, Αίγυπτος, Ιράν, Αιθιοπία, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα), ενώ θα συμμετέχουν Τουρκία, Αζερμπαϊτζάν και θα παρακολουθούν άλλες 30 χώρες. Νέοι αγωγοί προς Κίνα και Ιράν είναι στα σχέδια, συναντήσεις με Σερβία και Τουρκία εμβάθυναν τις σχέσεις τους, δημιουργούν

υποδομές υγροποίησης φυσικού αερίου στην Αρκτική, ενώ διοργάνωσαν Ανατολικό Οικονομικό Φόρουμ στο Βλαδιβοστόκ με συμμετοχή πάνω από 70 κρατών και 60 δισ. εμπορικές συμφωνίες, στο οποίο ο Πούτιν διατύπωσε την πολιτική του για τις χώρες του «Παγκόσμιου Νότου» που πρέπει να διασφαλίσουν την οικονομική και γεωστρατηγική τους ηγεσία από την Αφρική και την Ασία ως την Αρκτική. Η πολεμική και οικονομική εκστρατεία του Πούτιν συνδυάζεται με την καταστολή φιλειρηνικών φωνών στο εσωτερικό (βλ. απόλυση, δίωξη εκπαιδευτικών που εκφράζονται ενάντια στην επίθεση στην Ουκρανία).

Ο κινεζικός γίγαντας στηρίζει τη Ρωσία και ετοιμάζει με τη Βραζιλία την κατάθεση ειρηνευτικού σχεδίου που λένε πως έχει την έγκριση 110 κρατών. Ενισχύει διαρκώς τους πολεμικούς του εξοπλισμούς (αύξηση των στρατιωτικών δαπανών από το 1992 ως το 2020 κατά 790%) και έκανε την πρώτη δοκιμή βαλλιστικού διηπειρωτικού πυραύλου με βεληνεκές 12 έως 15 χιλ. χιλιόμετρα, μετά από 40 χρόνια. Εντατικοποιεί τις σχέσεις με Τουρκία (κατασκευή κινεζικού εργοστασίου ηλεκτρικών οχημάτων στην Τουρκία) και άλλες σημαντικές χώρες. Ανακοίνωσε κυρώσεις για 9 αμερικανικές εταιρείες που εξοπλίζουν την Ταϊβάν.

Τα πόνια στην παγκόσμια σκακιέρα της ενδοϊμπεριαλιστικής σύγκρουσης κινούνται. Όποιο και αν είναι το βραχυχρόνιο πλάνο για το Ουκρανικό (πάγωμα ή κλιμάκωση) που εξαρτάται και από τις αμερικανικές εκλογές, η πορεία προς έναν Γ' Παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο είναι προδιαγεγραμμένη.

Μόνο η αγωνιστική οργάνωση και δράση της παγκόσμιας εργατικής τάξης, με ένα αντιπολεμικό κίνημα που θα εξυπηρετεί τα ταξικά της συμφέροντα, μπορεί να ανατρέψει αυτή την καταστροφική εξέλιξη.

■ Άγγελος Φουρντοζής

80 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ:

Η «κλεμμένη» νίκη

Στις 12 Οκτωβρίου συμπληρώνονται 80 χρόνια από την απελευθέρωση της Αθήνας από τους Ναζί το 1944. Μια επέτειος υποτιμημένη σκόπιμα από το αστικό κράτος, καθώς στην κατοχή η αστική τάξη, τα κόμματά της και οι πολιτικοί της δεν έχουν να επιδείξουν και πολλά για την λεγόμενη «εθνική αντίσταση» στους κατακτητές Ναζί. Ένα μέρος της αστικής τάξης είτε εγκατέλειψε τη χώρα με την εξόριστη κυβέρνηση στο Κάιρο, μαζί και ο βασιλιάς, είτε συνεργάστηκε στο μεγαλύτερο μέρος της με τους Γερμανούς και οι πολιτικοί της συμμετείχαν στις δωσιλογικές κυβερνήσεις. Η κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» του Γεωργίου Παπανδρέου βρισκόταν στην Ιταλία, όπου έφτασε στις αρχές Σεπτεμβρίου μετά από παρότρυνση του Τσόρτσιλ, που υποσχέθηκε στον Παπανδρέου ότι τα βρετανικά στρατεύματα θα συμμετείχαν στην απελευθέρωση της Ελλάδας. Το κράτος χωρίς εθνικό στρατό βρισκόταν σε διάλυση με την αποχώρηση των γερμανικών στρατευμάτων, τα βρετανικά στρατεύματα ήταν ελάχιστα ακόμη μέσα στη χώρα. Από την άλλη το ΕΑΜ (Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο) και ο ΕΛΑΣ (Ελληνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός) έλεγχαν το σύνολο περίπου της ελληνικής επικράτειας, διέθεταν 100.000 ένοπλους. Στη χώρα είχε δημιουργηθεί ένα κενό εξουσίας και ο ένοπλος λαός είχε την ευκαιρία να καταλάβει την εξουσία. Μια τέτοια ιστορική στιγμή δεν είναι λοιπόν δυνατόν να αποτελεί μια επέτειο για το αστικό κράτος και την αστική τάξη που θα πρέπει να προβάλλεται. Γι' αυτό και ενώ σε όλες τις χώρες γιορτάζεται η λήξη του μεγαλύτερου σφαγείου που είχε ζήσει μέχρι τότε η ανθρωπότητα, του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, και η ήττα των Ναζί, στην Ελλάδα γιορτάζεται η έναρξη του την 28η Οκτωβρίου 1940 και το «ΟΧΙ» που υποτίθεται είπε ο δικτάτορας Μεταξάς.

Τα γεγονότα

«Τις τελευταίες εβδομάδες του Σεπτεμβρίου, ένα ξεσκήωμα της Αθήνας θα έριχνε τους Γερμανούς σε απύθμενο χάος. Οι υπηρεσίες του Ράιχ αναπτύσσουν πυρετική δραστηριότητα για να

προετοιμάσουν τη διαδοχή της εξουσίας στους Βρετανούς και να εξασφαλίσουν την έξοδό τους από τη χώρα»¹.

Πράγματι το καλοκαίρι του 1944 τα γερμανικά στρατεύματα στην Ελλάδα και τα Βαλκάνια αντιμετώπιζαν το πρόβλημα να αποκοπούν και να μην έχουν οδό διαφυγής, καθώς οι Ρώσοι στο τέλος Αυγούστου κατέλαβαν το Βουκουρέστι, στις 6 Σεπτεμβρίου θα φτάσουν στα Γιουγκοσλαβικά σύνορα. Οι Γερμανοί θα αποχωρήσουν από την Βουλγαρία τον Σεπτέμβριο και θα πρέπει να αποχωρήσουν άμεσα και από την Ελλάδα για να μην εγκλωβιστούν. Θα ξεκινήσουν την αποχώρηση των στρατευμάτων τους από την Πελοπόννησο στις αρχές Σεπτεμβρίου για να ολοκληρωθεί στο τέλος του μήνα. Στο μεταξύ προέβαιναν σε σκληρά αντίποινα με τραγικό παράδειγμα τη σφαγή 270 κατοίκων στο Δίστομο «μια από τις χειρότερες ωμότητες ολόκληρου του πολέμου» σύμφωνα με τον ιστορικό Mark Mazower στις 10 Ιουνίου 1944.

«Οι Γερμανοί εγκαταλείπουν την Αθήνα και τη Νότια Ελλάδα με ατελείωτες εφοδιοπομπές. Ο Ιωαννίδης δια μέσου του στρατηγού Τσαμάκου διατάζει συγκέντρωση στην έξοδο της πόλης 10 συνταγμάτων (4.000 άντρες) του ΕΛΑΣ»². Παρά τις μικροσυγκρούσεις δεν θα έρθει ποτέ διαταγή για επίθεση στις δυνάμεις των Γερμανών και οι γερμανικές εφοδιοπομπές θα περνούν μπροστά στα μάτια των ανταρτών. Και ενώ αυτή η εξαντλητική ενέδρα συνεχίζεται άσκοπα επί έντεκα μέρες, στις 12 Οκτωβρίου ο Σιάντος μέλος της Κ.Ε. του ΚΚΕ με τον Ποπώφ σοβιετικό πρόεδρο θα επισκεφτούν το σημείο χωρίς να φέρουν εννοείται κανένα σύνθημα επίθεσης. Αντίθετα μετά την είδηση για την απελευθέρωση της Αθήνας το ίδιο βράδυ ο Σιάντος θα δώσει εντολή στους αντάρτες να μην μπουκ στην Αθήνα. Ο κύβος είχε ριχτεί άλλωστε με τη Διάσκεψη της Μόσχας στις 9 Οκτωβρίου 1944, γνωστή και ως «συμφωνία των ποσοστών» μεταξύ Στάλιν - Τσόρτσιλ για τις σφαίρες επιρροής της Νοτιοανατολικής Ευρώπης σύμφωνα με την οποία η Ελλάδα ανήκε κατά 90% στη σφαίρα επιρροής των Βρετανών. Έτσι οι Γερμανοί με

την βοήθεια του ΚΚΕ που υπακούει στην κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» και στη Μόσχα που δεν δίνει το σύνθημα της επίθεσης, θα φύγουν από τη χώρα, αφού στο μεταξύ θα προβούν στις βαρβαρότητες των αντιποινών όπως το μπλόκο της εργατικής συνοικίας της Κοκκινιάς στις 17 Αυγούστου 1944 όπου και συγκέντρωσαν στην πλατεία Οσίας Ξένης 20.000, εκτέλεσαν δεκάδες μπροστά στα μάτια των δικών τους, έκλεισαν στο στρατόπεδο του Χαϊδαρίου 8.000 και 1.000 τους έστειλαν στα κάτεργα της Γερμανίας. Συνολικά οι νεκροί από τη θηριωδία του μπλόκου της Κοκκινιάς ήταν 315. Ακόμη και την τελευταία ημέρα της αποχώρησής τους στο Κερασίσι στις 13 Οκτώβρη οι Γερμανοί επιχειρήσαν να καταστρέψουν το εργοστάσιο της Ηλεκτρικής. Χάρη στη μάχη που έδωσαν οι εργάτες, ο ΕΛΑΣ, αλλά και μαζικά οι κάτοικοι της περιοχής σώθηκε το μόνο εργοστάσιο που ηλεκτροδοτούσε την Αθήνα.

Η κλεμμένη νίκη

Σε αυτό το κρίσιμο χρονικό διάστημα και μέχρι οι Βρετανοί να μπορέσουν να επέμβουν προς όφελος των ιμπεριαλιστικών τους συμφερόντων και των συμφερόντων της ελληνικής αστικής τάξης, η ηγεσία του ΚΚΕ θα συνεχίσει να διαπράττει μια σειρά από πολιτικά εγκλήματα. Άφησε τα γερμανικά στρατεύματα να αποχωρήσουν και έδωσε στους Άγγλους και την «κυβέρνηση εθνικής ενότητας» τον χρόνο και την εξουσία, που η τελευταία δεν είχε σε καμιά περίπτωση, να αντεπιτεθούν στο κίνημα. Εγκλήματα που θα ξεκινήσουν στη συγκεκριμένη περίοδο όταν έθεσε σαν στόχο του ένοπλου αντικαπιταλιστικού στη βάση του κινήματος την «εθνική απελευθέρωση», την πάλη «ενάντια στον φασισμό» μαζί με τους «συμμάχους Άγγλους», υποτίθεται «δημοκρατικούς ιμπεριαλιστές», και την «ομαλή δημοκρατική εξέλιξη» σε συμμαχία με την υποτιθέμενη «δημοκρατική αστική τάξη» και τα κόμματά της. Οι τροτσκιστές προειδοποιούσαν από τότε για την προδοτική αυτή πολιτική για τα άμεσα και ιστορικά συμφέροντα της εργατικής τάξης: «Η συμμετοχή της

Σοβιετικής Ένωσης στον πόλεμο δεν αλλάζει καθόλου τον ιμπεριαλιστικό του χαρακτήρα. Οι Αγγλοσάξονες θα 'ρθούν, αλλά όχι για να μας απελευθερώσουν ... για να βοηθήσουν τη σύμμαχό τους ελληνική μπουρζουαζία να ξαναπάρει στα χέρια της την κρατική εξουσία, για να μας φέρουν τον Γεώργιο Γλύξμπουργκ. Σαν έρθουν θα 'ρθούν για ν' αντικαταστήσουν τον ένα ζυγό με τον άλλο. Οι μεγάλες μάζες των εκμεταλλεζόμενων της χώρας μας, δεν έχουνε τίποτε να περιμένουν από τους Αγγλοσάξονες. Μόνο συμφορές και νέα δεσμά. Τους κινδύνους που γεννάει μια μελλοντική απόβασή τους πρέπει να τους αντιμετωπίσουν δραστήρια και ενεργητικά.» («Προλετάριος» Γενάρης 1943)³. Και ακόμη: «Υπό την επίδραση της κατάρρευσης του καπιταλιστικού συστήματος και μέσα στις ιδιαίτερες συνθήκες του πολέμου και της ξένης ιμπεριαλιστικής καταπίεσης που μετατρέψανε σε πραγματική κόλαση τη ζωή των λαϊκών μαζών, ένα πλατύ και ορμητικό λαϊκό κίνημα ανδρώθηκε, κίνημα που εκφράζει όλο το απέραντο μίσος και την αγανάκτηση των εργαζομένων ενάντια στους εξαθλιωτικούς όρους της διαβίωσης τους μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα και τους πόθους τους για μια ριζική κοινωνική μεταβολή. Το κίνημα αυτό (το ΕΑΜ) αδυνατεί να πάρει ένα καθαρό, συνεπή και συνειδητό ταξικό χαρακτήρα χάρη στην επίδραση του ως τα κόκκαλα εκφυλισμένου σταλινικού κόμματος και όλων των άλλων πρακτόρων του κεφαλαίου μέσα στο εργατικό στρατόπεδο που χύνουνε το εθνικιστικό τους δηλητήριο και καλλιεργούνε τις πιο επικίνδυνες αυταπάτες για εθνική ενότητα και λαϊκές δημοκρατίες. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες η τελική μας ήττα στις μεγάλες ταξικές συγκρούσεις που πλησιάζουν κατανάει αναπόφευχτη. Μόνο με την εγκατάλειψη των εθνικιστικών αυταπατών και την υιοθέτηση μιας ταξικής πολιτικής μπορεί να μας οδηγήσει στη νίκη. Όχι λοιπόν Εθνικό Μέτωπο αλλά Ταξικό Μέτωπο των Εργαζομένων, παρόμοια όπως η μπουρζουαζία πραγματοποίησε το δικό της. Όχι αγώνας για «εθνική» απελευθέρωση, αλλά αγώνας για ταξική απελευθέρωση.»⁴

Το ΚΚΕ στη βάση αυτή της πολιτικής του θα οδηγηθεί στην ταξική συνεργασία και με το Συνέδριο του Λιβάνου τον Μάιο του 1944 θα συμμετάσχει με ποσοστό 25% των υπουργών στην κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» του Γ. Παπανδρέου. Μεταξύ άλλων η συμφωνία προέβλεπε την δημιουργία εθνικού στρατού και την εξασφάλιση «κατά την προσεχή από κοινού μετά των συμμαχικών δυνάμεων απελευθέρωσιν της πατρίδας, της τάξεως και της ελευθερίας του Ελληνικού Λαού, εις τρόπον ώστε, απηλλαγμένος και υλικής και ψυχολογικής βία, να αποφασίση κυριάρχως και δια το πολίτευμα και δια το κοινωνικό καθεστώς και δια την κυβέρνησιν της αρεσκείας του». Συμφωνία που σεβάστηκε απόλυτα το ΚΚΕ και απλώς γκρίνιαξε για το ποσοστό των υπουργών στην κυβέρνηση.

Πολύ γρήγορα το ΚΚΕ θα κατακυλίσει ακόμη περισσότερο στη Συμφωνία της Καζέρτας τον Σεπτέμβριο όπου και παρέδωσαν την ηγεσία των αντάρτικων σωμάτων στην κυβέρνηση Παπανδρέου και δια μέσου αυτής στον άγγλο στρατηγό Σκόμπυ. Για τα Τάγματα Ασφαλείας προέβλεπε ότι θα χαρακτηριστούν εχθρικοί σχηματισμοί εκτός εάν παραδοθούν στους Άγγλους, όπως κι έκαναν για να τα προστατέψουν οι τελευταίοι και να τα ρίξουν στη συνέχεια στον «πόλεμο ενάντια στον μολοσεβικισμό», όπως άλλωστε ήταν ο στόχος της ανάπτυξής τους από τους Γερμανούς και την δωσίλογη κυβέρνηση Ράλλη.

Τέλος το ΚΚΕ θα ολοκληρώσει την πολιτική της προδοσίας και της ήττας του κινήματος με την Συμφωνία της Βάρκιζας τον Φεβρουάριο του 1945 με την παράδοση των όπλων την ώρα που ακόμη κρατούσε έναν στρατό 75.000 και ήλεγχε τα 3/5 της ελληνικής επικράτειας. Μεσολάβησε βέβαια ο αιματοβαμμένος Δεκέμβριος του 1944 στην Αθήνα.

■ Σοφία Καρασαρλίδου

1. Οι Καπετάνιοι, ο Ελληνικός εμφύλιος 193-1949, Eudes, Dominiqne, εκδ. Εξάντας, 1974.
2. Στο ίδιο
3. Ο Τροτσκισμός και η εποχή μας, Χρ. Αναστασιάδης, εκδ. Εργατική Πάλη
4. Στο ίδιο

1934 - 1974 - 2024: 90 χρόνια ΟΚΔΕ

Παλεύουμε με μια Αριστερά Επαναστατική

Ανασυγκροτούμε την 4η Διεθνή

Για τη νίκη της Εργατικής Τάξης - Για τη μόνη λύση, τον Σοσιαλισμό

Φέτος συμπληρώνονται 90 χρόνια από την ίδρυση της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ) και την συγκρότηση του Τροτσκιστικού ρεύματος στην Ελλάδα. Στη διάρκεια αυτών των εννιά δεκαετιών, οι αγωνιστές της ΟΚΔΕ δεν έχουν λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναντιστάση του εργατικού κινήματος, αποτελώντας την παλαιότερη και πιο ιστορική οργάνωση της Επαναστατικής Αριστεράς στην Ελλάδα.

ΟΚΔΕ: ο θεματοφύλακας του επαναστατικού μαρξισμού στην Ελλάδα

Οι ρίζες του ελληνικού τροτσκισμού και της ΟΚΔΕ βρίσκονται στην περίοδο του Μεσοπολέμου και στην επαναστατική τάση στο εσωτερικό του ΚΚΕ που συγκρούστηκε με τον σταλινικό εκφυλισμό του κόμματος και συγκρότησε την Αριστερή Αντιπολίτευση (περιοδικό Σπάρτακος). Με ηγέτη τον Παντελή Πουλιόπουλο οι επαναστάτες προσπάθησαν να ερμηνεύσουν την οικονομική και πολιτική κατάσταση της χώρας χαράσσοντας τα καθήκοντα του ελληνικού προλεταριάτου. Υπερασπίστηκαν τις παραδόσεις του λενινισμού και την αναγκαιότητα της επανάστασης. Συνδέθηκαν με την Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση και υιοθέτησαν τις αναλύσεις του Λέων Τρότσκι (διαρκής επανάσταση, χαρακτήρας της ΕΣΣΔ κ.ά.). Σταθμός ήταν η συμβολή του Π. Πουλιόπουλου με το βιβλίο «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;» (και σειρά άρθρων, μελετών κ.λπ.), που αποτέλεσε για πολλές δεκαετίες την καλύτερη μαρξιστική ανάλυση του ελληνικού καπιταλισμού. Με την ενοποίηση της Ομάδας Σπάρτακος και μελών του «Αρχείου του Μαρξισμού» θα ιδρυθεί το 1934 η ΟΚΔΕ (αργότερα τμήμα της 4ης Διεθνούς).

Οι τροτσκιστές συμμετείχαν αποφασιστικά σε όλους τους μεγάλους αγώνες της περιόδου (Μάης '36, Δεκεμβριανά '44, Ελληνική Επανάσταση 1943-49), πληρώνοντας βαρύ φόρο αίματος με εκατοντάδες θύματα, από το αστικό κράτος, τους σταλινικούς και τους φασίστες. Το 1946, οι τροτσκιστές ενοποιούνται στο ΚΔΚΕ (ελληνικό τμήμα της 4ης Διεθνούς), με όργανο την Εργατική Πάλη.

Στην περίοδο του μετεμφυλιακού κράτους, οι αγωνιστές του ΚΔΚΕ διαδραματίζουν ενεργό ρόλο στις απεργίες των οικοδόμων 1960-61, στο «κίνημα των 115 Σωματείων», στα Ιουλιανά '65 κ.λπ. Από το 1959 εκδίδουν το Μαρξιστικό Δελτίο, που μαζί με την μηνιαία Εργατική Πάλη κυκλοφορούν παράνομα. Εργάζονται για την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος και συνεισφέ-

2ήμερο Εκδηλώσεων

Νομική Αθήνας

Σάββατο 12/10

19:00: Προβολή - Μουσική βραδιά

Κυριακή 13/10

10:00 - 12:00: «Η συμβολή του τροτσκισμού στην ταξική πάλη, τη μαρξιστική θεωρία και τη λογοτεχνία»

Αλέξης Μπρέντας (ΟΚΔΕ)

Δημήτρης Κατσορίδας (επιστημονικός συνεργάτης ΙΝΕ ΓΣΕΕ)

Νίκος Γιαννόπουλος (Δίκτυο για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα)

Σοφία Καρασαρλίδου (ΟΚΔΕ)

12:00 - 14:00: «Οικονομική και πολιτική ανάλυση των τροτσκιστών για τον ελληνικό καπιταλισμό»

Σταύρος Σκεύος (ΟΚΔΕ)

Νίκος Στραβελάκης (οικονομολόγος ΕΚΠΑ)

Ηλίας Ιωακείμογλου (οικονομικός αναλυτής)

Ηρακλής Χριστοφορίδης (ΟΚΔΕ)

ρουσαν αποφασιστικά στη διάδοση των αναλύσεων και αποφάσεων της 4ης Διεθνούς για τον μεταπολεμικό καπιταλισμό, τα αίτια και τις προοπτικές της κρίσης του σταλινισμού, τις επαναστάσεις σε Κούβα, Αλγερία, Βιετνάμ κ.λπ. Καθοριστικός ήταν ο ρόλος τους στην Εξέγερση του Νοέμβρη 1973. Με σημαντική συμβολή τους, ιδιαίτερα η Εργατική Συνέλευση θα αποτελέσει ουσιαστικά το οργανωτικό και κυρίως πολιτικό κέντρο της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου, συμβάλλοντας καθοριστικά στην ηγεμονία της ριζοσπαστικής γραμμής της σύγκρουσης με τη χούντα.

Η συμβολή της ΟΚΔΕ στη Μεταπολίτευση

Μετά την πτώση της χούντας, η ΟΚΔΕ, ως συνέχεια και ανασυγκρότηση του ΚΔΚΕ, ενισχύει τον πολιτικό, προγραμματικό και πρακτικό εξοπλισμό του προλεταριάτου και της πλατιάς πρωτοπορίας:

- Το μακρύ κύμα κάμψης της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας απ' τα μέσα της δεκαετίας του '70. Η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού και η σταδιακή εξέλιξή της στη σημερινή χρεοκοπία.

- Την υπεράσπιση και ανάδειξη «για ποιον σοσιαλισμό παλεύουμε», ιδιαίτερα μετά τις τραυματικές εμπειρίες του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Η ΟΚΔΕ είναι η πρώτη οργάνωση (και ακόμα μέχρι σήμερα σχεδόν η μόνη) που πήρε καθαρή θέση υπέρ της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας, μια μεγάλη προγραμματική κατάκτηση του ρεύματος της 4ης Διεθνούς, αναπόσπαστο κομμάτι της πάλης για την αποκατάσταση της αίγλης του Σοσιαλισμού στην εργατική τάξη και τη νεολαία.

- Την καλλιέργεια συντροφικών σχέσεων στο εσωτερικό του κινήματος και μιας κουλτούρας διαλόγου και ενωτικής δράσης, βασισμένης στις αρχές του Ενιαίου Μετώπου

και της Εργατικής Δημοκρατίας. Στη Μεταπολίτευση θα είναι από τις πρωτοπόρες δυνάμεις που θα επιμείνουν και τελικά θα επιβάλουν αυτή την πολιτική και πρακτική.

- Με την θεωρητική παραγωγή και ιδιαίτερα τις Εκδόσεις «Εργατική Πάλη» θα συνεχίσει την προσπάθεια για την ανάπτυξη της μαρξιστικής σκέψης και τη διαπαιδαγώγηση της εργατικής τάξης πάνω στον επιστημονικό σοσιαλισμό/μαρξισμό.

- Την κατανόηση των αιτιών της εκφυλιστικής πορείας που γνώρισε η 4η Διεθνή, ιδιαίτερα μετά το 1990 και τη συνειδητή και επίμονη προσπάθεια για ανασυγκρότηση του τεταρτοδιεθνιστικού ρεύματος σε παγκόσμιο επίπεδο.

Η συμβολή της ΟΚΔΕ στην ανάπτυξη της αυτοοργάνωσης, της συγκρότησης και ριζοσπαστικοποίησης της εργατικής τάξης

Ενδεικτικά αναφέρουμε:

- Τους ριζοσπαστικούς αγώνες και το εργοστασιακό κίνημα της πρώτης περιόδου της Μεταπολίτευσης. Τις μαχητικές συγκρούσεις της 25ης Μάη 1976, όπου ο ρόλος των επαναστατών προκάλεσε λυσοσασμένες λασπολογίες («αριστεροχουντικοί» κ.ά.) απ' τα δύο ΚΚΕ. Την υπεράσπιση των ακροαριστερών αγωνιστών και οργανώσεων στις συγκρούσεις ενάντια στον νόμο 330/76.

- Τους αγώνες του φοιτητικού και νεολαιίστικου κινήματος (καταλήψεις 1979, 1987, 1990-91, 2006-07, 2024 κ.ά.).

- Τους εργατικούς αγώνες ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό. Η ΟΚΔΕ πρωτοστατεί στην κατάληψη του υπουργείου Β. Ελλάδας (1990) και στο σπάσιμο της απαγόρευσης της πορείας στη ΔΕΘ (1993).

- Όλους τους αγώνες απ' τα μέσα της δεκαετίας του '90 μέχρι τις μέρες μας όπως συγκρούσεις ενάντια στο

«διαγωνισμό της ντροπής» (1998), πλήθος εργατικών αγώνων και δημιουργία νέων σωματείων, αντιπαγκοσμιοποιητικό και αντιπολεμικό κίνημα (στο κίνημα του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ), Δεκέμβρης 2008. «Κοινωνικός πόλεμος» 2010-12, με αποκορύφωμα το κίνημα των «πλατειών», την 12η Φλεβάρη 2012, υπεράσπιση των μετέπειτα αγώνων (ΕΡΤ, καθαρίστριες, αγώνας των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση, υπεράσπιση του «ΟΧΙ» στο δημοψήφισμα του Ιουλίου 2015, ενάντια στις Ιδιωτικοποιήσεις και τις χουνταπαγορεύσεις κατά την περίοδο της πανδημίας, ενάντια στην κατάργηση του ασύλου, τις συγχωνεύσεις/κλείσιμο σχολών και την ίδρυση ιδιωτικών ΑΕΙ κ.ά.). Οργάνωσε μια σειρά από εργατικούς αγώνες σε χώρους δουλειάς, παλεύοντας για αυξήσεις μισθών και συλλογικές συμβάσεις, ενάντια στις απολύσεις και στις ελαστικές σχέσεις εργασίας κ.λπ.

Φτώχεια, Πόλεμος, Καταστολή, Περιβαλλοντική Καταστροφή, Πολιτική Σήψη: Μόνη λύση, ο Σοσιαλισμός!

Εννιά δεκαετίες από την ίδρυση της ΟΚΔΕ, το θεωρητικό έργο, οι αρχές και η πολιτική πρακτική που οι επαναστάτες μαρξιστές/τροτσκιστές κληροδότησαν στο εργατικό κίνημα αποκτάει σήμερα ιδιαίτερη βαρύτητα.

Οι εργαζόμενοι, οι φτωχοί και οι άνεργοι πληρώνουμε με το ίδιο μας το αίμα, με την εκτόξευση της ακρίβειας, της φτώχειας και των ανισοτήτων, για να συντηρείται ο παρασιτισμός μιας χούφτας καπιταλιστών. Την ίδια στιγμή που οι λαοί παρακολουθούμε με κομμένη την ανάσα την γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού από το κράτος - δολοφόνο του Ισραήλ και τους δυτικούς ιμπεριαλιστές (ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ), οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί, η προσπάθεια περικύκλωσης Ρωσίας-Κίνας από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και τα δισεκατομμύρια που επενδύουν σε εξοπλισμούς φέρνουν τον κίνδυνο του πολέμου πολύ κοντά, απειλώντας την ανθρωπότητα με αφανισμό.

Σε όλο τον πλανήτη εγκαθιδρύονται βοναπαρτίστικα καθεστώτα - χούντες με κοινοβουλευτικό μανδύα. Οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι της αγοράς κυβερνούν με συνεχή πολιτικά και κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, καταπατούν μόνιμα τη λαϊκή βούληση, καταστέλλουν βάνουσα και ποινικοποιούν τα κινήματα και τους αγώνες σε όλες τις χώρες.

Στην Ελλάδα το καθεστώς Μητσοτάκη καταδικάζει την κοινωνία στην ακρίβεια, τη φτώχεια και τη διάλυση: ήδη 1 στα 4 νοικοκυριά βρίσκονται στο όριο της φτώχειας, ο μισθός μετά βίας φτάνει μέχρι τα μέσα

του μήνα και οι σταθερά άνεργοι ξεπερνούν το 1 εκατ. Ξεπουλούν τα πάντα σε εργολάβους και ιδιώτες - αρπακτικά με τραγικές συνέπειες, ενώ επιδίδονται διαρκώς σε μια σειρά από σκάνδαλα. Ευθύνονται για ένα σωρό «επιτελικά» εγκλήματα: πυρκαγιές, πλημμύρες, Τέμπη και μένουν ατιμώρητοι. Επιβάλλουν ένα βάρβαρο **Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης** των εργαζομένων, καταργώντας μια σειρά από ιστορικά δικαιώματα, όπως το **5ήμερο/8ωρο, η κυριακάτικη αργία** και το **δικαίωμα στην απεργία**, ξαναγράφοντας ουσιαστικά το εργατικό δίκαιο με γνώμονα το «νόμος είναι το δικίο του εργοδότη». Μετατρέπουν τη χώρα σε μια απέραντη βάση του ΝΑΤΟ, στέλνουν οπλισμό στο φασιστικό καθεστώς του Κιέβου, εμπλέκοντας ολοένα και πιο βαθιά τη χώρα μας στον πόλεμο. Ταυτόχρονα, οικοδομούν ένα μαύρο **Κράτος Έκτακτης Ανάγκης** στην προσπάθειά τους να βάλουν την ταξική πάλη στον γύψο και να τσακίσουν τους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας.

ΕΧΟΥΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ!

Με ταξική Ενότητα και Αγώνα -

με μια Αριστερά ΕΠΙΝΑΣΤΑΤΙΚΗ

Η ΟΚΔΕ παλεύει με όλες της τις δυνάμεις, με όπλο τη θεωρητική και πρακτική της εμπειρία για μια κοινωνία σοσιαλιστική, που θα λειτουργεί για την εξυπηρέτηση των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην ιστορική παρακμή και σήψη του καπιταλισμού.

Αυτό που λείπει σήμερα από τους αγώνες μας είναι μία επαναστατική δύναμη που δεν θα συμβιβάζεται με την πρώτη δυσκολία, δεν θα καλλιεργεί αυταπάτες για εύκολες λύσεις. Η ΟΚΔΕ αγωνίζεται για την ενότητα των αγώνων και των εργαζομένων, την ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος. Την επεξεργασία ενός Σχεδίου Σωτηρίας για την έξοδο από την καπιταλιστική κρίση και την επιβολή μιας Κυβέρνησης των Εργαζομένων, για μια κοινωνία σοσιαλιστική, με επίκεντρο τον άνθρωπο και τις ανάγκες του, με δημοκρατικό σχεδιασμό όλων των μεγάλων θεμάτων και επιλογών (ενεργειακών, περιβαλλοντικών, διεθνών σχέσεων κ.λπ.)

Καλούμε όλους τους εργαζόμενους, φτωχούς και καταπιεσμένους να συνεισφέρουν σε αυτή την προσπάθεια. Να δημιουργήσουμε εστίες αντίστασης παντού για να βάλουμε ένα τέλος στη καπιταλιστική βαρβαρότητα. Να παλέψουμε μέσα από τις γραμμές της ΟΚΔΕ οικοδομώντας το κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, το απαραίτητο εργαλείο για να νικήσουν οι αγώνες μας.

90 χρόνια ΟΚΔΕ

Από τον Β'ΠΠ μέχρι τη Μεταπολίτευση

Με αφορμή την επέτειο των 90 χρόνων από τη συγκρότηση του τροτσικιστικού ρεύματος στην Ελλάδα, η ΕΠ δημοσιεύει σε αυτό το φύλλο το δεύτερο από τη σειρά τριών άρθρων για την ιστορία της ΟΚΔΕ.

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Η προδοσία της ελληνικής επανάστασης του 1943-49

Το 1941, με την συνθηκολόγηση της Ελλάδας, η δικτατορία παρέδωσε τους φυλακισμένους και εξόριστους απευθείας στους φασίστες και στους ντόπιους συνεργάτες τους. Στην κατοχή, οι επαναστάτες μαρξιστές διατράνωναν πως η προδοτική πολιτική ηγεσία του ΚΚΕ, πιστή στις αποφάσεις της 6ης Ολομέλειας του 1934, μέσω του ΕΑΜ κινητοποιούσε τις εργατικές και αγροτικές μάζες με στόχο να διώξουν τον «ξένο κατακτητή» και να παραδώσουν έπειτα την εξουσία στην αστική τάξη.

Η δράση των τροτσικιστών και της ΕΟΚΔΕ του Πουλιόπουλου ήταν περιορισμένη, καθώς η πλειοψηφία τους βρισκόνταν στις φυλακές, απ' όπου αρκετοί οδηγήθηκαν στο εκτελεστικό απόσπασμα¹, άλλοι δολοφονήθηκαν από την ΟΠΛΑ2, κυρίως στα Δεκεμβριανά του '44, ενώ δεν ήταν λίγοι αυτοί που μπήκαν στην Αντίσταση, αλλά όταν ανακαλύφθηκαν, δολοφονήθηκαν από το ΚΚΕ. Όσοι, κατάφεραν να αποφύγουν ή δραπέτευσαν από τις φυλακές και την εξορία, συνέχιζαν να εκδίδουν παράνομα εφημερίδες και προκηρύξεις, κρατώντας ψηλά τη σημαία του προλεταριακού διεθνισμού, καλώντας τους εργάτες να παλέψουν για την σοσιαλιστική επανάσταση. Η προδοσία της ηγεσίας του ΚΚΕ σε Δεκεμβριανά και Βάρκιζα, εγκατέλειψε τους αγωνιστές στην βαρβαρότητα της αντίδρασης.

Το ενοποιητικό συνέδριο και η ίδρυση του ΚΔΚΕ

Μετά την Βάρκιζα, οι τροτσικιστικές οργανώσεις απέκτησαν ξανά επαφή με την 4η Διεθνή, η οποία άρχισε να τους εφοδιάζει με έντυπο υλικό, αποφάσεις συνεδρίων, βοηθώντας τους στην πορεία ενοποίησης. Πρώτο βήμα στάθηκε

η συγκρότηση του ΕΔΚΕ (Επαναστατικό Διεθνιστικό Κόμμα Ελλάδας), τον Μάρτιο του 1945, το οποίο προήλθε από την ενοποίηση του ΚΚΔΕ (ΕΟΚΔΕ), της ομάδας Καρλιάφτη (αποχώρησε από το ΔΕΚΕ) και άλλων τροτσικιστικών και αρχαιομαρξιστικών ομάδων, εκτός του ΔΕΚΕ του Στίνα. Το ΔΕΚΕ είχε εφημερίδα το *Εργατικό Μέτωπο* και το ΕΔΚΕ την εβδομαδιαία *Εργατική Πάλη*. Τον Σεπτέμβριο του '45 συγκροτήθηκε η «Οργανωτική Επιτροπή για τη σύσταση Ενοποιητικού Συνεδρίου» με τη συμμετοχή του ΕΔΚΕ, του ΔΕΚΕ, της ΠΕΔΚΚΕ Θεσ/νίκης και της ομάδας «Κόκκινη Σημαία». Ο προσυνεδριακός διάλογος μεταξύ των τριών βασικών τάσεων (Χ. Αναστασιάδη, Καρλιάφτη και Στίνα) έγινε μέσα από τις εφημερίδες των οργανώσεων και με εσωτερικά κείμενα.

Τελικά, στις 27 Ιούλη του 1946 πραγματοποιείται το ενοποιητικό συνέδριο σε μια χαράδρα στην Πεντέλη, με 2 εκπροσώπους της 4ης Διεθνούς, τους Σέρι Μάγκαν και Μιχάλη Ράπτη, όπου κατέληξε στην ίδρυση του Κομμουνιστικού Διεθνιστικού Κόμματος Ελλάδος (ΚΔΚΕ). Είναι μια κορυφαία στιγμή για το τροτσικιστικό κίνημα στην Ελλάδα. Για πρώτη φορά ενώνονται όλες οι δυνάμεις, όλων των τάσεων, σε μια ενιαία οργάνωση. Τον Οκτώβρη του 1946 διεξήχθησαν συζητήσεις, κατόπιν πρόσκλησης του ΚΚΕ με το ΚΔΚΕ στον κινηματογράφο «Ιρις» και στο θέατρο «Αλίκη». Οι συζητήσεις αυτές προέκυψαν λόγω της ενίσχυσης του τροτσικιστικού κινήματος και της δυσaréσκειας που επικρατούσε στις γραμμές του ΚΚΕ εξαιτίας της πολιτικής στάσης του με τη Βάρκιζα και τα Δεκεμβριανά. Όμως, όλες αυτές οι εξελίξεις συμπίπτουν με την αρχή του εμφυλίου, όπου πολλοί αγωνιστές του θα οδηγηθούν ξανά στις φυλακές και την εξορία.

Το μετεμφυλιακό κράτος και η ανάκαμψη των εργατικών αγώνων

Μετά την ήττα του εμφυλίου, επιβλήθηκε ένα σκληρό αντικομμουνιστικό καθεστώς, με χιλιάδες εξόριστους και φυλακισμένους, δολοφονίες και φρικαλεότητες που διήρκησαν μέχρι το '74. Καταργήθηκε κάθε ελευθερία, βγήκαν παράνομα τα κομμουνιστικά κόμματα και ο συνδικαλισμός. Τότε, αρχίζει η «χρυσή εικοσαετία» του ελληνικού καπιταλισμού, που θα γνωρίσει τεράστια ανάπτυξη, βασισμένη κυρίως στην άγρια υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων. Μισθοί πείνας, ακραία φτώχεια και εξαθλίωση, ενώ για να δουλέψει κάποιος, με εξαίρεση την οικοδομή, απαιτούνταν το «πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων».

Από το 1951, το ΚΔΚΕ συμμετείχε στο Κίνημα Ελεύθερου Συνδικαλισμού και αναπτύσσει ισχυρή συνδικαλιστική δράση σε λιθογράφους, ομοσπονδία Τύπου, οικοδόμους, λογιστές, ομοσπονδία ξύλου, τσαγκαράδες, λινοτύπες και βιβλιοδοτέες. Όμως, η δράση του δεν περιοριζόταν μόνο εκεί. Τεράστια είναι και η θεωρητική συμβολή του, μέσα από την παράνομη έκδοση της *Εργατικής Πάλης*, βιβλίων του Τρότσκι, αλλά και σημαντικών περιοδικών του ΚΔΚΕ, όπως: α) το *Μαρξιστικό Δελτίο*, το θεωρητικό περιοδικό, που κυκλοφορούσε από τον Δεκέμβρη του 1959 μέχρι την Χούντα, β) *Ο Λόγος μας*, με πολιτική ανάλυση για τη δράση του εργατικού κινήματος, ιστορικά ζητήματα, διεθνή ενημέρωση για τους αγώνες και γ) *ο Διανοούμενος*, που ήταν λογοτεχνικό.

Από το 1960, εμφανίζεται μια νέα γενιά αγωνιστών, που δεν έζησαν την ήττα του εμφυλίου και σμιλεύτηκαν από την κοινωνική δυσaréσκεια για το μετεμφυλιακό καθεστώς. Οι εργατικοί αγώνες αυξάνονται και ξεσπούν οι απεργίες των οικοδόμων 1960-61, το

«κίνημα των 115 σωματείων», τα «Ιουλιανά» κ.ά. Σε αυτούς τους αγώνες, το ΚΔΚΕ συμμετείχε ενεργά, παρά τις μικρές του δυνάμεις, παλεύοντας στην πρώτη γραμμή για την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, με την ενίσχυση της επαναστατικής πολιτικής. Το ΚΔΚΕ συγκρούστηκε σθεναρά με την Ένωση Κέντρου και την ρεφορμιστική ΕΔΑ/ΚΚΕ που πάσχιζε να εγκλωβίσει το κίνημα στον «εκδημοκρατισμό» του καθεστώτος. Η ανάπτυξη των αγώνων και οι ποιοτικές τομές που έφεραν, προκαλούσε ρωγμές στο μετεμφυλιακό καθεστώς και γιγάντωνε την πολιτική κρίση, αναγκάζοντας τους αστούς να ακολουθήσουν την «παλιά καλή» τους συνταγή, την δικτατορία.

Χούντα και ο αντιδικτατορικός αγώνας

Η χούντα επιβλήθηκε την 21η Απρίλη και ακόμη μία φορά οι οργανώσεις, τα σωματεία και οι αγωνιστές βγήκαν στην παρανομία. Μέχρι το 1971, ουσιαστικά δεν υπάρχουν σημαντικοί αγώνες, καθώς η πλειοψηφία των αγωνιστών είναι φυλακισμένοι και εξόριστοι. Σε αυτή την περίοδο, ορισμένα μέλη του ΚΔΚΕ δημιούργησαν τη πρώτη αντιδικτατορική οργάνωση, τις Δημοκρατικές Επιτροπές Αντίστασης (ΔΕΑ). Το ΚΔΚΕ, παρά τις δυσκολίες της περιόδου, δεν σταμάτησε να λειτουργεί και ήταν μάλιστα το μόνο αριστερό πολιτικό κόμμα που διατηρήθηκε, όταν το ΚΚΕ είχε ουσιαστικά διαλυθεί. Από το '72 η Χούντα θα χαλαρώσει τα δικτατορικά μέτρα, με την απελευθέρωση των εξόριστων. Τότε αρχίζουν να αναπτύσσονται οι αγώνες. Οι διεκδικήσεις των εργαζομένων αφορούσαν στην αύξηση μισθών, τις συνδικαλιστικές ελευθερίες κ.ά., ενώ οι αγώνες των φοιτητών στις ελεύθερες, δημοκρατικές εκλογές στους συλλόγους, που μέχρι τότε ελέγχονταν από το σπουδαστικό της ασφάλειας. Οι εργατικοί και φοιτητικοί αγώνες δεν κατάφεραν να ενωθούν μέχρι τις καταλήψεις της Νομικής.

Από την Νομική στην Εξέγερση του Πολυτεχνείου

Με το σχέδιο «φιλελευθεροποίησης», η Χούντα προκήρυξε φοιτητικές «εκλογές». Μόνο η άκρα αριστερά τις κατήγγειλε και οργάνωσε τις καταλήψεις της Νομικής, ενάντια στην υποχρεωτική στράτευση των φοιτητών. Αυτές τις στήριξαν μαζικά φοιτητές και

εργαζόμενοι που συγκρούστηκαν με την αστυνομία, σπάζοντας έτσι την τρομοκρατία του καθεστώτος. Σημαντική ήταν η συμβολή της άκρας αριστεράς και των τροτσικιστών, που πάλεψαν για την πολιτικοποίηση του αγώνα και για την ένωση του εργατικού με το φοιτητικό κίνημα.

Μέχρι τον Νοέμβριο του '73, οι αγώνες γενικεύονται με τη συμβολή της άκρας αριστεράς και η ανοιχτή σύγκρουση με τη Χούντα γίνεται στο Πολυτεχνείο. Στις 14/11, αυτό καταλήφθηκε από αγωνιστές φοιτητές και εργαζόμενους και με την συμβολή της Εργατικής Συνέλευσης, που συγκροτήθηκε από ακροαριστερούς εργαζόμενους (και μέλη του ΚΔΚΕ, όπως ο πρόεδρος της Εργατικής Συνέλευσης, ο σύντροφος Σωφρόνης Παπαδόπουλος), μετατράπηκε σε Εξέγερση και εξαπλώθηκε σε χώρους δουλειάς και σχολεία. Στο κέντρο της Αθήνας διαδηλωτές συγκρούονταν με την αστυνομία και την νίκησαν. Τότε, η δικτατορία εισέβαλε με τα τανκς στο Πολυτεχνείο την 17η Νοεμβρίου, με τραγικό αποτέλεσμα, 24 νεκρούς και χιλιάδες τραυματίες.

Η Εξέγερση του Πολυτεχνείου, αποτελεί σημαντικό σταθμό στην ιστορία του ελληνικού εργατικού κινήματος. Αποτέλεσε την κύρια αιτία κατάρρευσης της δικτατορίας του Παπαδόπουλου, ανατίναξε στον αέρα τα σχέδια της χούντας, αστών και ρεφορμιστών για το σχέδιο φιλελευθεροποίησης της δικτατορίας, ριζοσπαστικοποίησε μια ολόκληρη γενιά, καθιέρωσε μορφές πάλης (π.χ. καταλήψεις, επιτροπές αγώνα, μαχητικές συγκρούσεις), επέβαλε την πιο σφοδρή πολιτική ήττα σε αστούς και ρεφορμιστές και τέλος έβγαλε στο προσκήνιο τους αγωνιστές της άκρας και επαναστατικής αριστεράς, που όχι μόνο συνέβαλλαν καθοριστικά για την ανατροπή της δικτατορίας, αλλά με τους αγώνες και τις θυσίες τους άνοιξαν ένα νέο παράθυρο στην ιστορία, την Μεταπολίτευση, τον εξανθρωπισμό της ελληνικής κοινωνίας για πάνω από 50 χρόνια τώρα.

1. Οι καταγεγραμμένοι εκτελεσμένοι τροτσικιστές και αρχαιομαρξιστές από Ιταλούς και Γερμανούς ξεπερνούν τους 24. Οι πιο γνωστές ήταν αυτή του Πουλιόπουλου και άλλων 105 αγωνιστών στο Κούρνοβο το '43 και αυτή των 200 κομμουνιστών της Καισαριανής, εκ των οποίων 7 ήταν τροτσικιστές και 5 αρχαιομαρξιστές.

2. Οργάνωση Προστασίας Λαϊκών Αγωνιστών, όργανο της ΚΕ του ΚΚΕ, με κύριο στόχο την δολοφονία τροτσικιστών και αρχαιομαρξιστών, που ασκούσαν κριτική στην πολιτική του ΚΚΕ. Οι καταγεγραμμένες δολοφονίες ξεπερνούν τις 85.

